

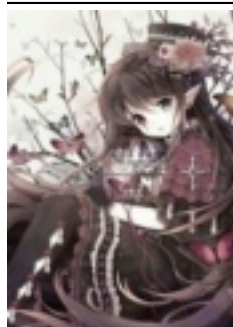
Thiên Thần Yêu Ác Quỷ, Có Thể Sao

Contents

Thiên Thần Yêu Ác Quỷ, Có Thể Sao	2
1. Giới Thiệu	2
2. Chap 1: Tuổi Thơ Kinh Hoàng	3
3. Chap 2: Cứu Giúp	4
4. Chap 3: Cậu Chủ	5
5. Chap 4 : Nguyễn Hoàng Nhi	7
6. Chap 5 : Có Ma Cà Rồng Sao ?	9
7. Chap 6 : Em Là Học Sinh Mới Sao ?	10
8. Chap 7	10
9. Chap 8 : Cô Là Của Tôi	12
10. Chap 9 : Trở Thành Người Của Tôi	13
11. Chap 10 : Cẩn	14
12. Chap 11 : Bảo	16
13. Chap 12 : Cậu Thật Là Xấu	18
14. Chap 13 : Cậu Ba	19
15. Chap 14 : Thôi Tiêu Nó Rồi.	20
16. Cho Minh Xin Ý Kiến	23
17. Chap 15 : Neapolitan Mastiff.	23
18. Chap 16	24
19. Chap 17 : Hai Cậu Chủ Thật Khó Hiểu.	24
20. Chap 18 : Rạch Mặt.	25
21. Chap 19 : Nó Đã Là Của Cậu Rồi.	27
22. Chap 20 : Thay Đổi.	28
23. Chap 21 : Cậu Không Nhớ Nó Sao ?	30
24. Chap 22 : Ngày Đi Làm Đầu Tiên.	31
25. Chap 23 : Cái Miệng Hại Cái Thân.	32
26. Chap 24 : Bé Con.	34
27. Chap 25 : Kẻ Phá Đám - Thư.	36
28. Chap 26 : Bé Con Thông Minh.	37
29. Chap 27 : Cậu Bị Hiểu Lầm.	38
30. Chap 28 : Đâu Phải Lỗi Của Em Không Đâu.	39
31. Chap 29 : Cậu Cầu Hôn Nó.	41
32. Chap 30 : Thư Có Con Sao ?	42
33. Chap 31 : Rắc Rối To Rồi.	44
34. Chap 32	45
35. Chap 33 : Cậu Đòi Thêm Bé Con.	47
36. Chap 34 : Cái Chết Của Thư.	48
37. Chap 35 : Ma..... Thư.	50
38. Lịch Đăng Chap Mới.	52
39. Chap 36	52
40. Chap 37	55
41. Chap 38 : Kim.	57

42. Chap 39 : Khủng Bố.	59
43. Chap 40 : Có Cái Gọi Là ” Từ Bỏ ”.	61
44. Nhờ Vả.	64
45. Chap 41	64

Thiên Thần Yêu Ác Quỷ, Có Thể Sao

Giới thiệu

-Em xin lỗi mà. xin cậu hãy tha cho em. - tiếng khóc lóc cầu xin sự tha thứ của người con g

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thien-than-yeu-ac-quy-co-the-sao>

1. Giới Thiệu

Title: Búp bê của vampire

Rating: K+

Status: On-going

Warning: Không có

Giới thiệu tác phẩm:

Nó : một đứa bị chính cả mẹ ruột mình ghét bỏ vì những sự khác biệt của mình so với những đứa trẻ khác. Nó vừa sinh ra thì tóc đã dài một cách bất thường cộng với đôi mắt hai màu quái dị: một bên thì đỏ như máu còn một bên thì là màu xanh lá. Đã thế thể trạng lại yếu, cứ bệnh suốt ngày. Nó không có tên, mẹ nó không đặt tên cho nó. Không biết có phải mẹ nó ghét nó đến nỗi ngay cả cái tên cũng không muốn đặt không nhỉ ?

Cậu là chủ nhân của nó, giúp nó thoát khỏi cảnh lang thang ngoài đường. Nhưng có một sự thật mà nó không biết..... là cậu không phải con người. Nó sống với cậu tới mấy năm sau nó mới bik khi thấy cậu đang hút máu của một người nào đó. Cậu là người khó đoán, lúc thì quan tâm cưng chiều nó, lúc thì đánh đập nó không thương tiếc. Cậu là chủ tịch một tập đoàn có quy mô lớn trên toàn thế giới nên tiền thì có tiêu hoang phí ba đời cũng chẳng hết. Không bik có phải vì có tiền, có địa vị không mà cậu xem mạng người không bằng cỏ rác cứ thẳng tay giết. Và hai điều cuối cùng về cậu mà nó rút ra được sau vài năm sống chung : cậu là một người không được hiền cho lắm (đương nhiên) và cái còn lại là..... tốt nhất là đừng bao giờ động vào cậu nếu còn muốn sống.

2. Chap 1: Tuổi Thơ Kinh Hoàng

Tuổi thơ - một từ khi nhắc tới đều làm chúng ta cảm thấy có một cái gì đó thật đẹp, thật đáng nhớ. Nhưng đối với nó, tuổi thơ là một chuỗi ngày dài đau khổ. Sống trong sự ghẻ lạnh của chính mẹ ruột mình, bị đánh đập, bỏ đói thậm chí cả cái tên cũng không có. Nó chỉ muốn quên cái tuổi thơ khủng khiếp kia thôi bởi vì cái đó quá đáng sợ đối với nó.

Ngày.... tháng.... năm....

Tại bệnh viện trung tâm thành phố

-Cố lên. Em bé gần ra rồi, cố lên nào- bác sĩ trấn an người phụ nữ. Có lẽ cô ấy cũng mệt lắm rồi, ca sinh non này đã diễn ra gần sáu tiếng rồi. Chính ông còn thấy mệt nữa là huống chi cô ấy.

-Aaaaaaaa. Tôi không chịu nổi nữa. Gần ra chưa.

-Cố lên.

Cuối cùng thì em bé cũng ra, nhưng:

-Áaaaaaaa- tiếng ông bác sĩ vang khắp cả bệnh viện. Điều đó là đương nhiên, lần đầu tiên ông thấy một đứa trẻ mới sinh lại có mái tóc dài một cách bất thường như thế (t/g: có vậy cũng la, tưởng gì nghiêm trọng lắm. Quan trọng hóa vấn đề). Ông ta hốt hoảng chạy ra khỏi phòng, miệng không ngừng lẩm nhẩm những điều kì lạ : “Con bé này là quỷ. Không phải người.....”. Được hai ngày sau ông ta lăn đùng ra chết mà không ai bik vì sao.

Về phần gia đình đứa bé thì sao ?

Người chồng khi hay tin vợ sắp sinh tức tốc chạy tới bỏ luôn cả cuộc họp quan trọng. Đến nơi:

-Em có sao không ? Con mình đâu ?- người chồng gấp gáp hỏi.

-Anh ơi.... con mình.....- người vợ meo máo nức.

-Con mình làm sao ?

-Nó là quái vật.... - người vợ chỉ tay về phía nôi, nơi có đứa trẻ bị xem là quái dị.

-Haiz, em nói quá. Chỉ là tóc dài thôi mà nói con là quái vật.- người chồng nói, anh bị hiếm muộn nên không chỉ vì những điều nhỏ như thế này mà ghét con mình.

-Em không thích nó. Nó là quái vật, giết nó đi- người vợ lấy con dao gọt trái cây trên bàn lao tới chỗ con mình nhưng:

PHẬP

-Anh..... anh làm cái quái gì vậy. Tránh ra để em giết nó.- cô liền rút tay lại khi con dao cắm trên vai chồng mình.

-Em điên sao, nó là con em đó. Nếu em không muốn nuôi thì anh nuôi. - nói xong anh bế đứa trẻ lên.

-Em sẽ không làm vậy nữa, anh đừng đi- cô nắm lấy tay chồng mình khóc lóc.

-Em chắc chứ ?

-Em chắc.

-Vậy ta về nhà.

* Đôi vợ chồng trên là ba mẹ của nó đó. *

Mười lăm năm sau

-Con kia, có chút chuyện tao giao mà mày cũng làm không được sao- vừa nói xong người nữ đập nó vô chỗ ẩm ướt đang sôi khiến ẩm ướt rơi xuống người nó và kết quả.....

-Áaaaaaaa. Con xin lỗi mẹ, con sẽ làm lại mà mẹ.- người nó phồng một vết lớn. Nó khóc lóc van xin nhưng vô ích, mẹ nó còn đập vào vết phồng làm nó rên lên đau đớn.

-Ai là mẹ mày chứ. Tao không có đứa con quái vật như mày.- mẹ nó hần học nói. Suốt mười năm, ngày nào cũng vậy. Mẹ nó không đánh thì chửi, không chửi thì bỏ đói. Chẳng ai trong nhà thương nó hết, ngay cả mấy bà giúp việc cũng bắt nạt nó. Chỉ có ba nó là thương nó mà ba thì bận công việc suốt chẳng mấy khi ở nhà. Có ba ở nhà nó được ăn ngon mặc đẹp. Không có ba ở nhà nó chẳng khác nào osin hay con ở trong nhà.

-Hay là bà chủ làm vậy đi.....- một bà giúp việc chen vào nói.

-Cũng được. Con lên thay đồ đi để mẹ dẫn con đi chơi- mẹ nó bỗng đổi giọng, nhẹ nhàng nói với nó.

Không bik bà ấy nói gì mà mẹ thay đổi ghê thế. Nhưng không sao chỉ cần mẹ không la nó nữa là được. Nó vui vẻ lên thay đồ mà không biết việc gì sắp xảy ra với mình.

-Mẹ ơi mình đi đâu thế- nó thắc mắc hỏi. Mẹ lạ lắm, đi chơi sao lại đi vô con hẻm nhỏ này làm gì.

-Con ở đây chờ mẹ chút. Mẹ đi mua tí đồ- mẹ nó cười một cách nham hiểm.

-Dạ- nhưng tiếc rằng nó lại không biết điều đó mà ngây thơ tin rằng mẹ mua chút rồi quay lại.

Nhưng 1 tiếng, 2 tiếng, 3 tiếng.... rồi 10 tiếng trôi qua mà không thấy mẹ quay lại. Nó sợ mẹ bị gì tính chạy đi tìm nhưng mẹ dặn là đứng đây chờ mẹ quay lại không thấy nó mẹ sẽ lo lắng. Nó lại đứng đợi mà bây giờ nó đói lắm, cộng thêm vết bỏng nên nó mau chóng kiệt sức. Nó ngồi bệt xuống đất dù hoa mắt nó vẫn nhận ra là có người đang tiến tới. Trước khi mất hết ý thức nó có cảm giác giống như ai đang bế nó lên vậy.

3. Chap 2: Cứu Giúp

-Ừm....- nó uể oải ngồi dậy. Ủa mà đây là đâu thế nhỉ, đâu phải nhà nó đâu, nhà nó làm gì to thế này. Để nhớ xem nào: hôm qua nó đi với mẹ, mẹ bảo mẹ đi mua đồ một chút mẹ quay lại. Nhưng đợi mãi mẹ lại không tới, sau đó nó ngất và giờ tỉnh lại thì nó lại ở đây. Sao mà chẳng hiểu gì cả ?

-Cháu tỉnh rồi à ?- một giọng nói ấm áp vang lên. Nó bị cuốn hút bởi giọng nói này. Nó quay qua nhìn, giọng nói phát ra từ một bà lão có khuôn mặt phúc hậu.

-Dạ. Nhưng tại sao cháu ở đây thế ạ ?

-Ta thấy cháu ngất bên đường, trên người lại bị phỏng nặng nên ta đem cháu về đây chữa trị.- bà cụ giải thích tận tình cho nó hiểu.

-Đây là nhà bà ạ ?

-Không đây là nhà của cậu chủ. Hiện giờ cậu ấy không có ở nhà.- nghe bà nói vậy nó cũng thôi không hỏi nữa nhưng chợt nhớ ra gì đó, nó nói :

-Mẹ cháu ở đâu bà có thấy không ạ ? Mẹ bảo cháu đợi mà lâu quá không thấy mẹ lại không bik mẹ có bị gì không nữa ?

-Ta không biết. Mà cháu tên gì vậy ? - đến lúc này bà mới quan sát kĩ nó. Một đứa trẻ kì lạ với đôi mắt hai màu, thân hình nhỏ nhắn và làn da trắng hồng. Nhìn nó thật yếu đuối mang lại cho người khác cảm giác muốn bảo vệ, che chở.

-Cháu không có tên- nó trả lời buồn bã.

-Ba mẹ cháu tên gì ? - lạ nhỉ, sao lại không có tên được chứ. Nhưng nhìn nó có vẻ buồn nên bà không hỏi nguyên nhân.

-Ba cháu ạ ? Ba cháu tên Nguyễn Thế Hoàng.- nó có vẻ vui khi nhắc tới ba mình mà cái tên Nguyễn Thế Hoàng rất quen, hình như bà đã nghe ở đâu rồi. Đúng rồi, bà nhớ rồi. Nguyễn Thế Hoàng giám đốc công ty Nguyễn Hoàng mà con bé nói đó là ba nó. Kì nhỉ hồi sáng báo mới đăng tin là con gái ông ấy bị bắt cóc rồi bị giết mất xác rồi kia mà. Kiểu này là bị gia đình bỏ rơi rồi đây, chắc là do đôi mắt hai màu của con bé. Tội nghiệp con bé, bà có nên nói cho nó biết không.

Về phần nó, thấy bà suy nghĩ lâu như thế, nó thắc mắc liền hỏi :

-Bà ơi bà sao thế ?- nó ngược mặt lên hỏi.

-À ta không sao. - nhìn thấy khuôn mặt ngây thơ của con bé, bà lại không nỡ nói. Hay là bà nhận nó ở lại đây, dù gì bà cũng là quản gia lâu năm ở đây mà. Tuyển thêm người giúp việc chắc cậu chủ cũng không phàn nàn gì. Nghĩ vậy bà liền nói :

-Thật ra ta có biết ba cháu. Ba cháu bận đi công tác xa, mẹ cháu cũng đi cùng nữa nên họ gửi cháu cho ta. Ta sẽ xin cậu chủ cho cháu làm việc ở đây. Cháu chịu không nào ?

-Dạ được mà. Chừng nào ba mẹ cháu về, bà có biết không ?

-Họ đi lâu lắm, khi nào họ về ta sẽ nói cho cháu biết.

-Vâng.

-Giờ cậu chủ cũng sắp về rồi. Cháu chuẩn bị ra gặp cậu chủ. Ta sẽ nói cậu chủ cháu là cháu của ta và nhớ là đừng nói gì khiến cậu chủ bức nhé. Cậu ấy khó chịu lắm đấy.

-Dạ.

-Ngoan lắm- bà đưa cho nó một bộ váy khá dễ thương (t/g : người hầu gì sướng thế.)

Nó ngoan ngoãn đi thay đồ. Mà công nhận cái váy ấy rất hợp với dáng người nhỏ nhắn của nó. Nó thích lắm, trước giờ nó có bao giờ mặc đồ đẹp như thế này đâu. Chỉ toàn mặc đồ cũ của người khác không thôi. Nó cứ đứng trước gương xoay tới xoay lui, ngắm nghía đủ kiểu ra chiều khoái chí lắm. Vô tình bà thấy nó cứ đứng ngắm nhìn như thế, tự nhiên bà lại mỉm cười. Một đứa trẻ đáng yêu như thế mà ba mẹ nào lại nỡ bỏ đi như vậy. Thật độc ác.

-Cô nương làm gì mà ngắm kĩ thế. Đẹp lắm rồi.- bà ghẹo nó.

-Cảm ơn bà.- nó ôm cổ bà. Hôn cái chụt vô má của bà rồi chạy mất.

Một tiếng sau

-Mừng cậu chủ trở về.- đám người làm đồng thanh chào.

-Quản gia. Bà muốn nói gì sao ?- sau khi đám người kia lui xuống cậu mới lên tiếng.

-Tôi muốn nhận thêm người vô làm có được không ạ ? Con bé là cháu gái của tôi.

-Tùy bà.- cậu hồ hững đáp rồi đi lên phòng.

4. Chap 3: Cậu Chủ

-Giới thiệu với mọi người đây là người giúp việc mới trong nhà. Mọi người nhớ giúp đỡ nó nha- bà giới thiệu nó cho mọi người trong nhà. Nó cứ nghĩ chỉ có vài người giúp việc thôi chứ ai mà ngờ lại đông thế. Lại còn hỏi nó nhiều quá nó chẳng biết trả lời sao nữa. Hỏi nó như thế này nè :

-Bé là người mới sao ?

-Bé dễ thương thật.

-Bé tên gì nào ?

- Bao nhiêu tuổi rồi ?

.....

- Các cô hỏi từ từ chứ hỏi dồn dập vậy ai trả lời cho kịp.- thấy nó đứng đơ ra như thế, bà thấy tội nên lên tiếng giải vây.

- À đúng rồi. Bọn chị xinh lỗi.

- Hihi. Em mười tuổi ạ.- nó cười tươi trả lời. Nó rất vui vì từ nãy tới giờ không ai nói về đôi mắt hai màu của nó. Nhưng nó không biết một điều rằng bà đã dặn tất cả mọi người không được nhắc tới việc này vì sợ nó buồn.

- Vậy bé tên gì. Chị tên là Hồng, chị hơn bé có bốn tuổi thôi.- một chị nhìn khá xinh hỏi nó nhưng không biết sao nó lại cảm thấy sợ con người này.

- Em không có tên.

- Vậy sao ? - ai cũng cảm thấy lạ. Người sao không có tên cho được.

- Mọi người cứ gọi em là bé cũng được ạ.

- Tám đủ rồi. Giờ nấu ăn đem lên -cho cậu chủ đi. Hôm nay cậu ấy ăn ở trên phòng đó.- bà nói, chứ để đám này nói nữa đám cái nhà này thành cái chợ lắm.

- Đem lên phòng cậu chủ sao ?

- Ai đem lên đi. Tôi không đi đâu.

- Tôi cũng không đi đâu.

- Tôi không dám.

.....

- Hay để bé đi cho.- nó ngây thơ nói. Chẳng hiểu cậu chủ như thế nào mà mọi người lại sợ như thế nhỉ. Nó tò mò lắm nha.

- Bé chắc chứ- mọi người có vẻ ái ngại nhìn nó.

- Dạ.

- Vậy nhờ bé cả nhé.

Nó ngồi nhìn mọi người làm việc, nó cũng muốn làm lắm mà chẳng hiểu sao chẳng ai cho nó làm cả.

Ngứa tay ngứa chân quá.

- Xong rồi. Bé bưng lên cho cậu nhé. Phòng cậu ở tầng hai, phòng có cái cửa màu đen đỏ.- Hồng đưa thức ăn cho nó, cẩn thận dặn dò. Chắc nó tưởng tượng thôi chứ Hồng có vẻ là người tốt mà (t/g : có vẻ thôi nha. Về sau tui không biết đâu đó. Nó : sao mi nói nhiều thế. T/g : thì tui im, ai chết chứ phải tui đâu)

Nó bưng khay thức ăn lên lầu. Làm gì mà có một người ăn mà nấu nhiều thế nhỉ. Không lẽ cậu là một tên mập ú như heo, mặt tròn như cái bánh bao. Eo ơi thế thì khiếp lắm, thảo nào ai cũng không muốn đem lên.

- Haiz- nó chán nản thở dài. Sau một hồi lang thang trong cái mê cung nó cũng đã tìm được phòng cậu. Nó thăm thẳm cái nhà gì đâu mà thiết kế kiểu gì nhìn chóng mặt kinh khủng.

Cốc cốc. - nó nhẹ nhàng gõ cửa.

- Vào.- giọng cậu lạnh lẽo vang lên làm nó đứng ngoài mà run cầm cập. Không lẽ cậu không những giống heo mà còn giống quỷ sao. Kiểu này thì tiêu nó rồi. Nó mở cửa phòng đi vào. Phòng gì mà tối om thấy ghê, rèm cửa đóng kín mít không có lấy một chút ánh sáng rọi vô nữa.

- Vô làm gì ? - chết, nó quên là mình đang đứng trong phòng cậu. Lúc này nó mới thấy cậu, hóa ra cậu không như nó nghĩ. Cậu rất đẹp, dáng người cao và một khuôn mặt hoàn mỹ nữa. Chỉ có điều làn da cậu trắng một cách kì lạ.

-Em lên đưa thức ăn cho cậu.

-Người mới sao ?

-Dạ.

-Ăn đi.

-Sao ? - ăn cái gì cơ. Cậu nói gì nó chả hiểu gì cả.

-Đồ ăn đó. Tôi không ăn.- à thì ra ý cậu là ăn cái này. Làm nó hết hồn, ai bảo cậu kiêu lời quá chi.

-Sao em ăn được ?

-Ăn đi. Ngồi đây ăn.

-Cảm ơn cậu- nó ngoan ngoãn ngồi xuống ăn. Nó thích lắm, lần đầu nó được ăn ngon như thế. Ở nhà cũng chưa chắc được ăn như thế, một là đồ thừa hoặc những thứ đồ nguội chứ đâu được như vậy. Không khéo lúc ba mẹ về nó lại không nỡ đi thì sao nhỉ ?

Nó ngồi ăn lấy ăn để như kẻ bị bỏ đói lâu năm vậy. Có một điều mà nó không biết là cậu đang nhìn nó chăm chú. Có lẽ đây là lần đầu cậu thấy một đứa như nó. Ngồi trước mặt người khác mà ăn uống tự nhiên vậy. Điều khiến cậu thích nhất là đôi mắt hai màu kia, rất đặc biệt. Bất giác cậu mỉm cười, một nụ cười hiếm hoi. Cậu hỏi nó :

-Tuổi ?

-Năm nay em mười lăm tuổi ạ.

-Có muốn đi học không ?- mười tuổi sao ? Đáng lẽ ở tuổi này phải đang đi học chứ, không thể nói là do không đủ điều kiện được. Nhìn nó đâu giống thế.

-Đi học sao ? - nó đơ ra. Lần đầu tiên nó nghĩ tới việc sẽ được đi học. Cậu sẽ cho nó đi học sao, nó có mơ không ?

5. Chap 4 : Nguyễn Hoàng Nhi

-Đi học sao ? - nó lập lại, cứng nhắc như một con robot bị hư.

-Không muốn sao ?

Tất nhiên là nó muốn rồi, rất muốn là đằng khác nhưng giờ nói với cậu như thế nào đây.

-Nhưng em chỉ mới vào làm thôi mà.

-Không có gì là miễn phí cả. - cậu phán nó một câu. Nó nghĩ chắc cậu cũng chẳng đòi hỏi gì cao nên cũng đồng ý.

-Vâng. Em cảm ơn cậu.

-Về chuẩn bị đi ngày mai sẽ đi học.

-Ngày mai ? Em phải chuẩn bị những gì ạ ?

-Nói với quản gia, bà ấy sẽ lo.

-Dạ.- nó cười tít cả mắt. Đôi mắt hai màu ánh lên sự vui sướng. Chợt :

-Khoan.

-Cậu cần gì ạ ?

-Mấy giờ rồi ?

-Dạ chỉ mới khoảng bảy giờ hơn thôi. Cậu có gì cần bảo không ?

-Đi theo tôi.

-Hả. - chưa kịp nói gì cậu đã lôi nó đi mất dạng. Khi ra khỏi phòng nó mới phát hiện mắt cậu cũng không có màu đen như những người khác. Nó có một màu xanh rất đẹp, nhưng sao nó lại có vẻ buồn như thế chứ.

-Cậu chủ cần gì ạ - bà lễ phép nói.

-Chuẩn bị xe cho tôi. Tôi tự lái.

-Dạ vâng- lúc này bà mới để ý sự có mặt của nó. Bà khẽ mỉm cười, lần đầu cậu chủ chịu đi chung với một đứa con gái. Nhưng không biết con bé có biết chuyện đó không nhỉ. Chắc chưa đâu, nếu biết rồi sao nó còn dám đi gần cậu nữa.

Nó và cậu đi ra xe. Không biết có phải cậu bị cuồng màu đen không nữa. Gì mà đến cái xe cũng đen nốt.

-Không vào.- cậu mở cửa xe sẵn cho nó. Nhưng mà đi là đi đâu vậy. Nó đành liếc mòng hỏi thử :

-Cậu ơi mình đi đâu vậy ?

-Mua đồ- cậu kiêu lời một cách quá đáng nha. Nghĩ vậy nó nhưng nó cũng chẳng dám nói ra. Cả quãng đường nó với cậu chẳng ai nói với ai câu nào. Đến khi đến nơi rồi nó mới biết cậu chở nó tới một trung tâm thương mại lớn.

-Đi- cậu kéo nó đi vào (t/g : phải kéo thôi chứ mi cứ đờ hoài ai chịu nổi. Tồn khối thời gian của bà.)

Cậu dẫn nó tới chỗ bán đồ dùng học tập. Cậu kêu nó thích gì thì cứ lấy nhưng nó thấy cái nào cũng dễ thương hết. Cứ muốn lấy hết thôi. Hết cách nó liền chọn đại mấy cái có màu hồng- màu nó thích nhất. Cậu mua cho nó nhiều thứ lắm nhé, nào là cặp nè, sách nè, băng đô với hộp bút nữa..... nhiều lắm. Cuối cùng cậu dẫn nó tới chỗ bán lens. Cậu mua cho nó cái lens màu xanh lá cho che đi màu đỏ kế bên. Cậu thật tốt vậy mà sao mấy chị trong nhà lại sợ cậu vậy nhỉ. Khó hiểu quá.

-Cô sẽ học lại lớp một, ở đó người ta sẽ dạy cho cô các kiến thức cơ bản. Nhìn cô chắc cũng chẳng ai nghĩ cô mười lăm tuổi đâu nhỉ.- cậu nói cũng đúng. Mười lăm tuổi gì mà người nhỏ có chút xíu, nhìn cứ tưởng học sinh lớp một không. Cũng không trách nó được, nó có được ăn đầy đủ như người khác đâu.

-Cảm ơn cậu nhé.

-Tối nay cô ngủ ở phòng tôi.

-Dạ ? - cậu kêu nó ngủ lại phòng cậu chi vậy.

-Tôi cần cô giúp tôi một vài chuyện.

Nhà có nhiều người giúp việc lắm mà sao cậu lại chỉ kêu mình nó. Thôi kệ được cậu cho đi học mà, làm việc gì cũng được.

-Cô tên gì ?

-Em không có tên.

-..... Vậy từ nay tôi sẽ gọi cô bằng cái tên Nguyễn Hoàng Nhi.

Mình bí tên đặt cho nhân vật rồi, mong các bạn thông cảm giúp mình. Mình tìm rồi mà nó không ra, chỉ nghĩ được có cái tên này thôi hà. Xin lỗi các bạn nhiều nha.

6. Chap 5 : Có Ma Cà Rồng Sao ?

Oa oa cậu chủ tại sao lại bắt mình dọn đồng này vậy trời. Dọn xong là hết cả buổi tối của mình rồi.- nó chán nản nghĩ. Mà nó nghĩ vậy cũng đúng thôi, cậu con nó dọn hết cái phòng làm việc của cậu. Nhưng cái phòng làm việc của cậu đâu có nhỏ đâu, rộng lắm lại còn bừa bộn nữa. Sách thì nằm mỗi nơi một cuốn, giấy tờ thì quăng lung tung..... Dọn xong đồng này nó khỏi ngủ chắc luôn.

Sáu tiếng sau

-Phù, cuối cùng cũng xong- nó nhìn sang cái đồng hồ thì..... ôi mẹ ơi bốn giờ sáng rồi, giờ này còn ngủ gì nữa. Xuống chuẩn bị đồ ăn sáng. Lúc đi xuống nó có đi ngang qua phòng cậu, hình như trong phòng cậu có ai thì phải. Nó nhìn không rõ, phòng cậu tối quá, nó chỉ nhìn thấy hai bóng đen thôi. Nó không quan tâm cho lắm, chuyện của cậu mà.

-Cháu dậy rồi à- bà hỏi khi thấy bóng nó đi xuống.

-Cháu có ngủ đâu ạ.

-Sao ? - lúc này bà mới quay lại nhìn nó. Đến bà còn giật mình khi thấy nó như vậy, cái gì mà hai mắt thâm quầng giống mắt con gấu trúc thế.

-Hôm qua cậu chủ kêu cháu dọn giùm phòng làm việc của cậu. Còn thời gian nào mà ngủ nữa chứ.- nó kể khổ.

-Thôi cháu đi thay đồ đi, chuẩn bị đi học nhé.

-Ừa, sao bà biết ?

-Cậu chủ kêu ta chuẩn bị cho cháu sao ta không biết được. À mà cháu phải nhớ những điều sau :

Khi người khác hỏi cháu tên gì thì cháu nói cháu tên Nguyễn Hoàng Băng Nhi.

Nếu người ta hỏi tuổi thì cháu nhớ nói cháu sáu tuổi nha.

Còn nếu người ta hỏi.....- bà làm nguyên một tràng luôn làm nó chóng hết cả mặt, khó khăn lắm nó mới nhớ hết.

-Cháu học trường nào thế ạ ?- giờ nó mới nhớ ra chuyện quan trọng này. Không biết trường nào sao mà tìm được.

-Trường Royal.- thấy mặt nó đơ đơ ra làm bà thấy tội gì đâu à, bà nói tiếp :

-Lát ta đưa cháu đi. Yên tâm khỏi sợ lạc.

-Yêu bà nhất luôn.- nó nhào lên ôm cổ bà, hôn một cái chụt vô má bà.

-Cái con bé này, thiệt tình.- bà mắng yêu nó.

Trong lúc hai bà cháu đang nói chuyện thì :

-Áááááááááá- tiếng la của một chị giúp việc trong nhà làm cho nó giật mình té xuống đất ê hết cái mông (lúc đầu nó ngồi trên ghế).

-Quần... gia..... có cái xác ngoài kia.- chị giúp việc hốt hoảng chạy vào. Mặt chị ấy xanh lè chẳng còn miếng máu nào hết.

-Ở đâu. - bà bình thần nói, sự bình thần của bà làm nó thấy nghi ngờ. Có án mạng mà bà làm như chuyện bình thường vậy.

-Có chuyện gì mà ồn ào thế.- một số người bị tiếng hét ấy làm thức giấc cũng chạy ra hỏi.

-Có người chết- bà giải thích cho mọi người.

-Lại nữa sao. Là vụ thứ bao nhiêu rồi vậy- họ nói " lại nữa sao " là có ý gì. Nó tò mò chạy ra chỗ có cái xác. Lạ nhỉ, rớt xuống bụi hồng gai mà chẳng chảy máu gì cả. Mà hình như trên cổ người này còn có vết cắn nữa nè. Không lẽ trên đời còn có ma cà rồng nữa sao ?

7. Chap 6 : Em Là Học Sinh Mới Sao ?

-Thôi con vô thay đồ đi học đi, chuyện này ở nhà mọi người lo.- bà trấn an nó. Nó ngoan ngoãn làm theo. Sau khi ăn xong thì bà đưa nó đến trường, trên đường đi nó cứ nghĩ hoài cái chuyện kia, nó kì sao ấy.

-Đến rồi kìa cô nhóc. - bà ghẹo nó. Bà đang cảm thấy rất lo, không biết chuyện hồi sáng có làm cho nó nghi ngờ gì không ? Bà mong là không có chuyện gì.

-Dạ, mà giờ cháu phải làm gì ạ ?

-Cháu đem cái đơn nhập học này lên cho hiệu trưởng, ông ấy sẽ đưa cháu về lớp.- bà đưa cho nó một tờ giấy mà bà bảo là đơn nhập học. Nó có đọc được đâu, bà bảo gì thì nghe thôi.

-Dạ thưa bà cháu đi học.

-Ừm.

Trời ơi cái trường gì mà rộng thế này biết phòng hiệu trưởng ở đâu mà tìm. Vừa đi vừa liếc tìm phòng nên sau một hồi thì đương nhiên.....

RẦM

-Bé có sao không ? - một anh chàng khá dễ thương hỏi nó. Chắc hồi nãy nó đụng trúng người này.

-Em không sao. Hồi nãy em đụng trúng anh phải không ? Em xin lỗi nhé. Mà anh cho em hỏi cái này tí.

-Gì thế ?

-Anh biết phòng hiệu trưởng ở đâu không ?

-À. Đi theo anh.

Mừng quá cuối cùng nó cũng tìm được phòng hiệu trưởng rồi. Muốn lời con mắt luôn. Nó gõ cửa một lần, hai lần, ba lần..... ủa đâu mà sao không thấy ai ra mở thế nhỉ. Nó liều mạng mở cửa vào, đập vào mắt nó là một hình ảnh không mấy trong sáng lắm. Người đàn ông đang hôn người phụ nữ, mà đặc biệt hai hai người này.....ừm đang khỏa thân. Kệ đi nó có hiểu là đang làm gì đâu. Nhưng việc làm này lại chọc giận ông thầy hiệu trưởng. Bằng chứng là nó đưa đơn nhập học ở đâu đọc, ném qua một bên. Cho nó xuống thẳng lớp F luôn, lớp cuối cùng tập trung những thằng quậy nhất (t/g : khổ thân nhóc rồi). Nó được một bà cô trang điểm lòe loẹt dẫn đi, đó là ý nghĩ của nó chứ của tác giả bà cô này giống con tắc kè bông.

-Vô lớp đi- bà cô chỉ tay vào cái lớp cuối dãy. Nó đi theo hướng tay bà cô chỉ. Vừa mới đặt chân vô lớp thì ôi trời..... cái lớp hay cái chợ đây. Giáo viên thì ngồi chơi điện thoại, học sinh thì đùa ngồi đùa nằm. Còn có đứa leo thẳng lên bàn đứng nữa. Như thế mà gọi là lớp sao.

-Thưa cô- nó rụt rè nói. Lập tức nó trở thành trung tâm mọi ánh nhìn bây giờ trừ bà cô chủ nhiệm ra.

-Có chuyện gì không ? - bà cô vừa chơi vừa nói. Chẳng thèm liếc nó một cái.

-Em là học sinh mới. Mong cô và các bạn giúp đỡ.

-Em là học sinh mới sao ? Vậy em vào lớp giới thiệu đi.

8. Chap 7

-Em là học sinh mới sao. Cô đã được báo rồi. Em vô đây giới thiệu đi.- bà cô đổi giọng một cách bất thường, mới lúc nãy còn cộc cằn thô lỗ lắm mà.

-Dạ.- nó rụt rè đi vào.

-Mình tên là Nguyễn Ngọc Băng Nhi. Có gì xin mọi người giúp đỡ nha.- nó nở một nụ cười tươi không gì tươi hơn luôn.

Một số mấy nhóc nam bị nụ cười của nó làm lóa mắt thì nhao nhao lên :

-Bạn thật dễ thương. Ngồi kế mình đi.

-Tao đập mày chết giờ, ngồi kế tao chứ.

-Tao... phải là tao.

-Tao mà.

.....

Tụi này nhoi tới mức bà cô đập bàn mấy lần mà chẳng có thay đổi gì. Sợ thật.

-Thôi, vậy em xuống kia ngồi đỡ nha.- bà cô chỉ xuống cái bàn cuối dãy nằm trong hóc. Đương nhiên là nó rất thích chỗ này, ngồi cuối rất yên tĩnh, ít bị chú ý lại còn ngồi ngay cửa sổ nữa. Nhìn ra ngoài là một vườn hoa, đúng là trường nhà giàu có khác, vườn hoa to khiếp luôn, bằng một ngôi trường cỡ nhỏ đóa nha, không được xem thường. Nó lấy sách vở ra học, chăm chú nghe cô giảng nên nó cũng hiểu được chút chút. Cũng biết đọc chữ như a, ă, â, b..... kể ra nó cũng giỏi chứ đúng không. (t/g : ai đời lại tự khen mình như thế.)

-Tiết học hôm nay kết thúc. Các em ra chơi đi.

-Ra chơi đi tụi bây.- cả đám học sinh reo lên như bắt được vàng vậy. Lớp gần ra hết rồi, nó vẫn ngồi im như thế. Nó lấy hộp cơm bà chuẩn bị ra ăn. Bà thật chu đáo nha, làm cho nó quá trời luôn. Nó ngồi ăn bình yên được một lúc thì :

RẦM

Cái bàn nó ngồi bị đập xuống đất. Những thứ trên bàn đương nhiên đều rơi vương vãi trên nền. Còn thủ phạm thì lại vênh vênh cái mặt lên, kênh kiệu nói:

-Ê con kia, mày chỉ là học sinh mới thôi. Đừng bày trò câu dẫn mấy đứa con trai trong lớp này.- đây là cách nói chuyện của học sinh lớp một sao, y như cách nói chuyện của mấy bà giúp việc của nhà nó vậy.

-Cách bạn nói chuyện giống như mấy cô giúp việc nhà mình vậy.- nó ngậy thơ nói mà không biết mình vừa châm ngòi cho quả bom sắp nổ.

BỐP

-Mày dám nói thiên kim đại tiểu thư gia tộc Lâm lừng danh này giống người giúp việc ư ? Mày chán sống rồi hả. - con nhỏ này tát nó một cái sưng hết một nửa mặt làm nó đau muốn khóc luôn. Nó nói gì sai sao, nó chỉ nói những điều nó nghĩ thôi mà.

-Mình làm gì sai mà bạn lại đánh mình chứ ?

-Ê nó hỏi nó làm gì sai kìa ? Đập nó cho nó biết tay đi.- con nhỏ này vừa nói xong thì cả đám lôi nó xuống đất. Đứa đập, đứa đá,..... Nó sợ quá khóc nức lên. Vừa hay có người tới :

-Tại sao lại đánh người khác thế. Là một cô gái tốt thì không nên thế đâu.- nó nhớ rồi là anh chàng hồi sáng chỉ nó phòng hiệu trưởng.

-Coi như lần này mày hên đó.- tui con gái nghe anh chàng này nói xong ngượng quá bỏ đi nhưng cũng không quên phán nó một câu.

-Em có sao không ? Mới vô học mà đã bị người ta đánh rồi.

-Em không sao. Cảm ơn anh vụ hồi sáng nhé.

-Em chắc chứ, người em bị chảy máu kìa.- anh ta chỉ vào vết thương ở mu bàn tay và ở đùi của nó.

-Không sao mà.

-Cũng gần hết giờ rồi. Hay em nghỉ tiết cuối đi. Lên phòng y tế anh băng bó vết thương cho.

-Phiền anh không ?

-Không.

-Vậy cảm ơn anh lần nữa nhé.- nó lại cười. Nụ cười này vô tình làm ai đó siêu lòng.

9. Chap 8 : Cô Là Của Tôi

-Thưa bà cháu mới đi học về ạ.- nó chạy vào ôm bà. Cố gắng nở nụ cười thật tươi.

-Ngoan.- bà mỉm cười. Cái con bé này, từ lúc nào lại biết làm nũng thế.- Đi tắm đi cô nương.

-Dạ.- nói xong nó chạy ù về phòng. Nó khóa cửa thật chặt, nó đi vào nhà tắm xem các vết thương trên người. Đau thật đấy, mặc dù đã được băng bó nhưng nó vẫn thấy rất đau, tê nữa. Nó khó khăn lắm mới tắm xong, nó chọn cho mình một bộ váy dài qua đùi cho che đi mấy vết thương.

-Cháu ăn gì không ?- bà hỏi khi thấy nó đi xuống.

-Dạ không.

-Vậy ư ? Vậy cháu giúp ta đem thức ăn này lên cho cậu chủ nhé.

-Dạ.- nó để ý hành động của mọi người xung quanh, họ có vẻ như chẳng quan tâm chuyện đã xảy ra hồi sáng. Nó cảm thấy thật lạ, có án mạng đấy, sao mọi người có thể bình thản thế nhỉ ?

Nó đem đồ ăn lên cho cậu chủ, vừa đi nó vừa suy nghĩ chuyện đó nhưng có một điều nó không để ý đó là đã có vài người xin nghỉ việc.

Cốc cốc

-Em vào được chứ cậu.

-Vào đi.

-Em để thức ăn ở đây nhé.- nó cẩn thận đặt thức ăn xuống bàn, rồi quay lưng đi.

-Lại đây.- cậu kêu nó lại gần cậu chi vậy nhỉ ? Mà thôi kệ, cậu bảo thì nghe vậy. Nó bước lại gần cậu nhưng :

-Cậu làm gì thế.- nó hơi ngạc nhiên khi cậu kéo nó ôm vào lòng. Cậu vén phần váy của nó lên, nó hơi sợ nên bắt lấy tay cậu lại.

-Ngồi im. - cậu lạnh giọng ra lên, nghe cậu nói thế nó cũng chẳng dám làm gì vì bà có dặn không được làm cậu khó chịu. (T/g : sao nghe lời thế)

-Các vết thương này là sao ? - cậu vuốt vết thương trên đùi nó, nhẹ nhàng hỏi.

-À là do em té thôi.- nó nói dối, không biết tại sao lại cảm thấy lo nếu nó nói sự thật.

-Nói.

-Là em té thật mà.

Có vẻ như là đã quá sức chịu đựng của cậu. Cậu ném nó lên giường, dùng lực xé phần váy dưới của nó luôn cả phần tay áo. Lúc này nhìn trên người nó toàn vết thương, có chỗ còn rỉ máu nữa. Nhìn rất tội nghiệp, thân hình nhỏ nhắn của nó run lên. Nó đang sợ, phải rất sợ. Sợ cậu sẽ đánh nó nhưng không, cậu không đánh nó, cậu nhẹ giọng hỏi :

-Còn nói dối không ?

-Không.

-Ai đánh.

-Em không biết.- cậu tiến lại gần nó, lạnh giọng hỏi :

-Không biết hay không muốn nói ? Giờ có nói hay không ?

-Là tiểu thư nhà họ Lâm gì đó.

-Nếu ngoan như thế có phải tốt không ? À mà để tôi nói cho cô nghe một điều mà có lẽ bà quản gia không nói cho cô biết.

-Điều gì ạ ? - điều gì mà cậu làm mặt nghiêm trọng thế, sao lại có liên quan đến bà nữa ?

-Ba mẹ cô không đi công tác gì cả. Chính mẹ cô đã vứt bỏ cô, bà ta còn đăng tin là cô bị bắt cóc rồi bị giết. Quản gia vô tình thấy cô nên đem về thôi. Bà ấy không muốn cô buồn nên đã nói dối cô đấy.

-Cậu nói dối, làm sao có chuyện đó chứ, bà không nói dối em đâu.

-Không tin sao ?- cậu vứt cho nó tờ báo có in hình nó trên đó, mặc dù không đọc được nhiều nhưng hiểu chữ nào thì đọc chữ đó thôi. Nó hiểu được sơ sơ, có một điều khiến nó sốc nhất là đúng như cậu nói, mẹ nó bỏ nó rồi. Không lẽ mẹ ghét nó thế sao, nó có làm gì sai đâu. Nó òa lên khóc. Cậu kéo nó lại gần mình, nói :

-Giờ thì hiểu rồi chứ ? Cô không -còn ai thân thích bên cạnh nữa, không có ai cần cô cả. Từ giờ cô là của tôi, chỉ riêng tôi thôi. Hãy nhớ điều đó, giờ thì ăn hết đồng thức ăn này rồi ngủ đi.- nói xong cậu bước ra ngoài, cậu bảo nó ăn nhưng làm sao nó ăn vô được. Nó còn sốc lắm, nó không dám tin là mẹ lại có thể bỏ rơi nó. Cả đêm hôm ấy, nó cứ nằm đó khóc mãi cho đến khi mệt quá ngủ luôn.

10. Chap 9 : Trở Thành Người Của Tôi

Mệt quá, nhức đầu nữa.- đây là suy nghĩ đầu tiên của nó khi tỉnh dậy. Mắt nó hoa cả lên, thấy cái gì cũng mờ hết. Nó vừa đi vừa mò cho đến khi :

RẦM

Cái mặt nó đập thẳng vào cái tường thì lúc ấy nó mới tỉnh hoàn toàn. Nó ngồi xuống đất, không ngừng rửa cái tường đáng ghét ấy, đại loạn như là : ” cái tường chết tiệt “, ” sao mi lại được xây ở đây kia chứ ”.....

-Dậy rồi à.- cậu đi vào lúc nào sao nó không biết nhỉ ? Chắc trong lúc nó ngồi rửa cái tường.

-Sao không trả lời.- thấy nó không nói gì còn lơ luôn cậu, nhưng cậu cũng kiên nhẫn lập lại. Tuy thế nó vẫn không trả lời (t/g : sao hôm qua mi còn nghe lời lắm mà, sao hôm nay lì vậy. Nó: kệ tui.)

-Đừng tỏ thái độ như thế nếu cô còn muốn sống.- cậu gần giọng nói, xong bỏ đi. Thật ra không phải nó không trả lời cậu hay coi thường cậu đâu. Chỉ là nó không dám trả lời cũng như không biết phải đối mặt với cậu như thế nào thôi. Nó đi xuống lầu, nó thấy bà. Trước đây nó thân với bà là thế nhưng sao bây giờ lại có vẻ xa cách quá. Nó không biết nên làm gì nữa. Nên giận bà vì chuyện bà giấu nó không hay là bỏ qua như không có gì.

-Cháu dậy rồi à ? - bà mỉm cười hỏi nó. Nụ cười thật ấm áp, nó chưa từng được nhìn thấy nụ cười ấy ở mẹ, mẹ lúc nào cũng hằn học với nó nhưng bà thì khác, lúc nào cũng dành cho nó một nụ cười ấm áp, dành cho nó sự quan tâm mà nó luôn mong muốn. Nghĩ thế, nó quyết định bỏ qua xem như không có chuyện gì.

-Ừ mà sao hôm nay nhà vắng thế ạ ? - bây giờ nói mới để ý, sao hôm nay chỉ còn có vài người thôi. Để đếm xem : còn bà, chị Hồng, 4 anh bảo vệ, chú làm vườn, tài xế, 6 chị giúp việc khác nữa.

-À họ có việc nên xin nghỉ rồi, kệ họ đi.- bà lơ đãng trả lời. Nó nghĩ chắc cũng không có chuyện gì đâu nên vội đi thay đồ. Trễ giờ rồi, tất cả là do nó dậy trễ còn lo đứng nhiều chuyện nữa huhu.

-Cháu làm gì thế ? - bà ngạc nhiên hỏi khi thấy nó gấp gáp đi đâu đó.

-Cháu đi thay đồ đi học mà. Trễ giờ mất rồi.

-Hôm nay thứ bảy mà đi học cái gì hả cô nương ? - bà phì cười trước hành động của nó, nhìn nó gấp gấp chạy tới chạy lui thấy mà tội.

-Thứ bảy sao ạ ? - giờ tới phiên nó đơ ra. Sáng dậy quên xem lịch mất rồi.

-Mà thôi cháu đi thay đồ đi. Cậu chủ bảo hôm nay sẽ đem cháu lên công ty đó.

-Hả. Sao lại là cháu ?

-Ta không biết. Cháu đi thay đồ nhanh đi. À quên đồ này nè.- bà đưa cho nó một cái váy màu hồng rất dễ thương (t/g : hình chiếc váy ở trên đó ạ).

-Dễ thương quá, cảm ơn bà.- nó cười tít cả mắt, nó thích nhất là màu hồng đó.

Nó chạy đi thay đồ, thay xong nó lại đứng ngắm một hồi luôn. Xoay qua xoay lại riết mãi cho đến khi bà kéo nó ra nó mới tỉnh.

-Ra đây ta làm tóc cho, ngắm hoài thế cô. Cô đẹp lắm rồi.

Sau khi bà làm tóc cho nó xong thì cậu cũng vừa đi xuống. Cậu đi thẳng ra xe luôn, không thèm nhìn nó nữa. Mà kệ đi, cậu không nhìn thì thôi chứ. Bà dẫn nó ra xe, trước khi đi bà còn dặn nó :

-Cậu làm gì cứ để cậu làm, không được phản đối nếu không cậu sẽ giận đấy. Cậu mà giận thì ghê lắm đó.

-Dạ.- nó ngây thơ nói, nó còn nhỏ nào có biết ý bà là gì đâu. Đồng ý cái rụp, còn hai người nào đó. Một người thì mỉm cười hài lòng, người còn lại thì không ngừng thở dài.

Đây là công ty của cậu sao ? Lớn quá trời luôn, cậu thật giỏi.- nó trầm nghĩ.

-Đi.- cậu kéo nó đi lên phòng làm việc của mình. Trên đường đi có mấy người cứ nhìn nó mà thì thầm to nhỏ. Ủa nó có bị gì sao mà mọi người nhìn ghê thế ?

PHÒNG LÀM VIỆC CỦA CẬU

Phòng làm việc của cậu còn to hơn cả cái phòng nó ở khi còn ở nhà nó. Cậu bế nó đặt lên lòng cậu, vừa làm vừa ôm nó. Khiến nó khó chịu cứ ngồi cựa quậy liên miên.

-Ngồi im.- cậu khó chịu nói nhưng tiếc rằng nó chẳng chịu nghe. Cựa quậy một hồi thì :

CẠCH- dữ liệu đã bị xóa.

Thôi tiêu nó rồi, kì này nó chết là cái chắc. Nó thấy mặt cậu đen lại, giờ tử hình sắp tới với nó rồi. Cậu đặt nó lên bàn làm việc, lạnh giọng nói :

-Cô vừa lòng chưa ?

-Em..... em xin lỗi cậu.

-Muốn chuộc lỗi ?

-V.... vâng.

Cậu tiến lên đè nó xuống bàn, cúi xuống nói :

-Vậy thì hãy trở thành người của tôi đi. (t/g : ê ê, tên kia con người ta chưa đủ tuổi vị thành niên đâu nhé. Cậu : (im lặng). T/g : coi như tôi chưa nói gì nha.)

11. Chap 10 : Cấn

-Vậy trở thành người của tôi đi.- cậu nói một cách khó hiểu. Không phải nó là người giúp việc của cậu sao ? Còn làm người gì nữa.

-Người gì ạ ? - nó ngây thơ hỏi lại.

-Người phụ nữ của tôi.

.....- nó không hiểu gì hết. Vậy bộ trước giờ nó là đàn ông sao ? (t/g : sao mà mi ngu thế, dài dòng chi vậy, tốn thời gian của ta quá.)

-Không đồng ý ?

-Không phải, cậu nói em ” trở thành người phụ nữ của cậu ”, vậy trước giờ em là đàn ông sao.

-Không.- cậu đã lường trước con ngốc như nó kiểu gì cũng hỏi như thế mà. Nó còn hỏi cậu thêm vài câu nữa nhưng cậu không quan tâm. Cậu vùi đầu vào cổ nó, hít lấy hương thơm trên cổ nó.

-Cậu đang làm gì thế ?- nó giật mình hỏi khi cậu bắt đầu liếm phần cổ nó làm nó nhột gần chết à.

-Im- sao cậu cứ bắt nó im hoài à, bực nha.

-A....a.... cậu làm gì.... thế....- cậu quá đáng lắm, sao lại kéo cổ áo nó xuống chi, sợ quá.

-Không phải cô muốn chuộc lỗi sao ?- à phải rồi, nó quên mất tiêu việc này. Nhưng mà như thế này thì khó chịu chết đi được, cậu không còn cách nào khác sao ?

-Nhưng nhột quá.

PHẬP.- nó vừa dứt lời cũng là lúc cậu cắm sâu cái ranh nanh của mình vào cái cổ trắng ngần của nó.

-Đ.... đau.- nó rên lên nhưng nó đâu biết tiếng rên của nó càng làm cậu thêm kích thích, cậu không kiềm chế được càng cắm sâu răng nanh mình vào cổ nó.

-Ngủ rồi à (t/g : thằng ngu, ngất chứ không phải ngủ đâu, thật sai lầm khi giao cục cứng của ta cho người).- cậu buông nó ra khi thấy nó không còn nhúc nhích gì nữa. Có lẽ hồi nãy cậu hơi quá. Nhưng máu của nó ngon thật, rất ngọt và thơm khiến cậu không kiềm lòng được. Cậu ôm nó vào lòng, vuốt nhẹ chỗ bị cậu cắn. Nhìn nó như thế này thật yêu quá, rất giống một con búp bê nhỏ bé. Và con búp bê này là của cậu, phải, là của riêng cậu chứ không thể là của ai khác.

-Chủ tịch, chiều nay còn có.....

-Hủy hết đi.- cô thư kí này còn chưa kịp nói hết câu đã bị cậu nhảy vào nói.

-Dạ vâng.

Cậu với tay lấy cái điện thoại màu đen trên bàn gọi cho bà quản gia, nói đúng hai từ :

” Không về. ”

Khỏi nói chắc ai biết bà quản gia đơ đến mức nào, vừa mới bắt điện thoại lên thì nghe tiếng tắt máy cái RUP. Ai biết gì đâu, mà cậu nói không về. Nó đi cùng cậu→ nó cũng không về. Haiz lần đầu tiên trong cuộc đời bà cảm thấy tội lỗi như thế. Biết vậy bà không cho nó đi thì tốt rồi.

TẠI PHÒNG LÀM VIỆC CẬU

Lúc này nó đang ngủ ngon lành trên cái sofa, cậu thì ngồi làm tiếp phần công việc của mình. Cái dữ liệu hồi nãy mà nó xóa chỉ là bản sửa thôi, bản gốc cậu đã save vào USB rồi, hù nó thôi.

Ừm.....- nó ngồi dậy, nhìn xung quanh phòng.

-Dậy rồi sao ? Lại đây.

Nó đi lại phía cậu, lúc này nó còn mơ màng chẳng biết gì cả, mới ngủ dậy mà. Cậu (lại) ôm nó, cậu xem vết thương trên cổ nó, không còn chảy máu nữa. Còn nó thì chưa tỉnh ngủ nên gục luôn vào ngực cậu, đôi môi nhỏ nhắn của nó không ngừng gọi tên một người :

-Bảo.... Bảo ơi

Bảo ? Ai cơ, nó gọi ai vậy. Nó có người khác ư ? Cậu không cho phép việc này, nhất định như thế. Nó chỉ có thể là của cậu không, cậu sẽ không để kẻ tên Bảo giành đâu.

-Thiên Ân, con nhỏ này là ai vậy ?- một cô gái bước vào. Ừm..... theo tác giả thấy thì không đẹp, không xấu, nói chung là ổn. Có điều trang điểm đậm quá, bỏ cái đồng son phấn này không biết sao nữa.

-Tôi làm gì ?

-Thăm anh, bộ anh không muốn vợ tương lai tới thăm sao ?- cô nàng ông ẹo nói.

-Ai nói tôi sẽ cưới cô ?

-Hôn ước của chúng ta thì sao ?

-Có chuyện gì thế cậu ? - nó thấy ồn nên ngồi, lấy hai tay dụi dụi mắt nhìn yêu lăm lăm, như con mèo vậy.

-Không có gì, đói không ?- cậu quan tâm hỏi, lơ lơ cô gái kia. À mà sẵn đây tác giả nói luôn cô gái này là chị em họ của đại tiểu thư họ Lâm (đứa đánh nó đấy). Đại tiểu thư Trần Minh Thư.

-Anh..... nó đói hay không cần gì anh phải quan tâm chứ ?

-Cút.

-Cái gì ?

-Tôi bảo cô cút, trước khi tôi kêu bảo vệ lôi cổ cô xuống.

RẦM- nó giật mình, con gái gì mà mà dữ thế, đóng cửa mạnh thế lỗ hư cửa thì sao ?

-Cô ấy là ai thế cậu ?- nó ngược khuôn mặt ngây thơ lên hỏi cậu.

-Không.

.....- nó chu môi làm nũng nhìn yêu chết được, cậu từ nãy giờ cứ chăm chú nhìn vào đôi môi anh đào. Khó chịu vì không thể nào ăn nó ngay được, nếu nó còn làm thế này nữa chắc cậu không kiềm lòng được nữa mất.

-Đói không ?

-Hơi thôi. - nghe tới ăn là mắt nó sáng rực lên, đưa đôi mắt hai màu nhìn cậu chớp chớp và đương nhiên nó không biết hành động vừa rồi của nó đã làm cậu mất kiểm soát hoàn toàn.

Ồ.....- cậu đột nhiên cắn môi nó (t/g : là hôn đó, tại nó nghĩ là cắn thôi.)

-Cậu..... - nó vừa mở miệng, chiếc lưỡi lạnh của cậu thừa cơ chui vào, vội vàng mút lấy mùi vị ngọt ngào trong nó.

-Ừ..... ừ.....- tiểu yêu tinh mê người này khẽ rên lên. Một tia điện thoáng qua chạy sâu trong tâm trí cậu, đợt khoái cảm nhanh chóng bùng phát ra. Cậu cảm thấy toàn thân xương cốt đều bức bối khó chịu.

Cậu thấy nó không thở được nữa mới buông ra, cậu vừa buông thì nó hít lấy hít để không khí. Hít xong thì phun ra một câu :

-Cậu vừa cắn em sao ?

12. Chap 11 : Bảo

-Cậu vừa cắn em sao ? - nó tròn mắt, ngây thơ hỏi cậu.

-Đau không ? - cậu vuốt nhẹ đôi môi nhỏ nhắn của nó, đôi môi mới cách đây vài phút cậu đã tham lam cướp lấy. Giờ thì nó đỏ ửng lên rồi.

-Không đau, nhưng khó thở lắm cậu. - nó quen với cách làm nũng với bà nên giờ làm với cậu cũng y chang. Nó xịu mặt xuống làm bộ tội nghiệp, mắt rưng rưng thấy tội.

-Muốn cắn nữa không ? - cậu cười một cách nham hiểm.

-Không đâu, sợ lắm.

QC QC QC QC- cái bụng nó réo lên, chỉ ăn có bữa sáng không mà đòi no gì. Ăn từ hồi bảy giờ sáng mà giờ là bảy giờ tối rồi.

-Ăn gì không ?

-Chờng nào về nhà hả cậu ?- tạm bỏ qua chuyện ăn uống. Sao bảy giờ rồi mà cậu còn chưa về nhỉ.

-Ở đây, mai về sớm. Mai tôi ở nhà. Đi ăn thôi.- cậu kéo nó ra khỏi phòng làm việc. Vừa bước ra khỏi phòng là nó nhận được cả trăm con mắt rất ư là thân thiện. Nó làm gì sai sao mà mọi người nhìn nó ghê thế.

Cậu dẫn nó đến một nhà hàng khá lớn, nhà hàng này được thiết kế theo kiểu Châu Âu cổ kính rất đẹp.

-Ăn gì ? - cậu đưa cho nó cái Menu, cậu nghĩ sao mà đưa nó cái này thế ? Tiếng Việt còn chưa thạo nữa nói chi toàn tiếng gì không hiểu à (t/g : tiếng Anh đó thím)

-Em có đọc được đâu.

-Vậy tôi gọi đại nhé. - cậu gọi đại vài món. Nó với cậu đang ăn thì :

-Bé phải không ?- một giọng nói quen thuộc vang lên sau lưng nó.

-A, anh Bảo.- người tên Bảo chạy lại ôm chầm lấy nó mà không để ý có người mặt mày đen thui rồi.

-Ai thế ?- cậu lạnh giọng hỏi.

-Là anh Bảo, anh họ của em đó cậu chủ.- Bảo là họ hàng xa của nó cũng đồng thời là chủ của cái nhà hàng này. - Mà sao anh lại ở đây thế ?

-Đây là nhà hàng của gia đình anh mà. - Bảo cười. Nó không biết cũng đúng thôi, nó có được ra ngoài nhiều đâu. Biết có người anh họ này đã là phúc lắm rồi.

-Thì ra là vậy.- nó cười tít cả mắt mà không biết mặt cậu càng ngày càng đen.

-Ăn đi.- cậu tức giận quát. Bảo cũng là người hiểu chuyện nên liền chào nó rồi đi, trước khi đi không quên hôn vào má nó một cái để chào tạm biệt. Việc này khiến cậu vô cùng khó chịu. Một người có tính sở hữu cao như cậu mà lại để người khác hôn người phụ nữ của mình ư ? Không đời nào đâu nhưng cậu làm gì bây giờ. Bảo là anh họ của nó mà.

-Cậu sao vậy, sắc mặt cậu không được tốt cho lắm ? - nó hỏi thăm khi thấy mặt cậu lộ rõ vẻ khó chịu.

-Không, ăn nhanh đi. Còn nhiều việc phải làm lắm đó.

-Dạ.

Sau khi ăn xong cậu đưa nó về lại công ty. Từ lúc đi về ở nhà hàng cho đến khi lên văn phòng của cậu, cậu cũng không nói một lời nào với nó mà người cậu còn tỏa ra một làn khí lạnh làm nó chẳng dám hí hể gì.

-Á.- cậu đẩy nó ngồi xuống xái ghế làm việc của cậu. Điên cuồng chiếm đoạt lấy đôi môi anh đào bé nhỏ của nó. Luồng cái lưỡi lạnh của cậu vào khoang miệng của nó. Cậu cứ hôn cuồng nhiệt như thế khiến cho việc hô hấp của nó trở nên vô cùng khó khăn. Cậu đột nhiên buông nó ra, gần giọng nói :

-Từ nay nếu tôi không cho phép thì cô không được cho bất kì thằng đàn ông nào đụng vô cô. Kể cả thằng tên Bảo cũng thế.

-Tại sao chứ ? - nó phản đối, tại sao cậu có thể vô lý như vậy. Ai thì nó còn hiểu chứ sao anh Bảo lại không chứ.

-Vì cô là của tôi, không của ai khác cả. Cả tâm hồn lẫn thân thể cô, tất cả đều là của tôi.- cậu bá đạo tuyên bố.

13. Chap 12 : Cậu Thật Là Xấu

-Đây là đâu vậy ?- nó nhìn xung quanh phát hiện rằng mình không còn ở công ty cậu nữa.

-Phòng tôi. - cậu từ trong phòng tắm bước ra nói.

-Em về nhà hồi nào vậy cậu ?

-Hồi sáng.

-Vậy bây giờ mấy giờ rồi cậu ?- cậu nói hồi sáng là sao ta.

-Tám giờ tối.

-A chết em rồi, bà sẽ la em mất.- về từ hồi sáng mà không nói cho bà biết mà còn lo ngủ, kiểu này bà la chắc rồi.

-Nghỉ rồi.

-Cậu nói ai nghỉ ?

-Tất cả. Bốn tháng họ sẽ về nhà một lần.

-A.- phù, mừng quá cứ tưởng là sẽ bị bà la nữa rồi.- Cậu ăn gì không để em nấu ?

-Không. Mà mai cô không cần đi học nữa.

-Tại sao thế ?- nó mới đi học được một ngày thôi mà.

-Tôi sẽ cho người đến dạy cô học.- cậu chẳng muốn cho nó đến trường chút nào cả. Đến đây cậu không quan sát nó được, nhờ đâu có đứa nào tán tỉnh nó thì sao. Với lại cũng sẽ có đứa đánh nó giống như Lâm tiểu thư. Nghĩ đến đây là mặt cậu đen lại, không phải nó là em gái của Trần Minh Thư- hôn thê cậu thì cậu đã cho nó biết tay rồi. Cậu không muốn có thêm rắc rối.

Còn về phần nó. Nó đang rất khó chịu, mới đi học chưa kết bạn được với ai cậu đã bắt nghỉ rồi. Còn cái anh giúp nó nữa, nó vẫn chưa biết tên người đó mà. Cậu xấu tính thật, tự nhiên lại bắt nó nghỉ.

-Bất bình sao ? - thấy nó nhăn nhó, cậu hiểu ngay được là kiểu gì nó cũng không chịu. Nhưng không chịu thì làm gì được nhau, không lẽ nó tính đánh cậu à.

-Dạ không.- nó xịu mặt xuống, nó đâu dám cãi cậu đâu.

-Vậy tốt. Giờ thì ngủ đi.

-Em mới ngủ dậy mà.- nó mới dậy, cậu kêu nó ngủ là nó ngủ làm sao chứ.

-Tôi có kêu cô ngủ đâu, tôi ngủ mà. Nhưng cô ở đây, ngủ chung với tôi.- nói xong cậu kéo cổ nó nằm xuống giường còn nó thì cứ ngo ngoáy không chịu nằm yên. Bỗng điện thoại cậu reo lên, cậu khó chịu bắt máy.

-” Alô. ”

-” Anh hai hả ? ”

-” Gọi tao giờ này chi thế ? ”

-” Em đến nhà anh rồi nè, xuống mở cửa cho em đi. ”

-” Cái gì ? Ai cho mày đến ? ”

-” Thôi nha. ”

Tút tut.....

Bộp.- cậu tức quá ném luôn cái điện thoại vào tường rồi hậm hực đi ra ngoài. Trước khi đi cậu không quên phán một câu :

-Ở yên đây, không được đi ra ngoài.

14. Chap 13 : Cậu Ba

-Mày tới đây làm gì, không ở nhà mày đấy.- cậu cúi gắt nói, có vẻ cậu khá to tiếng. Ở trên lầu mà nó còn nghe rõ từng chữ một. Kể cũng lạ, lần đầu nó thấy cậu tỏ ra tức giận như thế. Ai lại khiến cậu tức giận vậy nhỉ ?

-Anh hai ơi, nói nhỏ một tí cho hàng xóm nhờ. - anh chàng này mỉm cười nói.

-Sao lại tới đây ?

-Nhớ anh quá, ở nhà một mình buồn lắm. Cho em ở chung nha.

-Không.

-Đi mà, nha.

-Ở bao lâu ?

-Chưa biết, chắc là khoảng hai, ba năm gì đó.

-Kiếm phòng khác mà ở. Không được ở phòng tao.

-Ồ..... sao kì vậy ?

-Không thì rút.

RẦM- cậu lên phòng tức giận đóng cửa một cái rầm.

-Cậu sao vậy ?

-Không. Đi ngủ. - oa oa, như thế mà cậu bảo không có gì ư ? Cậu nạt nó kìa.

-Ừm..... cậu buông em ra được không ? - tình hình hiện giờ là cậu ôm nó ngủ ngon luôn, làm nó muốn cử động cũng khó. Hết chịu nổi nó mới lên tiếng.

-Im đi, cứ để vậy cho tới sáng mai.- nghe cậu nói vậy nó cũng chỉ biết ngậm ngùi làm theo.

Cứ cho là bây giờ cậu ở thế chủ động đi, nhưng đến sáng thì sao nhỉ ?

-Con heo kia, có dậy không thì bảo ? - đây là lần thứ tư cậu gọi rồi mà nó chẳng nhúc nhích miếng nào cả. Hôm qua đúng là cậu ôm nó ngủ, nhưng sáng nay là tới lượt nó ôm cậu ngủ ngon lành, còn gát cả chân lên người cậu nữa. Nhưng kể cũng không đến nỗi tồi, được ngắm nó ngủ thoải mái.

-Ừm....- cảm giác có ai đó nhìn mình chằm chằm, nó mở mắt nhìn thử. Đập vào mắt nó là khuôn mặt hầm hầm của cậu chủ và cái tư thế ngủ hết sức dễ thương của nó.

-Bỏ tôi ra.

-Dạ, em xin lỗi.- huhu, mới sáng sớm mà đã như thế thì không biết hôm nay như thế nào nữa.

-Thay đồ đi.- mặt cậu dãn ra, không còn nhăn nữa. Giọng nói cũng dịu lại rồi. Cậu hết giận nó rồi sao, may thật.

Nó ngoan ngoãn đi lấy đồ thay. Còn sáu hôm nữa bà mới về, nó phải chịu trận nhiều đó ngày nữa sao ? Nghĩ tới đó mặt nó lại xịu xuống. Thay xong nó bước xuống lầu, nó nghe như cậu đang nói chuyện với ai đó. Mà cái giọng này quen lắm nha, có vẻ là nó đã nghe rồi. Nó vội chạy xuống, nhưng chạy nhanh quá nên gây ra tiếng động khá lớn khiến hai người kia chú ý. Bỗng :

-Nhóc không nhận ra anh sao ?- người con trai kia lên tiếng. Để nó lục lọi lại trí nhớ xem nào.

-Anh có phải là người giúp em hôm trước phải không ạ ?

-Giỏi, xem ra trí nhớ em vẫn còn rất tốt.

-Quen sao ? - nãy giờ im lặng, cuối cùng cậu cũng lên tiếng.
 -Cô bé này học chung trường với em. Mà sao nhóc lại ở đây thế ?
 -Là cháu bà quản gia.
 -Bà ấy có cháu sao ?
 -Vâng, cô bé ấy là cháu tôi.
 -A, bà ơi.- nghe thấy tiếng bà nó vội chạy ra xem. - Không phải cuối tuần này bà mới về sao ạ ?
 -Nhớ cháu quá nên ta lên đây đây.
 -Yêu bà quá.
 -Hai cậu ăn gì chưa để tôi xuống làm ?
 -Chưa. - cậu buông một câu rồi tiếp tục nhâm nhi tách trà của mình.
 -Để cháu xuống phụ bà.- tốt nhất là nên chuẩn trước chứ ở đây một hồi nó cũng là người chết trước.

TRONG BẾP

-Bà ơi, người nói chuyện với cậu chủ là ai vậy bà ?- nó tò mò hỏi.
 -Là cậu ba- em trai cậu chủ.
 -Sao cháu thấy hai người hình như không được thân cho lắm.
 -Ừ, họ như thế từ nhỏ rồi. À mà cháu nên cẩn thận với cẩn thận với cậu ba nhé.
 -Sao thế bà ? Cháu thấy mặt cậu hiền lắm mà.
 -Đừng trông mặt mà đoán như thế. Cậu ba là một người rất đáng sợ (t/g : thật ra là sát gái nhưng vì nó còn nhỏ bà không muốn nói cho nó nghe thôi. Mà có nói cũng chưa chắc nó đã hiểu nữa .)
 ” Chỉ mình cậu thôi nó đã muốn chết rồi, giờ thêm cậu ba nữa thì cuộc đời nó sẽ trôi về đâu ” - đây là suy nghĩ đắng lòng của nó sau khi nghe bà nói.
 (Nó : mama ơi.
 T/g : nói ta nghe xem nào con.
 Nó : sao mama xếp con vô cái nhà toàn ác quỷ không vậy hả mama. Giờ mama muốn con sống sao ?
 T/g :
 Nó : mama.
 T/g : con nói gì ta nghe không rõ. Mà giờ ta có việc bận, ta phải đi gấp. Có gì nói sau nha con. (xách giày chạy mất.)
 Nó : MAMA.
 T/g : bái bai con nhé.)

15. Chap 14 : Thôi Tiêu Nó Rồi.

Thời gian thấm thoát trôi qua cũng đã hai năm. Nó đang học lớp mười hai (năn nỉ mãi cậu mới cho đi). Lúc này đã ra dáng một thiếu nữ hơn, xinh hơn, cao hơn, có nhiều người thích hơn.

Còn cậu thì sao ? Đương nhiên cậu cũng đẹp trai hơn, thành đạt hơn và nhất là cậu..... khó tính nhiều hơn. Lí do rất đơn giản, khi không lại xin đi học làm gì, ở nhà cậu cũng đã cho người dạy nó rồi còn gì. Tới trường cũng chẳng ích gì, suốt ngày cứ để mấy thằng kia nó ngắm mãi.

-Nhi ơi, xuống đây ta dặn nè ?- bà gọi nó.

-Dạ.

-Hôm nay tới ngày về nhà, với lại ta cũng bận một số việc nên có lẽ ta sẽ ở lâu một chút. Con tự lo nhé, có gì thì gọi cho ta.

-Vâng, bà nhớ mua quà cho con nhé.- nó nũng nịu nói.

-Rồi rồi, khổ cô quá. - bà mỉm cười xoa đầu nó.

Nó tiễn bà ra đến cửa rồi khóa cửa đi thẳng lên phòng. Vậy là nó phải ở nhà một mình nữa rồi. Cậu đi công tác cũng cả tuần nay, bây giờ chẳng ai ở nhà với nó hết, cô đơn quá đi.

” Đừng chen lấn nữa nhé

Ta không phải bảy tuổi đâu

Làm trò con nít tranh nhau

Mấy thứ đó sao mà nhìn mặt nhau

Dành giựt làm chi mỗi đứa ra mỗi góc mà ngồi chơi

Uh oh uh oh oh

Chúng ta lớn rồi mà

Đồ chơi lâu không chơi

Cũng không bao giờ nhường người ta

Rồi bị người ta cướp mất

Cũng chỉ biết khóc nhè để mẹ la

Giành lại làm chi

Ra kia chơi với kiến một mình đi

Uh oh uh oh oh

Chúng ta lớn rồi mà

Khó quá bỏ đi..... ”

-PHỤT- tự nhiên tiếng chuông điện thoại của nó vang lên khiến nó giật mình. Báo hại nó phun hết nước đang ngậm trong miệng. (Nó : nói nhỏ mama nghe nè, sao mama hạ thấp hình tượng của con thế. T/g : mama hết vốn từ để miêu tả rồi.)

”Alô.: - nó hậm hực bắt máy.

“Lô liếc gì ? Ta nè.”

“Ai ? ”- nó ngu ngơ hỏi lại làm người bên kia tức điên lên.

“Ê con khùng, quên rồi hử. Ta” - Kim nè.

“A gọi có chi hông vậy ?”

“Có, rảnh không ? Đi uống cà phê không ?” - Kim rủ. Nói thật là nó rất muốn đi nhưng cậu bảo không có cậu cho phép thì tuyệt đối không được đi. Suy nghĩ một hồi nó quyết định, dù sao cậu cũng có ở nhà đâu nên ngu gì mà không đi.

“Ừ. Qua chỗ nhé.”

“Ok, năm phút nữa ta qua. Lo thay đồ đi.”

“Tút tut tut tut...”

Nó hí hửng đi thay đồ, lâu lâu mới được đi chơi. Nó chọn mặc một cái váy dài qua gối màu hồng có viền ren đen. Mái tóc đen dài xoắn nhẹ xõa ra hai bên.

Nhìn nó lúc này thật giống một con búp bê, xinh đẹp và quý phái. Nó càng nổi bật hơn với đôi mắt hai màu nhưng do cậu dẫn ra đường phải đeo lens nên phải đeo thôi. Nó đi xuống nhà thì thấy Kim đã đứng đó từ lúc nào rồi. Nhỏ trừng mắt nhìn nó, quát:

-Ta nói năm phút mà giờ là mười phút rồi đó.

-Thôi cho xin lỗi nha, đi thôi.- nó leo lên xe cho Kim chở. Nó cảm thấy rất quý Kim, mặc dù nhỏ ăn nói hơi kì và tính cách cũng giống con trai nhưng nhỏ rất tốt với nó. Có lần nó bị đám con gái trong trường đánh nhỏ cũng ra bảo vệ nó, nhỏ thật tốt. À mà nhắc mới nhớ, sau cái vụ đó không biết tại sao mấy người đánh biến đi đâu mất dạng, tìm cả trường cũng không thấy.

-Tối rồi, mi tính ngồi đó luôn à ?

-Sao mi cứ la ta hoài vậy ? Giờ vô nè.

-Uống gì ? - sao tự nhiên nó thấy con Kim có cái gì đó giống cậu chủ vậy nhỉ, nhất là cái cách nói chuyện như ra lệnh vậy.

-Sinh tố dâu.

-Cho em một ly sinh tố dâu, một ly cà phê đen.- Kim nói với chị nhân viên rồi lôi điện thoại ra ngồi bấm bấm. Con này nhà mi lôi ta ra cho đã rồi bắt ta ngồi làm kiếng chơi vậy ư ?

-Nè kêu ra cho đã vô giờ sao không nói tiếng nào vậy ?

-Mi thấy anh Thiên Minh làm sao ? - nhỏ bất ngờ hỏi làm nó đơ một hồi luôn. Nhỏ hỏi cậu ba như thế nào á ? Trả lời làm sao đây ? (T/g : Thiên Minh là cậu ba đó mọi người, chap trước mình quên chưa nói.)

-Sao là sao ? Sao ta biết mà mi hỏi làm gì ?

-Ta thích anh ấy, có vẻ anh ấy quen với mi nên ta tính nhờ.....

-Nhờ ta làm quen giúp.

-Ừ. Được không ? - con Kim đỏ mặt nhìn yêu quá đi. Không ngờ con nhỏ này mà cũng biết thích ai đó, ghê thật. Đời đúng là lắm chữ ngờ.

-Để tao coi đã.

-Coi là sao chứ ?

-Phải để từ từ để tao tìm cách nói chuyện chứ.- phải có thời gian để khi cậu ba có ở nhà chứ, cậu ba cứ đi suốt thì nó biết nói với ai.

-Yêu mi nhất, uống lẹ đi để ta chở mi đi chơi nữa.

-Mi bao nhé.

-Ok.

Sau khi rời quán cafe Kim chở nó đi rất nhiều nơi như nhà sách, siêu thị, Đầm Sen, các khu vui chơi giải trí..... Nó thích lắm, chưa bao giờ nó vui như thế này cả. Đến tối Kim đưa nó về, nó vui vẻ chào Kim rồi đi vô nhà. Nhưng sao cửa nhà không khóa vậy nhỉ, lúc nãy đi nó nhớ là đã khóa rồi mà. Không lẽ là nhà có trộm ? Nghĩ vậy nó liền chạy vào nhà xem coi có mất gì không. Vừa bước chân vào tự nhiên nó cảm thấy lạnh lạnh sống lưng sao ấy, bộ nó còn quên tắt máy điều hòa sao ? Đang loay hoay coi có bị mất cái gì không thì :

-Đi chơi vui không ? - một giọng nói lạnh lẽo vang lên. Nghe quen lắm, không lẽ..... Nó bất giác quay lại và :

-C..... cậu chủ , cậu v..... về rồi ạ ?

16. Cho Mình Xin Ý Kiến

Mình có hai việc muốn xin ý kiến mọi người :

1. Các bạn cho mình xin ý kiến về cái hình phạt dành cho nó được không ? Mình nghĩ ra rồi mà mình thấy nó cứ kì kì sao đó nên không dám viết.
2. Mình tính viết truyện về 12 chòm sao. Không biết bạn nào có nhu cầu đọc không ? Nếu bạn nào có nhu cầu đọc thì cho mình biết nha.

Tạm thời mình sẽ chưa ra chap 15 mà mình sẽ cho ra phần ngoại truyện về cuộc sống của nó sau khi sinh 2 baby. (Tại mình đang phân vân không biết có nên đăng chap 15 không). Thành thật xin lỗi mọi người về việc đăng chap kì như thế này.

17. Chap 15 : Neapolitan Mastiff.

Hình trên là chó Neapolitan đó. Mọi người thấy có dễ thương không ?

-Đi chơi vui nhỉ ? - cậu lặp lại lần nữa. Cậu thấy nhớ nó nên đã cố gắng về sớm. Về đến nhà thì chẳng thấy nó đâu, làm cậu lo cho nó có chuyện gì. Trong khi đó thì nó lại vui vẻ đi chơi, thử hỏi xem có tức không chứ ?

-Cậu chủ về khi nào sao không nói cho em biết ? - thôi tiêu rồi, nó có biết cậu về bất ngờ thế đâu. Giờ làm sao đây ?

-Có vẻ cô không xem lời nói của tôi ra gì phải không ? - cậu ngồi xuống, vừa nói vừa lườm nó làm nó toát hết cả mồ hôi. (Nó : mama cứu con với. T/g : có sức làm có sức chịu đi con, mama có điện thoại rồi con đừng làm phiền * đi không rủ ta, ráng chịu*)

-Khô..... không phải đâu ? Chỉ là bạn em có chuyện muốn nói nên...

-Trai hay gái ?

-Gái.

-Haiz. - mặt cậu giãn ra hơn, này giờ cậu suy nghĩ gì mặt căng thế nhỉ.

-Lần này tạm tha cho cô nhưng nếu có lần sau thì Lucky sẽ tiếp cô đấy.- nó xanh mặt khi nghe tới cái tên Lucky (T/g : Lucky chỉ là con chó thôi mà làm quá thế. Lucky là chó Neapolitan mastiff. Đa số các tư liệu ghi lại, loài chó này sau khi cắn chết người sẽ xơi luôn thịt, vì thế nuôi nó trong quân đội lớn như trước đây chắc cũng không phải lo về vấn đề lương thực cho loài chó này. Chúng ta có thể tưởng tượng xã hội đen vì sao thích loại chó này, sau khi cắn chết người nó sẽ thanh toán luôn cái xác, nuôi loài này để biểu thị sự hung hãn và quyền lực. Chó Neapolitan Mastiff từng tham gia chiến tranh trong các binh đoàn La Mã. Chúng được mặc áo giáp cấm chông sắc, rồi chạy thẳng tới chọc thủng bụng các con ngựa phía quân địch. Sau chiến tranh thế giới II, chúng gần như tuyệt chủng. Loài chó rất ít khi sữa này có thể bảo vệ gia đình rất tốt.)

-Em xin hứa sẽ không có lần sau đâu, cậu đừng nhốt em chung với Lucky nhé.- nó vẫn còn ám ảnh cái chuyện đó. Có lần nó trái lời cậu, cậu thẳng tay vút nó vào cái chuồng đó. Do nó không biết nên cứ la lên rồi chạy khiến mấy con chó chú ý bu lại gần nó. Kết quả là nó bị phạt một phát vào cánh tay, cứ tưởng là đứt luôn rồi. Cậu mà không vô là nó bầy nhầy lâu rồi. Nghĩ lại vẫn thấy sợ.

-Tốt. Lại đây.- cậu kéo nó vào lòng, vuốt nhẹ tóc nó. Cậu vùi đầu vào mái tóc nó, hương thơm từ người nó luôn làm cho cậu mất khống chế. Cậu muốn nó là của cậu, muốn đem nó ăn sạch nhưng nó còn nhỏ quá hại cậu phải cố kìm nén, một phải lấy lại cả chì lẫn chài mới được. Cậu nói một cách mờ ám :

-Lớn nhanh để còn cho tôi nữa.- cậu nói cho cậu cái gì nhỉ, cậu có thiếu cái gì đâu. Mà đợi nó lớn làm gì, nhỏ không dễ thương hơn à ? Nó nghĩ mãi mà chẳng hiểu nổi nên quyết định hỏi cậu cho khỏi nặng đầu óc :

-Cậu này, hồi nãy cậu bảo cho cậu cái gì ? Mà tại sao lại phải chờ em lớn ?

-Thì đợi lớn rồi biết, đi nấu cơm đi.

-Nói cho em nghe đi cậu, đi mà.- nó nũng nịu nói, có gì bí mật sao mà cậu không cho nó biết.

-Đi đi.

-Dạ. - nó xụ mặt xuống. Rốt cuộc là cho gì nhỉ ? Mai phải hỏi Kim mới được.

Còn cậu thì đang mỉm cười một cách nguy hiểm. Biết chi cho sớm, không khéo biết rồi thì lại không muốn biết thì sao.

18. Chap 16

Cậu bảo cho cậu cái gì nhỉ ? Nó vừa ăn vừa suy nghĩ, mặt nó nhăn như khổ ý. Khiến cậu muốn cười lắm nhưng phải nén lại. Trong suốt bữa ăn nó và cậu chẳng ai nói với ai câu nào. Nó thì bận suy nghĩ còn cậu thì bận ăn

19. Chap 17 : Hai Cậu Chủ Thật Khó Hiểu.

Cậu này sao hôm nay cậu lại đón em thế ? - tuy hỏi thế nhưng nó lại rất vui, lần đầu cậu đón nó đấy.

Sáng tôi nói rồi mà. - vậy ra là sáng nó không nghe lắm, cứ tưởng là tai bị lãng rồi.

Giờ làm gì thế cậu ?

Về nhà. Sắp tới tôi phải đi công tác một thời gian, cô ở nhà phải ngoan và tuyệt đối cấm không được phép đi ra ngoài. - cậu gằn mạnh sáu chữ cuối làm nó sồn hết cả óc.

VỀ ĐẾN NHÀ

Lát đem đồ ăn lên phòng cho tôi. - cậu dặn xong đi lên phòng để lại nó mặt mày nhăn nhó khó chịu. Xìiiii tưởng cậu chở đi ăn ai dè. Nó hậm hực đi xuống bếp. Đang xắt rau củ bống :

Nhóc đang làm gì thế ? - cậu ba từ đâu chạy xuống đập vào vai nó cái bốp làm nó giật mình cắt luôn vào tay.

Đau. - nó tính chạy đi rửa vết thương thì cậu ba kéo tay nó lại.

Đưa tay đây. - cậu ba liếm chỗ chảy máu trên tay nó làm nó cảm thấy hơi ngượng. Mặt đỏ hết cả lên.

Máu của nhóc ngon thật đấy. Ủa mà sao mặt nhóc đỏ thế, bệnh sao ?

Không sao đâu ? - cậu ba nói máu nó ngon sao, nghe dị dị thế nào ấy.

Nhóc đang nấu ăn sao ?

Vâng.

Vậy không làm phiền nhóc nữa. Anh lên phòng đây. - xuống đây để nói với nó nhiều đó thôi sao ? Bộ cậu ba dư thời gian lắm hả trời, còn hại nó bị đứt tay nữa.

Đau quá đi à. Bằng bó trước đã rồi nấu. - chặt vật lắm nó mới nấu xong bữa tối. Dem lên phòng cậu thì cậu chỉ ăn qua loa hai ba miếng xong thì kêu đem đi bỏ. Cậu thật không biết trân trọng thức ăn, không trân trọng sức lao động của người khác mà. Cả hai cậu chủ, ai cũng dở hơi hết đó.

Nó uất ức đi dọn dẹp đồ. Đang làm thì nhận được tin nhắn của Kim. Kim nhắn là mai Kim nghỉ không có đi học. Chán ghê luôn đó, đang cần người tâm sự thì Kim lại nghỉ. Mà nhắc tới Kim mới nhớ, phải đi hỏi cậu ba cái vụ của Kim đã. Nghĩ là làm, nó phóng lên phòng cậu ba nói chuyện.

Cậu ba này em vào được chứ.

Nhóc có chuyện gì sao ? - cậu ba nhướn mày hỏi.

Có. Cậu ba có biết Kim không, đứa mà em hay đi chung đó.- nó ngồi phịch lên giường, tự nhiên nói.

Không. - đương nhiên là cậu ba biết chứ, ngày nào chẳng thấy hai đứa nó đi chung nhưng vẫn thích chọc nó chơi.

Cậu biết mà. - nó cãi lại.

Không.

Biết mà. - không nói được nữa nó sử dụng tuyệt chiêu cuối cùng. Có thể hơi kì nhưng tuyệt đối công hiệu. Đó là nước mắt cá sấu. Bằng chứng là bây giờ cậu ba đang rớt xối xối xin lỗi nó.

Thôi được rồi. Anh biết mà.

Thiệt không ? - nó ngược khuôn mặt mèo con lên nhìn cậu ba làm cho ai đó đỏ hết cả mặt. Chỉ hận là không thể cắn một cái thôi. (T/g : nghi cái cắn của ông chú này lắm nha.)

Thật.

Vậy là hồi nãy cậu nói dối sao.

À..... chắc thế. Mà nhóc hỏi làm chi thế ?

Kim nhờ em làm quen cậu cho nó đó.

Chỉ vậy thôi sao ?

Ừm. - nó ngây thơ gật đầu mà không biết trên mặt cậu ba đã xuất hiện vài vệt đen. Nhiệt độ trong phòng cũng giảm xuống đột ngột làm nó rùng mình.

Chỉ vậy thôi mà nhóc cũng làm phiền anh sao ? Anh đang bận rất nhiều việc đấy. Lần sao có việc gì quan trọng mới được kiếm anh. Nhóc nghe chưa ?

Dạ..... - sao cậu ba lại mắng nó nhỉ ? Nó làm gì sai sao ? Tự nhiên sổ một tràng ai mà hiểu cho nổi chứ. Bước ra khỏi cửa thì :

RẦM.- nó đụng phải cái gì đó. Ngược mặt lên thì ôi mẹ ơi.... cậu chủ làm gì mà đứng lù lù như ma vậy, làm hết hồn. Mà sao mặt cậu ghê thế nhỉ ? Nó lại làm cái gì bậy bạ nữa sao trời ?

Đi sang phòng tôi ngay. - cậu lạnh giọng nói với nó, nói xong cậu bỏ đi. Nó làm gì khiến cậu giận à ? Hai cậu chủ nhà này thật khó hiểu quá đi.

20. Chap 18 : Rạch Mặt.

Sao hôm nay nhóc uể oải thế ? - hôm nay cậu ba đưa nó đến trường. Thấy nó bơ phờ nên cậu ba thắc mắc.

Không sao ạ ?

Bộ hôm qua nhóc với anh hai làm gì mà mệt thế ?- cậu ba nham hiểm nói.

Làm gì là làm gì cậu ? - nó ngây thơ hỏi. Hôm qua cậu kêu nó qua phòng cho đã rồi bắt nó quỳ cả đêm mà không nói một câu nào luôn hại nó giờ muốn đi cũng đi không được.

Thôi bỏ đi, nhóc đu lên lớp đi. - cậu ba vỗ trán, cậu ba quên là nó rất ngu, có nói nó cũng chẳng hiểu đâu. Đứng đây một hồi lơ ngu theo nó luôn rồi sao, chuồn trước vậy.

Dạ. - nó ngoan ngoãn vâng lời đi lên lớp mà không hề biết một ánh mắt nhìn nó đầy thù hận và khinh bỉ.

Còn nó đi gần tới lớp thì thấy một đám người đứng ngoài cửa, nhìn mặt họ dữ lắm cơ nên nó hơi sợ. Suy nghĩ duy nhất của nó lúc này là nên né đi. Nhưng đang tính né thì có ai đó kéo nó té xuống đất. Người này còn hung hãn nói với nó :

Là con này phải không Thư (chắc mọi người vẫn còn nhớ hôn thê của cậu chứ, nếu không thì mọi người có thể coi lại chap 10.) - cô gái kéo nó xuống quay qua nói với người tên Thư. Cô gái tên Thư này nhìn quen quen sao ấy, hình như là gặp ở đâu rồi thì phải. Để nó nhớ lại xem.

Phải là con điểm giật chồng tao đấy. - Thư mỉa mai nói. Còn về phần nó thì lúc này nó đã nhớ ra rồi. Người này là Trần Minh Thư - vợ chưa cưới của cậu chủ. Mà sao lại nó là điểm này điểm nọ chứ, giật chồng ai nào.

Chị này chị nói em giật chồng ai ?

Còn giả vờ không biết sao ? Con này đóng kịch giỏi thật đấy. Lôi nó ra nhà kho đi. Mình có cái này hay lắm cho nó đấy. - Thư quay sang nói với những người còn lại.

Ok.

KHU NHÀ KHO

Á. - nó la lên khi bị đám người này xô ngã vào đồng gạch vụn. Người nó bị trầy xước khá nhiều.

Đau không ? Món quà mà tao sắp dành cho mày còn đau hơn thế nữa đấy. - Thư nói đầy vẻ thích thú.

Em có làm gì chị đâu ? - nó uất ức nói. Tự nhiên không làm mà bị đánh oan à.

Không làm ư ? Thôi để tao nói cho mày biết nhé. - nói xong Thư rút ra một con dao khá bén dí sát lại gần mặt nó.

Ch..... chị tính làm gì ?

Giữ nó lại đi. - Thư ra lệnh cho mấy người kia.

Buông ra, mấy người đừng lại gần tôi.

Tội của mày là dám quyến rũ anh Thiên Ân của tao. - Thư gần từng chữ. Có lẽ Thư đã ghen tuông mù quáng rồi.

AAAAAAAAAAAA. - nó hét lên đau đớn. Thư đã rạch một đường dài và sâu trên khuôn mặt nhỏ nhắn của nó. Máu túa ra không ngừng, nhìn vô cùng xót xa. Nhưng có vẻ việc này cũng chẳng làm Thư hả dạ, cô còn cầm một xô nước muối đổ thẳng lên vết rạch làm nó hét lên. Nó vừa đau vừa sợ nên đã ngất đi. Thấy nó ngất rồi Thư mới chịu đi nhưng cũng không quên rạch thêm vài đường lên tay và chân của nó.

Để coi với bộ dạng này mày còn quyến rũ được anh Thiên Ân không ? - Thư hả hê nói rồi quay lưng bỏ đi. Chỉ còn nó ở lại với những vết thương trên khắp cơ thể.

Còn về phần cậu ba thì khi ngửi thấy mùi máu của nó liền biết có chuyện chẳng lành vội đi tìm nó. Cậu ba chạy ra khu nhà kho thì thấy nó nằm đó, cậu ba hốt hoảng chạy lại xem. Thấy vết rạch dài trên mặt nó bị sưng lên, máu cứ chảy ra miết, nhất thời hoảng quá cậu ba chẳng biết làm gì cứ ngồi ôm nó như thế.

Đúng rồi, phải đưa đi cấp cứu thôi. - định thần lại cậu ba mới biết là vết thương của nó bị nhiễm trùng khá nặng cần phải chữa trị. Cậu ba vội lấy điện thoại ra gọi xe tới chở đưa nó đi.

Còn Thư khi thấy xe cấp cứu tới thì liền mỉm cười, một nụ cười độc ác.

Lần này mày thua tao là chắc rồi.

Mình xin lỗi nếu dạo này mình đang chap trễ và hơi ngắn. Dạo này mình hơi bị xuống tinh thần, chắc do bị thất tình. Bị từ chối thẳng luôn mới đau chứ. Nên chẳng muốn làm gì cả. Mình rất xin lỗi mọi người, mình sẽ cố gắng đăng sớm nhất.

21. Chap 19 : Nó Đã Là Của Cậu Rồi.

-Ai là người thân của bệnh nhân Băng Nhi ? - vị bác sĩ sau ca phẫu thuật bước ra hỏi.

-Là tôi. Con bé có sao không bác sĩ. - cậu ba sốt ruột hỏi.

-Cậu là gì của cô bé ?

-Tôi là anh trai của cô bé.

-Mặt của cô bé bị nhiễm trùng khá nặng có lẽ phải phẫu thuật lại. Nhưng sức khỏe cô bé rất yếu nếu phẫu thuật có thể gây nguy hiểm tính mạng đấy. Cậu đồng ý không ?

-V..... việc này. - cậu ba cảm thấy rất khó xử, nó mà bị làm sao thì cậu ba biết nói sao với anh hai đây.

-Cậu có thể suy nghĩ ?- vị bác sĩ nói xong thì bỏ đi.

-Mình có nên nói cho anh hai biết không ? - Thiên Minh (cậu ba) suy nghĩ rất nhiều. Không nói cũng không được mà nói cũng chẳng xong. Nói lỡ anh hai điên lên thì phiền lắm. Nhưng..... nó mà bị gì thì Minh sẽ cảm thấy rất hối hận. Cuối cùng :

.
. .
. .
. .
. .

-Đem con bé về nhà đi. - Thiên Minh quyết định gọi cho cậu những tưởng cậu sẽ đưa ra quyết định gì sáng suốt lắm không ngờ cậu lại kêu đem nó về nhà. Rốt cuộc thì cậu đang nghĩ gì vậy ?

-Nhưng.....

-TÚT TÚT TÚT TÚT..... - Minh định từ chối thì người bên kia đã tắt máy từ lúc nào rồi. Minh đứng đó chửi thề ông anh yêu quý của mình nhưng không hề biết rằng cậu không tắt máy mà là ném điện thoại qua một bên.

-Trần Minh Thư, tôi sẽ cho cô biết cái giá khi làm Nhi ra như thế nào ?- cậu gằn từng chữ. Cậu sẽ cho cô ta hối hận về những việc cô ta đã làm.

-Nhóc tỉnh rồi sao ? - cậu ba đi vào phòng thì thấy nó đang nhìn chằm chằm vào trong gương. Nó hỏi :

-Mặt em bị sao thế cậu ?

-À thì là..... - cậu ba lắp bắp trả lời.

-Nói em nghe đi.

-Thôi em chuẩn bị xuất viện đi. Đó là yêu cầu của anh hai đấy. - nói xong cậu ba đi ra ngoài, thú thật Minh cũng chẳng biết nói gì với nó bây giờ.

TẠI NHÀ.

Cậu ba đưa nó về nhà thì nói là có chuyện bận rồi biến đi đâu mất tiêu. Để nó đi vào một mình, nó sợ lắm. Sợ cậu sẽ la nó. Sau một hồi đấu tranh tư tưởng kịch liệt nó quyết định đi vào. Ở ngoài thì biết ở đâu chứ.

-Lên phòng gặp tôi ngay.

-Vâng.- nó lúi thủ đi lên phòng cậu. Trong đầu tưởng tượng ra đủ thứ chuyện. Nào là cậu sẽ đánh nó nè, nào là sẽ la nó nè, nào là cho nó ra chuồng của Lucky nè..... Nghĩ tới đó thì nó không dám nghĩ nữa.

-Ai làm cô ? - lên tới phòng cậu lạnh giọng hỏi. Thật ra thì cậu hỏi để xem nó có nói thật không thôi chứ hồi nãy Thiên Minh đã kể cậu nghe hết rồi.

-Là do em bất cẩn thôi. Em té vào đồng gạch nên....

-Không nói thì thôi cũng không được nói dối. Lại đây đi. - cậu thấy nó như thế cũng tội liền kéo nó ôm vào lòng. Sau đó cậu lại cuồng dã....áp môi xuống.... Cậu cố gắng không làm động đến vết thương trên mặt tránh làm đau nó. Lưỡi cậu lạnh lạnh như con rắn khuấy đảo trong miệng nó, cuốn lấy cái lưỡi nhỏ của nó, rồi sục sạo vào cuống họng, hôn lâu tới nỗi nó suýt ngất đi vì tắc thở... Hai năm đắm của nó liên tục kháng nghị, nhưng hoàn toàn không có tác dụng. Mỗi cổ, mỗi lưỡi, mỗi khoang miệng quá!

Lúc lâu sau, cậu mới nhả ra, lúc này lại thoả mãn hỏi:

-Hôm nay chỉ hôm nay thôi em hãy thành người của tôi, được không ? - cậu hỏi. Nói hỏi nhưng hỏi cũng chỉ cho có lệ thôi chứ vừa hỏi xong là cậu lại hôn nó, tay còn mò mò cởi đồ nó đang mặc trên người. Còn nó thì ngây thơ có biết gì đâu, thấy cậu làm vậy thì chỉ thấy nhột nhột nên hơi khó chịu một tý. Cho đến khi cậu cắn cái gì đó đó làm nó đau quá phải rên lên thì lúc này.....

-A. - cậu đặt nó lên giường rồi nằm đè lên nó. Nhanh tay tháo bỏ những thứ vướng víu trên người nó cũng như trên người cậu. Mồ mẫm một hồi thì :

-Đau. - cậu tiến thẳng vào bên trong nó. Khá nhẹ nhưng có vẻ do lần đầu nên nó chưa quen.

-Ngoan rồi từ từ sẽ không đau nữa. - cậu dỗ dành. Nó nghe thấy cậu nói vậy cũng ngoan ngoãn nghe theo. (t/g : mama cho con ăn gì mà con ngu thế. Nó : ăn cơm con nấu. T/g : thôi bỏ đi.)

SÁNG SỚM HÔM SAU.

Nó nằm ngủ trong lòng cậu. Cậu nhìn nó mỉm cười, nhìn nó dễ thương hết như mèo con vậy. Thế là từ giờ nó là của cậu, chẳng ai có thể mang nó đi hết. Nhưng trước hết cậu phải rời xa nó một thời gian để xử lý vụ của Thư đã.

-Ngủ ngoan. - cậu vuốt nhẹ tóc nó rồi hôn lên trán nó. Thay đồ xong cậu kêu Thiên Minh đến đưa nó đi ra nước ngoài làm phẫu thuật sau đó định cư bên đấy một thời gian. Khi nào xong thì cậu sẽ qua đón nó về.

Mình có hai việc muốn nói với mọi người :

1. Mình rất cảm ơn các bạn đã an ủi mình. Mình cảm thấy rất vui.
2. Chap này mình thấy nó hơi kì. Mọi người đọc có gì cho mình xin ý kiến nha.

22. Chap 20 : Thay Đổi.

Hình trên là hình của nó sau khi phẫu thuật đấy.

NĂM NĂM SAU - một thời gian không dài cũng không ngắn nhưng cũng đủ để thay đổi cuộc sống của nó. Nó và cậu ba sau khi qua Mỹ để phẫu thuật và định cư bên này thì nó lại mang thai. Tránh những điều không hay nên tạm thời nó và Minh đã đăng ký kết hôn nhưng cả hai không làm đám cưới. Chỉ là vợ chồng trên danh nghĩa thôi, cốt yếu để đứa bé có cha. Cậu ba cũng mở một công ty bên này và làm ăn cũng khá phát đạt. Duy chỉ có một điều là suốt năm năm qua cậu không hề gọi cho nó hay ghé thăm nó dù chỉ một lần. Cậu quên nó rồi sao ?

-Mama ơi. - một cô nhóc dễ thương chạy vào, trên tay còn cầm một vài bông hoa nhỏ đem tặng mẹ.

-Thiên Nhi con đi đâu thế ? - từ trong nhà nó bước ra. Trong nó thật khác, lúc này nhìn nó chín chắn hơn ra dáng người lớn hơn. Cũng đúng thôi, nó đã làm mẹ rồi mà. (t/g : vậy là ta lên chức bà ngoại rồi à, bộ ta già lắm sao ? . Nó : chào bà ngoại đi con. T/g : thôi khỏi chào.)

-Băng Nhi này, anh nói nhóc nghe một câu nhé. - Thiên Minh kéo nó qua một bên thì thầm to nhỏ bỏ luôn Thiên Nhi đứng đó ngơ ngơ nhìn ba mẹ nói chuyện.

-Câu gì anh ?

-Nó phải con của anh hai không ? Sao chẳng giống gì hết vậy. Anh vừa mới lên trường thì bị than phiền rằng con bé này lại đánh bạn rồi còn đập vỡ một số đồ quý giá của nhà trường nữa. Hồi đó anh hai có vậy đâu, đi học chẳng bị ai la hét..... Ủa mà em làm gì thế ? - cậu ba quay qua hỏi khi thấy nó vừa nghe vừa đếm đếm cái gì đó.

-Một câu của anh dài quá.

-Em..... thôi bỏ đi. - cậu ba tức nghẹn họng. Sau bao năm thì nó vẫn thích nói móc họng người khác.

-Hi hi. - nó cười trừ.

-Ba mẹ ơi con đói. - Thiên Nhi nhõng nhẽo nói.

-Rồi rồi để papa đưa con đi ăn nhé. - nói xong Minh bế Thiên Nhi đi mất. Để nó ở lại ầm ừ nói :

-Đó là con em mà. Sao anh dành con với em chứ.

-Nhóc còn đứng đó là nhịn ăn đấy. - Minh nói với lại.

-Vâng.

TỐI HÔM ĐÓ.

Thiên Nhi đi qua phòng phòng Minh. Cô bé làm nũng chui vào lòng Minh ngồi, ngây thơ hỏi :

-Ba này sao ba cứ gọi mọi là nhóc thế ? Nhi gọi vậy có được không ?

-Không chỉ có ba được gọi vậy thôi.- Minh vuốt nhẹ tóc cô bé.

-À vậy sao ba với mẹ không ngủ chung giống như trên tivi đấy. Con thấy vợ chồng phải ngủ chung với nhau mà. - cô bé hỏi một câu làm cho Minh suýt sặc, con nít gì mà hỏi ghê vậy. Có ai tin nó mới bốn tuổi không nhỉ ?

-Con xem phim gì thế ?

-Doraemon ấy. Ba mẹ của Nobita chẳng ở chung còn gì.

-À.... - hóa ra là con bé hỏi ở chung phòng chứ không phải vụ kia, hết hồn.

-Sao thế ba ?

-Thôi con đi ngủ đi. Mai còn đi học nữa.

-Con ngủ với ba nhé.

-Ừ.

-Mama ơi papa đâu rồi. - mới mở mắt ra là hỏi ba đâu. Mẹ mi ở đây sao khờnh hỏi hử ?

-Papa đây nè.

-Chiều ba chở con đi chơi nha. Mẹ đi không ? Thôi chắc mẹ không đi đâu hai ba con mình đi thôi để mẹ trông nhà nhé. - con bé tự biên tự diễn luôn làm ai đó đen mặt lại.

" Xì có rủ ta đây cũng không thèm đi đâu nhé. Ở đó mà làm giá. " - nó tức tối nghĩ.

-Nhóc đi không ?

-Không. Em có việc bận rồi.

-Vậy thôi anh đưa con đi học. Nhóc canh nhà ngoan nhá. - Minh cười đều nói rồi phóng mắt. Để lại nó tức xì khói, nó hét lên :

-Hai người coi em là gì hả. Tối về đây thì biết tay em.

Nó đi dọn dẹp nhà cửa rồi đi lên phòng. Nó khóa cửa phòng thật chặt sau đó đi về phía tủ lòi ra một tấm ảnh. Nó nhìn vào tấm ảnh thật lâu. Một giọt..... hai giọt..... nước mắt nó thì nhau rơi xuống :

-Cậu quên em rồi sao ?

23. Chap 21 : Cậu Không Nhớ Nó Sao ?

-Mẹ ơi con về rồi nè, con có mua kẹo bông gòn cho mẹ nữa đó. - bé con sau khi đi chơi với Minh về thì lon ton chạy vào nhà. Trên tay còn cầm một cây kẹo bông gòn. Còn nó ở trong nhà thì đen mặt lại. Ai nói với bé con là nó thích ăn kẹo bông gòn chứ, với lại nó lớn rồi sao lại bị con nít đem kẹo ra dụ nữa chứ.

-Ai nói con nghe thế ?- nó bế bé con ngồi lên đùi rồi nhẹ giọng hỏi.

-Ba đó. - bé con nhìn mẹ khó hiểu. Sao hôm nay mặt mẹ nhìn ghê thế, đừng làm bé con sợ nha. (T/g : thôi qua đây bà bế cho, mặt mẹ cháu ghê quá. Nó : tới giành con tui sao ? T/g : tui có làm gì đâu * giả bộ vô tội *.)

-Nhắc gì tới ba vậy ? - Minh đi vào mặt tỉnh như không mà chẳng hề biết mình sắp đi gặp ông bà rồi.

-Anh ngồi xuống. Còn con đi lên phòng đi. - nó lạnh giọng nói làm hai con người kia toát cả mồ hôi.

-D..... dạ. - bé con đi lên phòng, trong lòng thầm cầu nguyện cho Minh lên đường bình yên ý nhằm bình an vô sự.

-Anh.... sao anh lại nói cho con em thích kẹo bông gòn hả, lỡ nó nghĩ em là con nít thì sao ? - nó gầm lên. (T/g : như thế mà không bảo giống con nít sao ? Chuyện chút xíu mà xé ra to.)

-Anh nghĩ có gì đâu, nhóc lo xa quá đó.

-Grừ. - (các bạn biết truyện Shin - cậu bé bút chì chứ. Con giận của nó lúc này ngang ngửa mẹ của Shin đó. Và số phận Minh cũng thảm y chang ba của cu Shin đó.)

TỐI HÔM ĐÓ

-Mẹ ơi ba đâu rồi ? - bé con hỏi khi không Minh đâu.

-Ở trên phòng đấy. - nó trả lời. Lúc này ở trên phòng Minh đang nằm liệt giường luôn, người bầm dập đủ chỗ.

-Con lên kêu ba xuống nhá.- bé con sợ sệt nhìn mẹ, hôm nay nhìn mẹ dữ quá. Bé con sợ lắm đó nha.

-Ừ nói ba xuống nhanh mẹ có chuyện cần nói.

-Vâng. (=.=)

-Ba đi được không ? - bé con xót xa dìu Minh xuống.

-Được mà. Uida đau quá. - Minh lấy tay ôm má, hồi chiều nó nhéo mạnh quá giờ vẫn còn tê hết cả lên. Không ngờ luôn hồi đó nó hiền bao nhiêu mà giờ dữ thế thế đấy.

-Nhóc có chuyện gì cần nói sao ?

-Ngày mai em đi làm.

-Đi làm ????? Ở đâu ? - Minh khó hiểu nói, trước đây nó cũng có đi làm vài chỗ. Nhưng thúí hoắc hà, làm vài bữa thì nghỉ. Kể từ đó nó ở nhà luôn. Giờ đi là đi ở đâu chứ.

-Ở đâu kẹ em. Người ta nhận rồi, mai em đến nhận việc thôi.

-Vậy hồi sáng là nhóc đi phỏng vấn sao ?

-Vâng mà người ta hỏi những câu chẳng liên quan đến vấn đề gì cả ?

-Ví dụ đi.

-Làm sao thả một quả trứng xuống sàn bê tông mà không làm nó vỡ ra ?

-..... - Minh đơ luôn. Công nhận câu hỏi này hay thật, giữ lại một hồi bé con.

-Giờ em đi ngủ đây. Sáng dậy sớm để đi làm nữa.

Sáng sớm hôm sau nó dậy rất sớm để chuẩn bị. Trang phục chỉnh tề, đầu tóc gọn gàng. Nó đi bộ tới công ty, tại vì cũng gần mà đi cho giảm cân. Trên đường đi có một số người cứ nhìn nó mãi, bộ mặt nó có dính gì sao ? Nó ráng đi thật nhanh, ngày đầu mà tới trễ thì kỳ lắm.

-Em là nhân viên mới phải không ? - có một chị nào đó nhìn rất đẹp ra đón nó. Nhưng sao chị ta lại vênh mặt lên với nó nhỉ, lại thêm cái giọng khinh khỉnh nữa.

-Vâng.

-Đi theo tôi vào gặp quản lý. - nói rồi cô này đi thẳng luôn. Còn nó thì chỉ biết lẳng lặng đi theo thôi.

-Quản lý tôi dẫn cô bé vào rồi ạ ?

-Ừ cô đi ra đi. - Oa cứ tưởng quản lý là một ông chú già lắm mà ai nhè lại trẻ mà còn đẹp trai nữa. Nhìn mà mê luôn.

-Em sẽ là thư ký mới của giám đốc đấy. Thích nha giám đốc đẹp trai lắm đó, cô thư ký trước mới bị đuổi rồi. Kể cũng lạ, hôm mà em tới đi phỏng vấn lúc em về là cô ấy bị đuổi ngay. Chẳng ai biết tại sao cả, cô ấy làm việc rất tốt mà tại sao lại bị đuổi nhỉ ? - anh quản lý dăm chiêu nói làm nó cảm thấy khá hoang mang. Không lẽ giám đốc lại là người thất thường như thế. Thích thì cho làm, không thích thì cho nghỉ sao ?

-Thôi để anh dẫn em lên gặp giám đốc nha.

-Vâng em cảm ơn anh.

Anh quản lý dẫn nó tới phòng giám đốc rồi đi. Nó đứng đơ đơ khoảng năm phút, nó chẳng dám mở cửa đi vào. Cho đến khi :

-Không vào ? - một giọng nói lạnh lẽo vọng ra làm nó giật mình. Sao giọng nói này lại quen đến thế. Nó mở cửa đi vào thì :

-Cậu chủ ? - nó thốt lên. Đúng là khuôn mặt đó, nó không lầm sao ? Là cậu, chính là cậu. Người mà nó luôn nhớ, nhưng tại sao ánh mắt cậu nhìn nó lại xa lạ vậy chứ ?

-Cô quen tôi ư ? - tại sao cậu lại hỏi vậy, cậu không nhớ nó sao ?

24. Chap 22 : Ngày Đi Làm Đầu Tiên.

-Cô quen tôi sao ? - nó nghe cậu nói như thế thì hoàn toàn ngạc nhiên. Cậu thật sự không nhớ nó sao ?

-Không chắc là tôi nhầm thôi. - nó đau đớn trả lời. Còn về phần mình thì cậu đang sôi hết cả máu. Nó dám bảo là không quen cậu sao, cậu không nói thì thôi chứ nó có quyền bảo thế sao. Cậu thì nhớ nó không chịu nổi chỉ tại vướng việc hôn sự với Thư nên không thể thăm nó được. Lúc rảnh qua thăm thì lại biết nó đã đăng ký kết hôn với Minh. Rồi nghe đâu đã có con nữa chứ. Mà đứa bé đó là con cậu hay con của

Minh..... có rất nhiều điều mà cậu muốn hỏi nó lúc này nhưng chuyện của Thư còn chưa xong nên đành đợi thêm một thời gian nữa.

Và thế là ngày làm đầu làm việc của nó trôi qua một cách cực kỳ tồi tệ. Nó và cậu chẳng ai nói với ai câu nào. Sau một hồi thì người chịu thua đầu tiên đương nhiên là cậu rồi.

-Cô pha hộ tôi tách cà phê nhé.

-Vâng.- nó chán nản đi ra ngoài, cậu không nhớ nó hay là do nó nhầm người nhỉ ? Suy nghĩ một hồi nó khẳng định là chắc chắn nó nhầm người thôi, chứ cậu không thể nào không biết nó được.

-Cô làm gì lâu thế ? - tiếng cậu lạnh lẽo vang lên làm nó giật hết cả mình mém đổ tách cà phê lên người.

-Tôi xin lỗi, xong rồi đây ạ. - nó đưa tách cà phê cho cậu rồi vui vẻ đi về làm việc. Còn cậu thì đơ ra, nó bị cái gì vậy nhỉ ? Đứng nói là việc cậu giận nó khiến nó vui như thế nhé ?

-Cái này sai rồi làm lại hết đi. - cậu ném tập tài liệu vào mặt nó rồi la lớn. Cái con này hồi đó học giỏi lắm mà sao giờ làm sai hết trơn rồi.

-Xin lỗi để tôi xem lại. - nó hốt hoảng cầm tập tài liệu xem lại nhưng..... ủa sai chỗ nào ta ? Coi tới coi lui cũng chẳng biết sai chỗ nào, rốt cuộc thì nó đành liều mạng lại hỏi cậu là sai chỗ nào lại bị cậu chửi cho một tràng. Ở tại sao lại chửi nó, không biết thì hỏi là đúng rồi. Thôi kệ chửi cũng được dù gì cậu chỉ chỗ sai cho nó sửa là ok rồi. Chửi chửi mà hông chỉ thì có thánh cũng chẳng biết làm.

-Cuối cùng cũng làm xong. - nó thở dài mệt mỏi. Mất toi hai tiếng mới giải quyết xong, nó phải làm tới năm tiếng lận cậu mới chịu. Người gì đâu mà khó tính thấy sợ luôn, kiểu này là ế tới già chẳng ma nào thèm rớt đây mà có rớt chắc cũng chẳng chịu nổi lâu.

-Xong rồi sao ? - cậu nói khi thấy nó ngồi thờ ra.

-Vâng ạ. - nó đưa tập tài liệu ra cho cậu xem. Thấy cậu gật đầu nó mới cảm thấy nhẹ nhõm. Phù tưởng phải làm lại nữa chứ.

-Tốt hôm nay tặng ca nhé. - nói xong cậu đi thẳng. Còn nó thì..... đơ không còn gì để đơ hơn. Tặng ca á..... đùa nhau à..... mới ngày đầu đi làm mà phải tặng ca rồi, không phải là bị đi hay sao ?

-Nhưng mà..... - nó nói với ra thì nhận được một câu rất phũ từ cậu.

-Vậy nhé, tôi đi à.

-Vậy chiều ai đón bé con đây, chắc phải nhờ Minh rồi. Số tôi sao mà khổ thế này ? - nó thầm nghĩ.

Đôi lời từ tác giả :

Xin lỗi các bạn về sự chậm trễ. Đáng lẽ là hôm qua mình đã đăng chap rồi mà do wattpad bị cái gì đó nên không đăng được. Rồi sau đó thì mất luôn cái chap, thế là hết đăng . Tâm trạng mình lúc đó như thế này . Tốn bao công sức viết rồi mất sạch. Mà hôm nay mình đi chơi theo đoàn đó. Đi vô cái khách sạn dễ thương kinh luôn, lần đầu đi du lịch mà khách sạn bị cúp điện. Chu choa ngồi đợi mòn cổ luôn mới có điện lại. Thế mà ông hướng dẫn viên nói khách sạn to lắm. Có hồ bơi rồi biển nữa, biển đâu không thấy hồ bơi cũng ứ có thấy luôn. Có cảm giác như mình bị cho leo cây vậy.

25. Chap 23 : Cái Miệng Hại Cái Thân.

-Chết rồi hôm qua ngủ trễ quá nên hôm nay dậy trễ giờ rồi, kì này chết chắc luôn. - nó vừa đi vừa lẩm bẩm. Hôm qua do mê chơi game nên ngủ trễ thành ra sáng nay dậy trễ quá chùng luôn. Nó chạy hết sức mới tới công ty nhưng muộn hơn năm phút, nó nghĩ chắc chẳng ai chấp nhận đâu. Ai ngờ.....

-Cô trễ hết năm phút năm mươi chín giây. - cậu đã đứng trước công ty và chỉ đợi nó vô để la. Không lẽ cậu muốn làm khó nó, năm mươi chín giây cho chán luôn đi.

-Tôi xin lỗi ạ. Sẽ không có lần sau đâu.

-Trừ nửa tháng lương. - cậu lạnh lùng nói rồi quay đi.

-Cái gì, có năm phút thôi mà trừ nửa tháng lương. Vậy cứ năm phút là trừ năm phút là trừ chắc có nhiều gia đình bóc lột mà ăn quá. - nó oan ức nghĩ.

-Tôi không muốn cô vô để làm mẫu đầu. Đi làm việc đi. - thấy nó đơ ra cậu mới lên tiếng kêu vô.

-Vâng.

Và ngày làm việc cực khổ của nó lại bắt đầu. Chẳng biết cái gì mà cứ năm phút hoặc mười phút là cậu cứ réo nó. Không việc này cũng làm việc kia. Nào là pha cà phê, nào là lấy đồ này lấy đồ nọ. Ngồi chưa nóng ghế là phải đứng lên đi tiếp.

-Cái này sai rồi. - đó lại nữa rồi, chẳng biết đây là lần thứ mấy trong hai tiếng nữa. Nhưng dù thế nào nó cũng là con người mà, đầu phải là sức trâu đầu mà cứ hết la rồi chửi, còn làm hết cái này tới cái nọ nữa.

-Sao giám đốc lại kì thế ? Tôi có làm gì không vừa ý thì cứ nói thẳng ra đi. - nó tức quá la làng lên. Cũng hên là phòng giám đốc có cách âm khá tốt chứ không bây giờ nó là trung tâm của sự chú ý rồi.

-Không vừa lòng sao ? Nếu thế thì nghỉ đi. - cậu lạnh giọng. Gì chứ ? Đây là lần đầu tiên nó dám phản đối cậu đấy.

-Tôi..... - nó hơi phân vân, nếu nghỉ thì không sao. Nhưng lí do là tại tên giám đốc hách dịch này thì không đáng. Nên nó quyết định là tiếp tục cày. Dù thế nó vẫn bị dày sứt trán luôn, sao số nó khổ thế này.

-Cô có con rồi sao ? - đột nhiên cậu hỏi như thế khiến nó có chút bất ngờ.

-Vâng.

-Là con ai thế ? Chồng hiện giờ hay là cậu chủ cô.

-Sao giám đốc lại hỏi thế ? - nó nhú mày, sao người này lại biết chuyện riêng tư của nó nhỉ ? (t/g : đến giờ vẫn không biết hỏi trời ?)

-Trả lời.

-Là của cậu chủ. - chẳng biết tại sao nó lại nói thật như thế. Nhưng quả thật ở bên người này nó có cảm giác như đang ở gần cậu. Khiến cho nó cảm thật thoải mái.

-Cô có thương cậu chủ không ?

-Có chứ. Chỉ không biết cậu ấy có thương tôi như tôi thương cậu ấy không ?

-Vậy sao ? - nghe nó trả lời như thế cậu mỉm cười. Hóa ra từ trước tới giờ là do cậu hiểu lầm nó, còn làm khó nó đủ kiểu. Lỡ nó ghét cậu thì sao đây. Nghĩ tới đó bỗng nhiên mặt cậu đen lại.

CHIỀU

Nó làm mệt quá nên gục luôn trên bàn ngủ. Cậu bước vô thì thấy nó ngủ ngon lành liền bước lại gần, lấy áo mình đắp cho nó rồi xoa đầu nó. Cục cưng của cậu lớn rồi, nhìn đẹp hơn và cũng lì hơn nữa. Quan trọng là nó không phản bội cậu, bé con là con của cậu. Nhưng..... cái quan trọng là làm sao nói với nó đây. Biết thế lú lắt không nên nói dối cho rồi, đúng là cái miệng hại cái thân mà.

-Sao giám đốc đứng đây thế ? - có cảm giác là ai đó đang nhìn mình, nó ngước lên xem.

-Tôi vô lấy đồ.

-??????. - hôm nay giám đốc bị gì ấy nhỉ, mưa nắng thất thường. Khó hiểu y chang cậu chủ nhà mình.

26. Chap 24 : Bé Con.

-Hôm nay đi làm vui không nhóc ? - thấy nó về Minh hí hửng chạy ra chào. Cả bé con nữa, cũng hí hửng ra khoe thành tích do bé con làm nữa. Nó tưởng gì vui rảnh lảnh tai nghe ai ngờ :

-Mẹ ơi hôm nay bé con quýnh bạn kia gãy hết hàm răng luôn. Mẹ thấy bé con giỏi không ? Giờ cô kêu phụ huynh lên khen bé đó.

-Trời. - nghe bé con nói xong nó choáng váng. Cái tốt không khoe sao toàn khoe cái xấu không thể ? Chẳng biết bé con phải con nó không nữa, có khi nào nhầm lẫn trong bệnh viện không ta ?

-Nhóc ổn không ? Đi làm có chuyện gì vui kể cho anh nghe với.

-Có. Mà anh nè ông giám đốc công ty em ấy..... - nó ấp úng, không biết nên nói như thế nào đây.

-Sao ? - Minh sốt ruột.

-Hình như ông bị khủng đấy anh ạ.

-Vậy thôi sao ? - Minh nhú mày hỏi.

-Ừm vậy thôi.

.

.

.

.

-Haizzzzzz.

-Làm gì anh thở dài thế ?

-Anh thấy nhóc rồi hơi đi để ý chuyện người khác đó. Ông khủng kẹ ông đi.

-Ông hành em. - nó phụng phịu nói.

-Ông hành gì ?

-Ông bắt em làm cả đồng chuyện, còn lúc nắng lúc mưa, khó chịu nữa.

-Nhân viên mới mà. Nếu như làm không được thì qua công ty anh làm đi.

-Thôi. Mà hai cha con ăn cơm chưa.

-Chưa. Mà mai bé con được nghỉ nè, mẹ cho bé con lên chỗ làm mẹ nhé.

-Đâu được. - nó phản đối nhưng.....

-Đi mà mẹ..... nha.....- bé con mắt long lanh nhìn nó. Bộ dạng hết sức đáng yêu làm nó siêu lòng, cuối cùng đành phải đồng ý.

-Nhưng bé con phải ngoan nghe không ?

-Vâng.

-Giờ đi ăn cơm nào.

TẠI CÔNG TY

-Ể đây là con em sao ? Đáng yêu quá đi. - các nhân viên nữ bu quanh hai mẹ con nó khen tíu tít. Hôm nay bé con yêu lắm nhé (như hình trên ấy).

-Nhóc đáng yêu quá, năm nay nhóc mấy tuổi rồi ?

-Dạ năm nay con bốn chuổi (bốn tuổi).
-Cưng quá đi. - và đang hăng hái nói chuyện thì ui cha.....
-Mấy người làm gì thế ? - giám đốc thấy một đám đông đang đứng bàn tán thì tò mò lại xem.
-À dạ không. Chúng tôi đi về làm việc ngay.

PHÒNG GIÁM ĐỐC

-Con cô sao ? - cậu nhìn bé con một hồi rồi hỏi. Sao mà bé con không giống cậu hay nó gì hết vậy nhỉ, nhìn giống Thiên Minh hơn.
-Vâng.
-Bé tên gì ? - cậu dịu dàng hỏi bé con.
-Dạ tên là Thiên Nhi ạ.
-Tên đẹp đấy. Mà mẹ bé ở nhà như thế nào ?
-Ở nhà ạ ? Mẹ bé ngoan lắm nhé, ăn xong rồi ngủ. Sáng dậy chỉ có ăn xong đi làm thôi (sao như heo thế nhỉ ?)
-Vậy việc nhà ai làm.
-Có khi là ba Minh làm, có khi là giúp việc làm. - cậu nghe xong thì nhú mồm, cái thằng này đúng là..... Hồi đó cậu nhờ không làm mà gái nhờ là làm tuốt, sao mà đại gái thế ?
-..... - hai người này thì nhau ngồi nói xấu nó và Minh thê thảm luôn. Còn nó thì ầm ỨC la thảm :
-Grừ tôi làm việc cực như thế này mà để cho ai đó ngồi chơi xơi nước. Bất công quá đi. Huhuhuhu.....
Mãi đến trưa thì bé con mới mệt rồi ngủ thiếp đi (khiếp thật, không biết hai tên này nói chuyện gì mà nhiều thế ?). Cậu bế bé con đến ghế sofa nằm cho thoải mái rồi ngồi xuống ngắm khuôn mặt của bé con. Lúc ngủ nhìn thật dễ thương, nhìn y như nó lúc nhỏ vậy.
Nó đang xếp lại hồ sơ trên kệ thì cảm nhận được như có ai đang ôm mình, tính quay lại xem thì nó xém la lên nhưng bị cậu bịt miệng lại.
-Nói nhỏ thôi. Con ngủ đi.
-Con tôi phải con anh đâu ? - nó cố nói nhỏ nhưng cậu vẫn nghe được. Cậu ép sát người nó vào tường, sau đó cuồng nhiệt hôn nó. Nó thì đang dơ ra trước hành động này, nó cố phản kháng nhưng vô vọng. Làm sao sức nó bằng cậu được. Đến khi nó không thở nổi cậu mới buông ra, bế xốc nó đặt nó ngồi lên đùi cậu. Chưa kịp hoàn hồn về việc lúc này thì bây giờ nó lại nhận thêm cơn đau từ phía cổ. Cậu cắn nó, cái mùi vị mà lâu rồi cậu chưa được thưởng thức. Thật nhớ quá đi.
-Buông ra.... - nó khó nhọc nói khi thấy tay cậu bắt đầu lần cởi từng cúc áo của nó. Nhưng cậu không nghe, chợt :
-RENG RENG..... - điện thoại cậu reo lên. Cậu bực dọc dừng cái việc đang làm dở dang. Nhìn vào màn hình điện thoại, cậu nhăn mặt lại. Là Thư, cái con đĩa đối này cứ bám theo cậu hoài là sao đây ?
-Gọi chi ? - cậu lạnh giọng hỏi.
-Anh nè, tối em ghé nhà anh nha. - bên kia máy Thư nũng nịu nói, điều này làm cậu cảm thấy ghê tởm.
-Không. - xong cậu tắt máy.
-Chú làm gì mẹ bé thế ? - bé con dậy thì thấy nó nằm trên người cậu thì thắc mắc lắm.
-Không có gì đâu. Để chú đưa hai mẹ con về.

-Vâng ạ. - bé con tưởng thật nên ngay thơ trả lời mà không để ý rằng trên môi cậu đã nở một nụ cười nham hiểm.

Có bạn hỏi cái phần nói chuyện ở khúc giới thiệu chừng nào có thì sẵn đây mình nói luôn là chừng hai ba chap nữa sẽ có. Các bạn comment càng nhiều thì mình sẽ ra chap càng nhanh, cảm ơn các bạn đã ủng hộ truyện mình nha.

27. Chap 25 : Kẻ Phá Đám - Thư.

Trên suốt đường về nhà, bé con và cậu nói chuyện suốt. Thực ra là chỉ có bé con nói thôi còn cậu thì chỉ ậm ừ cho qua. Một quá bé con ngủ luôn. Đến nơi cậu bế nó đưa lên phòng rồi nhờ người đưa bé con vào sau. Cậu nhẹ nhàng đặt nó lên giường rồi đi lại khóa cửa phòng và rồi cậu làm..... thôi bỏ qua nha. (giờ ta tua qua con nhóc ham ngủ kia).

Trong cơn mê man, nó có cảm giác như ai đó đang chạm vào người, chạm vào da thịt của mình. Khẽ chớp mắt, thấy loáng thoáng thân hình của một người con trai cời trần đang tiến về phía nó. Có lẽ do nó vẫn còn buồn ngủ nên hai mí mắt nó lại không thể chịu được, chúng nhắm tịt lại, nó lại chìm trong cơn mê man.

Một lúc sau, cảm thấy khó chịu, người nó như có một nguồn nhiệt nào đó truyền vào khiến nó hơi nóng. Mở mắt ra thì thấy mình đang nằm bên cạnh một body trần của nam giới. Nó thì đang lọt thỏm trong vòng tay của cái thằng nào đó. Cái quái gì đang diễn ra vậy? Đảo mắt quanh phòng, căn phòng được bày trí với hai tông màu chủ đạo đó là xanh và đen. Trông cũng được đấy chứ!! Đang chìm trong đồng suy nghĩ, đánh giá về căn phòng, nó chợt nhận thấy bộ cánh mới mua trên người trước lúc nó ngất đi đã rời khỏi chủ từ đời nào. Thay vào đó chính là chiếc áo sơ mi trắng của nam mống tang đã được tháo ra vài cái cúc áo. Ôi trời đất ơi!! Thế này là sao? Bộ đồ xinh đẹp dễ của con, nó đã đi đâu xa quá! Ngẩng đầu lên nhìn thì đập vào mắt nó chính là mái tóc đen bóng mượt của người mà nó vẫn luôn nhớ. Là cậu. Á! Mà sao là cậu được..... là cái thằng cha gì đóc điên điên biến thái bệnh hoạn kia mà. Hắn đã làm gì nó vậy, nó vùng vẫy, tính đánh lại nhưng có vẻ tên ấy đã đoán được trước như thế nên đã kịp trói hết chân tay nó lại. Nó cố vùng vẫy, thậm la hét trong lòng. Tất cả chỉ vì tính ham ngủ mà để kẻ xấu lộng hành nha..... oa oa. Ể mà nó ở đây thì bé con ở đâu vậy nhỉ ?

Thấy nó giãy giụa, cậu lại có vẻ như thích thú hơn. Cậu lại càng làm tới. Cho dù có không bị trói thì sức trai cũng dai hơn sức gái, nó chẳng thể làm gì được cậu. Cậu ôm chặt nó hơn, cậu hôn nó, đôi môi ẩn chứa đầy dục vọng. Đôi bàn tay thì liên tục di chuyển đều trên tấm thân nó. Nó khẽ chau mày lại tỏ vẻ không hứng thú với cậu. Đang tính đẩy cậu ra thì cậu bỗng dừng lại, cậu nói:

- Nếu còn muốn gặp lại bé con thì tốt nhất nên ngoan ngoãn đi. - cậu nói như đe dọa khiến nó không khỏi rùng mình. Không muốn cũng phải thôi, lỡ hắn làm gì bé con thì tiêu nó à nha.

Thấy nó ngoan ngoãn hơn, cậu mỉm cười rồi ôm chầm nó vào lòng. Cái cơ thể ấm áp mà cậu hằng mong nhớ nay đã trở lại với cậu rồi. Cậu cúi xuống, thì thầm bên tai nó :

Tôi rất nhớ em. - nó nghe thế cứ ngỡ là mình nghe nhầm nên cho qua. Còn về phần cậu, sau khi nói rồi điên cuồng hôn nó, lưỡi của cậu cũng giống hệt chủ nhân mình vậy. Di chuyển liên tục trên cổ nó và đến má của nó. Đôi bàn tay cậu thì thô bạo xé bỏ chiếc áo sơ mi trên người nó. Nó khóc. Nó uất ức, nó xấu hổ vì tất cả. Tên giám đốc đáng nguyên rủa, đáng ghét. Người duy nhất tôi đang nghĩ đến lúc này là cậu, nó cảm thấy mình đã phụ cậu nhiều quá, nó không xứng với cậu (t/g : hai thằng đó khác nhau chỗ nào mà phụ với chả không nhỉ ?)

RẦM. - đang khúc cao trào thì đột nhiên cánh cửa phòng bỗng chốc bị đập đổ xuống. Và kèm theo đó là khuôn mặt đặng đặng sát khí của Thư. Nhìn thấy cảnh tượng trước mắt nhất thời tức giận nên cô ta hét lên :

Hai người đang làm cái quái gì thế hả ?

Ồ..... - nó ngơ ngác chẳng hiểu gì lại bị Thư xô cho một tràng dài lê thê.

Mày là đồ đ*. Tao đã nói bao lần là mày đừng dụ dỗ chồng tao mà. Mày bị điếc hay không có tai mà sao không nghe hả ? Hay bị thiếu năng nên không biết.

Cậu nghe Thư nói thì nhăn mặt lại, cứ mỗi lần đi tới khúc hay là con này lại đi tới phá đám là sao nhỉ ? Cậu khó chịu với lấy quần áo rồi bực dọc kéo Thư đi ra ngoài. Thư mặc dù bị kéo đi nhưng vẫn không ngừng chửi bới :

Anh buông em ra, em phải giết chết con đĩm ấy.

Cô không im thì tôi sẽ giết cô trước đấy. - cậu gằn giọng làm Thư xanh hết cả mặt.

.....

Trong khi đó thì nó đang trong trạng thái đơ.... vì bị hai thím kia bỏ bơ vơ trong căn phòng đen thui lù.... Nó sợ ma lắm nha..... Ủa mà khi này Thư nói cái gì chồng chồng ấy nhỉ ? Không phải người đó là cậu sao ? Không lẽ Thư cấm sừng cậu à ?..... và thêm một đồng câu hỏi nữa hiện ra trong đầu nữa ?

28. Chap 26 : Bé Con Thông Minh.

* Mấy cảnh trong những chap trước là nhờ có sự trợ giúp của bà chị yêu quý của mình đấy. Dân FA như mình không có kinh nghiệm nhiều như thế đâu, mình là một cô bé rất hiền lành và trong sáng nha.(mặc dù cũng đen nhưng đen không bằng bà già này). Truyện là do mình viết còn mấy cảnh kia là do chị già cho ý tưởng, mọi người thấy có được không ? À mà sẵn tiện cảm ơn bà già đã giúp đỡ nhé, bà mà có đọc được dòng này phiền bà đừng đưa tui lên thớt à, không là tui mét ba mẹ là bà như xương bà nhé. *

-Anh buông em ra. - Thư bị cậu kéo đi thì tức lắm, cứ liên tục vùng vẫy.

-Sao cô phiền thế hả, tôi có bảo là cho cô đến đây sao ? - cậu gằn giọng, khó chịu nói. Sao cứ đang hành sự là Thư lại đến phá thế trời ?

-Em là vợ anh, chúng ta đã đám cưới rồi. Anh không nhớ sao ? Em tới đây thì có gì sai chứ, em có đánh con nhỏ kia cũng chẳng có gì sai cả.

-Không sai ? - cậu nhướn mày.

-Con nhỏ đó giết chồng em thì em có quyền đánh nó chứ. - Thư quát lớn. Sao cậu có thể nhẫn tâm như thế chứ, đã lấy nhau rồi mà cậu lại đi lăng nhăng với người khác, bỏ cô một mình.

-Cút đi. - cậu lạnh giọng, thực sự cậu không biết sẽ làm gì Thư nếu cô ta còn nói nữa.

-Anh nói cái gì ? Anh đuổi em ư ? - mắt Thư rơm rớm. Đuổi cô chỉ vì một con nhỏ thấp hèn như nó ư ? Cô không cam tâm đâu, cậu nhất định là của cô. Không phải của con chó đó, cô không có được thì đừng mong ai có được.

-Cút ngay đừng để tôi kêu người lôi cô ra. - cậu lạnh lùng nói rồi quay lưng bỏ đi. Để mặc cho Thư đau khổ ngồi gục xuống. Cô khóc, khóc rất nhiều. Lòng tự trọng của một tiểu thư không cho phép cô thua một con ỏ đợ như nó được. Cô nhất định phải bắt nó trả giá. Mày đợi đi..... Nguyễn Hoàng Băng Nhi..... mày hãy chờ xem tao sẽ tặng cho mày món quà gì.

* Nãy giờ hình như là mình hơi lơ bé con nhỉ. Để mình đi kiểm coi bé con ở phòng nào. Cái nhà gì đâu mà như cái mê cung, kiểm hoài không thấy. *

-Cạch. - cậu mở cửa phòng nó rồi đi vào. Giờ đây thì nó đã lăn ra ngủ khò mắt tiêu rồi. (Mà không biết có ai như nó không nhỉ ? Ở chung với một con sói biến thái như ai kia mà cứ ngủ hoài.). Cậu bước lại gần nó, vén nhẹ mấy lọn tóc trên mặt nó qua một bên. Nhìn nó lúc này thật yêu quá đi, cậu lại nổi máu 75

lên..... nói nhằm cậu chỉ muốn chọc nó thôi. Nhưng cậu lại không nỡ kêu nó dậy, thế nên cậu quyết định là trèo lên giường nằm ôm nó ngủ luôn.

Quay qua chỗ bé con nhé. Sau khi thức dậy không thấy mẹ đâu, còn ở chỗ lạ nữa. Sợ quá bé con khóc rầm trời lên. Nghe tiếng bé con khóc mấy người làm trong nhà hoảng quá, thi nhau vỗ bé. Nhưng được vui thì đòi tiền, bé con khóc lớn hơn nữa. Đến lúc này thì cậu không thể ngủ yên nữa, đành ngồi dậy đi qua dỗ bé con. Thật ra là này giờ cậu nghe bé con khóc chứ, thính giác của vamp rất tốt mà.

Cậu đi qua phòng bé con. Bé con thấy cậu thì khóc to hơn, méo mào :

-Hu hu..... chú giấu mẹ con ở đâu thế ? Sao lại bắt cóc con..... con mét ba Minh nè.....- nghe bé con nói thế thì máu điên của cậu lại bốc lên. Ba nó thì nó gọi bằng chú, trong khi chú nó thì nó gọi bằng ba, dễ thương nhỉ ?

-Chú quen với ba cháu mà, yên tâm nhé. - cậu dịu dàng nói.

-Cháu không tin. Mấy tên bắt cóc tên nào cũng nói vậy hết đó. - bé con cãi lại. Thấy con nít bây giờ nó ghê chưa, ai nói con nít không biết gì đi ? Nó biết hết đấy. Nếu đứa con nít nào nó cũng khôn như bé con vậy là hết cửa cho mấy ông bắt cóc con nít rồi.

-Thôi để chú gọi cho ba Minh chứng minh nhé. - bí quá cậu la làng lên luôn. Nói xong mới thấy mình hồ nên im luôn, còn bé con nghe vậy mắt sáng rực.

-Vậy chú gọi liền đi. - con nhóc tiểu yêu này làm mặt mèo con nũng nịu với cậu. Sao mẹ con gì mà..... cậu không thua ai chỉ thua hai mẹ con yêu quái nhà này. Haizzzzz. Bất đắc dĩ cậu phải móc điện thoại gọi cho Minh. Nhưng tiếc cho cậu là :

-SỐ MÁY QUÝ KHÁCH VỪA GỌI HIỆN KHÔNG LIÊN LẠC ĐƯỢC. XIN VUI LÒNG GỌI LẠI SAU.

-Không liên lạc được. - cậu quay qua nói với bé con.

-Chắc chắn là chú nói dối rồi. Chú là kẻ bắt cóc tống tiền, là kẻ xấu..... - bé con nhào vào đánh cậu, vừa đánh vừa chửi. Ai nói con nít đánh nhẹ thì chỉ cậu, cậu ra xử người đó liền. Bé con quỳnh cái nào là như trời giáng cái đó, đau kinh khủng. Mà giờ hổng lẽ đánh lại bé con, ai lại làm vậy ? Thế là cậu đành ngồi yên cho bé con đánh luôn (ngu chưa ?). Đánh một hồi đau tay, bé con không đánh nữa mà giờ lăn ra đòi ăn. Cậu cười không ra nước mắt với con bé này luôn, mới đánh cậu xong giờ lại đòi cậu cho ăn.

-Con muốn ăn. - bé con méo mào.

-Thôi được rồi, xuống đây chú cho ăn. - cậu đành phải bế bé con xuống. Và lần này thì cậu đã mắc lừa bé con rồi, đôi môi nhỏ của bé con đã hiện ra một nụ cười cực nham hiểm.

29. Chap 27 : Cậu Bị Hiểu Lâm.

* Người mình ê ẩm hết cả lên rồi, hôm qua bà già kia bả nhừ cho một trận tan xác. Xong lại bị ba mẹ hốt xuống sạ cho một trận, giờ pin vẫn còn đầy đầy. Ba mẹ hỏi sao đánh nhau, hai đứa im luôn đâu dám khai. Khai ra một cái là đi luôn, mà hai chị em đánh nhau như cơm bữa ấy, mà mình toàn bị con mụ già kia nhừ không, làm em cực quá đi, huhuhuhu. *

Cậu bế bé con xuống nhà lấy đồ ăn. Cậu vừa đặt bé con xuống là con bé phóng nhanh ra cửa, sử dụng tuyệt chiêu Sư Tử hống của mình, bé con nói :

MẸ ƠI CHÚ NÀY BẮT CÓC CON.

Nó đang ngủ nghe tiếng bé con hét nó giật hết cả mình té cái rầm xuống sàn. Sau đó ngồi dậy, hốt hoảng đi tìm bé con. Xuống nhà chính thì ôi trời ơi, một đám hỗn độn. Đồ đạc bể tùm lum, còn mấy người giúp việc

muốn dỗ bé thì..... chắc chắc..... nhìn cảnh mà không hết đau lòng. Người bị gãy răng, người bị trật xương, người thì khóc, người thì rên..... (mấy cô này lại vờ dỗ nó hòng lấy điểm với cậu nhưng chia buồn với mấy thím nhà. Mặc dù bé con nó là con nít nhưng cũng được liệt kê hẳn hoi vào danh sách con nít vừa ranh vừa dữ à * không phải dạng vừa đâu *. Vừa đụng vô bé con là bé con nhà ta đưa tay đấm, lấy chân đá, vớ được thứ nào là chọi ngay thứ đó. Ghê chưa.), nó nhìn xong choáng hết cả mặt, không ngờ cục cưng nhà mình lại lợi hại thế.

Nó đi lại chỗ bé con, bế lên. Bé con thấy mẹ thì nín khóc hẳn. Liền quay qua chỗ cậu đang đứng, nhìn một cách nham hiểm. Sau đó méu máo quay qua mẹ, nũng nịu nói :

Mẹ ơi chú đó đánh con, còn la con nữa. Chú nói không cho con ăn nữa đó, mẹ ơi bé con sợ quá à..... huhuhuhu..... bé con muốn về nhà. - nghe bé con nói thế nó xót hết cả ruột, cục cưng của cô đến la cô còn không nỡ. Vậy mà tên đáng ghét này dám đánh, thật uổng công cô coi hẳn là người tốt. Nghĩ vậy nó liền quay qua nhìn cậu một cách căm phẫn. Cậu thấy nó như thế thì luồn cuống. Trời ơi cậu có làm gì bé con đâu mà sao la cậu, dù gì bé con cũng là con cậu mà. Cái con nhóc ranh này, một có dịp ta nhất định sẽ xử mi. Cậu nhìn bé con một cách tức giận, còn bé con thì lè lưỡi trêu cậu. Khuôn mặt bé con hiện rõ dòng chữ : " lần này cháu thắng chú rồi ". Cậu thấy thế thì tức điên lên, muốn xông vào giáo huấn con nhóc ngỗ ngược này..... nhưng phải kìm lại thôi.

Sao lại dẫn tôi đến đây ?- lần này thì tới nó làm loạn. Nó làm mặt lạnh hỏi cậu.

Nhân viên của tôi, tôi muốn dẫn đi đâu là quyền của tôi.

30. Chap 28 : Đâu Phải Lỗi Của Em Không Đâu.

Sau khi bị cậu kéo đi thì nó đến giờ vẫn đơ ra. Được một lúc thì nó mới hoàn hồn, gạt tay cậu ra rồi tính bỏ chạy. Nhưng lại bị cậu bế xốc lên. Nó la oai oái cái mồm lên, giãy giụa đủ kiểu mà hình như chẳng ăn thua gì. Đến lúc này nó đành sử dụng tuyệt chiêu cuối là

-PHẬP. - nó cắn một cái mạnh vào vai cậu đến nỗi chảy máu. Cậu nhăn mặt nhìn nó, cái con bé này ngày càng giỏi nhỉ. Hôm nay dám cắn cả cậu nữa, lát hồi cậu sẽ cho biết tay.

-Á. - cậu thô bạo ném nó lên giường, tiện tay khóa chốt cửa lại. Cậu nhìn lại vết thương trên vai mình, thật không ngờ luôn. Nào giờ chỉ có cậu cắn nó, vậy mà hôm nay lại bị nó cắn lại thế sao ?

Đột nhiên cậu mỉm cười một cách nham hiểm, tiến lại gần nó. Còn nó thấy thế thì sợ hãi lùi về phía sau. Cậu kéo nó ôm vào lòng, liếm nhẹ vành tai nó, thì thầm :

-Cô càng ngày càng bạo nhỉ ? Hồi đó cãi tôi còn không dám. Vậy mà hôm nay lại dám cắn tôi sao ? - nó nghe thế thì không hiểu lắm, tẻ hơn là nó còn nghĩ là hôm nay thằng cha này bộ khùng hay sao trời.

-Giám đốc nói gì thế ? - nó ngược mặt lên hỏi.

-Lần đầu gặp không phải cô nói tôi giống một người sao ? Đó là ai thế ?

-Tôi nhầm thôi.

-Nhầm ? Không đâu ?

-Ý giám đốc là gì ? - nó nhíu mày, hôm nay thằng cha này toàn nói mấy cái điều khó hiểu không nha, biết là nó không được thông minh sao cứ thách đố mãi thế.

-Trước đây cô gọi tôi bằng gì ?

-Giám đốc. - lần nó nó khẳng định 1000000.....% ông này khùng chắc luôn. Trước đây nó có gặp ổng bao giờ đâu nào ?

-Trước khi cô đi phẫu thuật. - cậu mờ ám nói. Còn nó thì rất ngạc nhiên, sao tên này lại biết chứ.....

-Không lẽ, giám đốc là.....

-Tôi đi tắm. - cậu để nó lên giường, quay lưng đi vào phòng tắm. Cậu nhếch mép ” Khả khả để xem kì này cô giải quyết như thế nào ? ”.

Nó thần thờ. Hồi nãy là nó nghe nhầm phải không ? Tên đáng ghét đó sao là cậu được ? Mà nếu như đó là cậu thật thì sao ? Chắc chắn là tiêu nó rồi..... để xem nó đã làm những gì nào..... tròng mắt nhìn cậu, cắn cậu..... a kì này nó chết chắc rồi. Nó đập đầu vào gối ăn năn hối lỗi.

* Ghé qua chỗ con Thư một chút nha. Thiệt tình..... cái con mụ này, bệnh như vậy mà vẫn tìm cách hại người như vậy được. *

-Chắc chắc..... không biết tôi có phúc như thế nào lại được gặp mặt vị tiểu thư danh giá này sao ? - một giọng nói pha chút mỉa mai vang lên.

-Câm miệng. - Thư gần giọng, liếc mắt về phía cậu trai đang đứng. Cậu này ngoại hình thì chuẩn khỏi nói nhá, mái tóc đen bóng mượt và đôi mắt có một màu đỏ rất đặc biệt.

-Kêu tôi đến đây làm gì ?

-Xem đi. - Thư ném cho cậu ta một bức hình. Cậu ta cầm lên và quan sát một hồi, rồi cất giọng nói :

-Muốn gì ?

-Bắt con nhỏ đó, muốn làm gì tùy mày. - Thư nói xong bỏ đi. Còn cậu ta thì đứng trầm ngâm một hồi, ám muội nói :

-Em đúng là càng lớn càng đẹp ra đấy Nhi ạ.

* Thím ở trên có tên là Hưng. Không phải là mấy thằng đâm thuê chém mướn đâu nha mọi người, thằng này là công tử con nhà giàu hảnh hoi ấy nhá. Còn lí do mà thằng này nghe lời con Thư thì mình chưa có điều tra. *

* Mà hình như là bữa giờ lờ thằng Minh quá rồi nhỉ ? Giờ ghé qua thăm Minh chút rồi tạt qua lại nhà cậu xem tình hình mới được. *

-Nhi ơi là Nhi, nhóc ở đâu bữa giờ vậy nè, sao ạn gọi không bắt máy. Còn bé con nữa, không biết có sao không đây (ông lo thừa quá à, đáng lẽ ông nên lo cho mấy thím mà lại gần bé con ấy. Giờ họ sợ quá, xin nghỉ hết một nửa rồi.).- Minh lẩm bẩm. Hai hôm rồi nó với bé con không về nhà, hại Minh lo gần chết luôn. Điện thoại cũng không bắt máy (điện thoại bị cậu đập mất rồi còn đâu.), lên công ty thì họ nói nó nghỉ hai ba ngày rồi, còn cho người tìm kiếm thì một là không có thông tin, hai là thằng đó cũng biến đâu mất luôn. Trời ơi Nhi ơi là Nhi, sao em cứ làm khổ anh mãi thế này. Còn ông anh kia nữa, sao mấy năm rồi không liên lạc hả trời (ê ê hôm bữa gọi mà mi có bắt máy đâu, giờ sao lại la con người ta.).

-Sao số tui khổ quá vậy nè ?

Ghé qua nhà cậu.....

-Sao thế ? - cậu tắm xong thấy nó chui rút vô chăn. Còn lấy tay che mặt nữa chứ.

-Em xin lỗi.

-Xin lỗi gì ? - cậu cười thâm trong bụng. Muốn xin lỗi sao ? Đâu dễ vậy, phải hành mi một lúc nữa mới vui chứ.

-Cậu đừng giận em nha. - nó bật dậy, mắt rưng rưng nhìn cậu.

-Chưa biết. - cậu ngang ngược trả lời, cứ tưởng nó sẽ xuống nước. Ai ngờ :

-Đâu phải lỗi của em không đâu, cậu cũng có lỗi nữa mà. - nó chỉ thẳng vào mặt cậu, nói to.

31. Chap 29 : Cậu Cầu Hôn Nó.

* Tiếp tục nè.....

.
.
.
.
.

ACTION.....

Cậu nhìn nó một hồi rồi phì cười, á chà cục cứng của cậu ngày càng gan nha, hôm nay dám chỉ tay vô mặt cậu luôn đấy.

Còn nó thì..... ôi thôi khỏi nói. Sợ xanh hết cả mặt ra. Oa oa chết rồi, đúng là cái tay hại cái thân mà. Tự nhiên làm chi vậy trời, giờ nó muốn đào cái hố để chui xuống quá đi.

-Cô càng ngày càng gan nhỉ ? - cậu tiến lại gần, đẩy nó ngã xuống giường. Còn mình thì nằm đè lên..... (Tự nhiên thấy thương con gái quá đi a. Mama hại con rồi. * khóc *).

-E.....m em..... xin lỗi mà.... cậu tha cho em đi. - nó meo mào nói. Nó cái gì cũng không rành, cái gì cũng không biết chỉ mỗi cái làm nũng và xài mỹ nhân kế là giỏi thôi. (Thiệt tình, con với chả cái. Không biết mi giống ai nữa.)

-Tôi h..... hỏi cô. - cậu thấy nó làm như thế thì yêu lắm. Nhưng vẫn ráng nhịn, để mốt ăn luôn một thể cho sướng. Ai đó ráng lấy lại phong độ, cố nói từng chữ :

-Con bé kia là con của ai ?

-Là con của em.

-Tôi hỏi ai là ba nó ? - cậu khó chịu, hỏi nhỏ toàn cho ăn đồ ngon không mà sao giờ mi ngu thế hả Băng Nhi ?

-Cậu. - nó thản nhiên trả lời. Nó thắc mắc lắm nha, chuyện ai là ba bé con quan trọng lắm sao ?

-Thật không ? - cậu nghe thì ngồi bật dậy, dù biết là thật nhưng vẫn muốn hỏi lại cho chắc.

-Thật.

-Hi hi. - có ai đó sướng đến phát điên lên nhưng vẫn cố làm mặt lạnh, cười thầm trong bụng.

-Mà cậu này, mai em đi làm lại nhé ? - sau khi nghe xong câu này thì cậu đen mặt. Bộ cậu không nuôi nổi nó sao mà cứ đòi đi làm thế ? (Hai anh em nhà này có câu nói miết.).

-Cậu sao thế ? Cậu bệnh à ? - nó thấy cậu đứng hình thì lấy tay lay lay cậu. Đột nhiên cậu quay qua trừng mắt nhìn nó.

-Why ? Sao lại trừng mắt ghê thế ? Bộ nó làm sai gì nữa sao ? - nó khóc than trong lòng. Cậu thật là..... sau bao năm vẫn khó hiểu như vậy nhỉ ?

-Không. - cậu lạnh lùng nói rồi trèo lên giường, lôi nó theo. Nó bị cậu ôm thì khó chịu lắm nhưng vì sự nghiệp cao cả đành phải hi sinh một chút vậy. Nó vòng tay qua eo cậu, rướn người lên kê sát vào tai cậu, thì thầm :

-Em biết cậu là người tốt mà, cậu cho em đi làm nhé, nhé cậu. Cậu là nhất mà. - nó ngọt giọng. Máy cái này nó xem trong phim nè, thấy mấy cô gái thường làm vậy đó. Nó thấy cũng dễ nên bắt chước.

-Đi mà cậu, nha..... - nó thấy cậu im im, sợ cậu không đồng ý nên nó tính nói tiếp. Ai ngờ :

-Tùy..... cô, muốn làm gì thì làm. Giờ thì ngủ đi. - cậu trùm chăn lên đầu, đổ mặt quay vô trong. Còn nó thì đang vui lắm, cậu đồng ý rồi. Lâu lâu mới thấy cậu dễ thương đó nha.

SÁNG HÔM SAU TẠI CÔNG TY

-Cậu sao thế ?- nó thấy cậu mặt nhăn nhó thì quan tâm hỏi.

-Không, đi mua cho tôi cà phê đi. - cậu tìm cách đuổi khéo nó ra ngoài. Thật ra cậu đang điên lên đây, hôm nay có một người mới xin vào làm. Đáng ra là không có gì hết nhưng tên này lại là thiếu gia của tập đoàn đối thủ nữa. Nếu như không nhận thì không được, tại tên này là một nhân tài, nếu hấn thực lòng sẽ là một điều rất có lợi cho công ty. Mà nếu như nhận lỡ hấn phá thì cũng tiêu luôn. Khốn nhất là tên này lại do ba cậu đề bạt nữa. Bây giờ phải làm sao đây ?

Nó đi mua cà phê theo lời cậu. Vừa đi nó vừa suy nghĩ, hồi nãy cậu bị cái gì mà mặt nhăn như khi ăn ớt vậy cà ? Do không để ý nên nó đã đụng phải một người, nó ngược lên nhìn thì..... chùi ui mũi nam tái thế nha.

-Em có sao không ? - người kia ân cần hỏi, còn lịch sự đỡ nó dậy nữa. Trong khi đó nó chỉ biết đứng đó ngó mũi nam thôi, thật xấu hổ quá đi.

-Không ạ.

-Em làm ở công ty này sao ?

-Vâng.

-Vậy em chỉ cho anh đường lên phòng giám đốc được không ? - cậu ta nở nụ cười mê hoặc và đương nhiên là nó gạt đầu cái rụp luôn. (hám trai thế hả ?)

-Ồ nhưng anh kiếm giám đốc chi vậy ?

-Anh xin việc làm.

-Vậy anh cho em biết anh tên gì được không ?

-Anh tên là Hưng. Còn em ?

-Em tên là Băng Nhi ạ. - nó mỉm cười. Và đương nhiên là ai đó đã nhìn thấy và nổi máu điên lên.

TỐI HÔM ĐÓ

-Tôi có chuyện muốn nói.

-Gì thế hả cậu, quan trọng không ? Không quan trọng thì để sáng nói nhé. Giờ em đang bận coi phim rồi. - nó nói, mắt vẫn dán chặt vào cái màn hình TV.

-Quan trọng lắm.

-Vậy thì cậu nói nhanh đi.

-Kết hôn với tôi. Nếu từ chối thì coi chừng. - cậu lạnh lùng nói.

32. Chap 30 : Thư Có Con Sao ?

Một phút

.

Hai phút

-..... - không gian đột nhiên im lặng một cách đáng sợ. Thật ra là não bộ của nó chưa tiếp nhận được cái lời nói được rồi, nói trắng ra là từ chối không tiếp nhận thì đúng hơn.

-Cậu bảo gì thế ? Bộ cậu bị ám đầu sao ? - nó ngây ngô hỏi.

-Cô.... cô..... - nhìn khuôn mặt ngu không còn gì để ngu hơn của nó thì cậu tức chết đi được. Thật uổng công cậu lấy hết sức can đảm để nói ra, biết thế khỏi nói cho rồi, tự đi đăng ký có khi còn hay hơn là hỏi ý nó nữa.

-Không phải cậu lấy cô Thư rồi sao ? - " như thế này có tính là ngoại tình không nhỉ ? Có vợ rồi mà còn đi dụ dỗ con gái nhà lành, haizzzz..... cậu thật là..... càng ngày càng hư nha. " nó suy nghĩ rồi lắc đầu.

-Cuối cùng là cô có đồng ý không hả ? - cậu mất dần kiên nhẫn. Gần giọng nói.

-Em không biết..... chỉ sợ cô Thư.- nó lắp bắp trả lời.

-Vậy là cô đồng ý rồi nha, còn chuyện của Thư cô không cần phải lo. Thêm nữa, ngày mai tôi với cô đi xem áo cưới rồi đăng ký kết hôn. - cậu nói một tràng xong đóng cửa đi ra ngoài. Nó thì ngồi trong phòng ngẩn ngơ, thất lạc. " Rốt cuộc có cần phải gấp như thế không nhỉ ? "

Cậu thay đồ rồi lái xe đi đến một nơi.

- " Chuyện này cũng tới lúc nên kết thúc rồi. "

TẠI NHÀ THU

-Bing Boong.

-Ra mở cửa đi. - Thư lười biếng ra lệnh cho người giúp việc. Còn bản thân thì nằm dài trên ghế, vừa nằm vừa ăn vừa xem tivi.

-Thưa tiểu thư là c..... - cô giúp việc chưa kịp nói hết cậu thì Thư nhảy ra ôm chầm lấy cậu. Luôn miệng nói :

-Anh tới thăm em sao ? Có phải rốt cuộc anh cũng nhận ra là anh yêu em phải không ?

-Buông ra. - cậu lạnh lùng gạt tay Thư ra.

-Anh sao thế ?

-Ký vô đây. - cậu đưa cho Thư một tờ giấy. Thư khó hiểu cầm lên xem thì lập tức đen mặt lại :

-Cái này là cái gì ? - Thư dường như không còn giữ nổi bình tĩnh, hét to.

-Tôi không yêu cô, ký vào đây thì cả hai chúng ta tự do. Không ai liên quan ai nữa.

-Anh..... không đời nào em ký cái này đâu. - Thư cầm cái đơn lên xé tan nát, tưởng cậu sẽ thay đổi không ngờ cậu lạnh lùng nói với cô :

-Cô cứ việc xé thoải mái, tôi vẫn còn rất nhiều đây. - cậu lấy ra thêm một tờ nữa.

-Em không ký.

-Tùy, cô cứ suy nghĩ kỹ đi. - cậu nói xong thì quay lưng đi.

-Em sẽ không để yên đâu, cái gì em không có thì con chó kia cũng sẽ không có. - Thư khuyu xuống, lấy tay ôm ngực mình. Cô người hầu thấy vậy sợ lắm, không lẽ bệnh tim của cô chủ lại tái phát. Cô chạy lại đỡ thì bị Thư đẩy ra. Thư cố gắng đứng lên, đi được vài bước thì bị ngất. Cô người hầu hoảng hốt hét lên :

-NGƯỜI ĐÂU GỌI ĐIỆN CHO BÁC SĨ ĐI. TIỂU THU NGẤT RỒI.

SÁNG HÔM SAU

-Thử cái này xem. - cậu đưa cho nó một bộ váy cưới rất đẹp nha nhưng lại bị nó từ chối thẳng thừng. Lý do là hở quá. Tới phiên nó chọn thì nó chọn cái áo màu hồng rất dễ thương. Cậu nhìn một hồi thì phán :

-Diêm dúa quá. - nó thở dài. Sáng giờ đây là bộ thứ 189 luôn ấy. Đi tới ba tiệm luôn rồi. Một quá à, đám cưới một thế này thì thà ở giá cho rồi (t/g : Ê con kia, bày đặt làm giá hả. Mama min muốn thế mà chả chú nào rước đây này.)

Rốt cuộc thì cậu cũng ưng ý một bộ. Bộ này có một màu tím nhạt nhìn rất đẹp và quý phái. (mình chả biết miêu tả làm sao hết nên có gì các bạn nhìn hình trên giúp mình nha.)

Nó và cậu đang trên đường về thì cậu nhận được điện thoại. Nó không biết là ai nhưng có vẻ cậu đang rất khó chịu. Cậu cúp máy rồi quay qua nói với nó.

-Về nhà, ở yên đấy.- nó nghe vậy cũng không ý kiến gì, chỉ im lặng nghe theo.

TẠI BỆNH VIỆN

Cậu chạy tới bệnh viện tìm Thư. Không phải là do cậu muốn tới nhưng do mẹ cậu ra lệnh nên bắt buộc dĩ cậu phải nghe theo thôi. Vào đến nơi thì :

-BỐP. - mẹ cậu tát một cái như trời giáng vào mặt cậu rồi quát :

-Mày làm cái gì mà để vợ mày phải vô bệnh viện vậy hả ? Mày có biết là mém nữa cháu của tao cũng bị mất mạng rồi hay không ?

-Con..... mẹ nói gì con không hiểu ? - cậu ngạc nhiên hết sức, không thể có chuyện như vậy được. Cậu nghe nhầm phải không ?

-Vợ mày mang thai được ba tháng rồi, không lẽ mày không biết sao ? Có phải con hồ ly tinh nào dụ dỗ mày nên mày mới bỏ người vợ hiền lành, nết na như con Thư phải không ? Nói tao nghe, tao thề tao sẽ lột da cái con cáo đó ra làm áo. - mẹ cậu quát lớn. Lần đầu cậu cảm thấy bối rối không biết phải giải quyết sự việc như thế nào ? Thư có con ư ? Vậy còn Thiên Nhi thì sao ? Nó cũng là con của cậu mà ?

33. Chap 31 : Rắc Rối To Rồi.

Mẹ nói cái gì sao con không hiểu ? Con có làm gì cô ta đâu mà con với cái gì ở đây chứ ?

Mày đang mơ ngủ sao ? Cái hôm mày say quắc cần câu ấy, mày làm gì nó mày không nhớ hả ? Cũng chính vì thế tao mới bảo mày cưới gấp đấy, giờ thì hiểu chưa hả thằng ngu. - mẹ cậu có vẻ rất tức giận về điều này, nhưng ngấm lại thì có thể mẹ nói đúng. Đã có lần cậu say be bét và ngủ luôn tại quán, sau thì thấy mình lại ở nhà..... không lẽ là ngày hôm đó sao ?

Thư ơi con có sao không ? - thấy Thư tỉnh lại, mẹ cậu dịu dàng đỡ Thư ngồi dậy. Quan tâm hỏi han, thật khác với thái độ hồi nãy với cậu.

Con ổn mà mẹ. Mẹ có thể để con nói chuyện riêng với Thiên Ân không ? - bà nhìn cô con dâu hiền lành của mình mà không hết xót xa. Không biết là con hồ ly nào dụ dỗ Ân mà nó bỏ luôn cả người vợ như thế này ở nhà một mình nữa.....

Ừ. - bà mở cửa rồi bước ra ngoài. Đợi mẹ chồng đi xa một đoạn, lúc này Thư mới lên tiếng :

Rốt cuộc em vẫn thắng anh thôi. - Thư nhếch môi, muốn ly hôn với cô sao ? Dễ ợt thế.

Phá thai đi. Không thì tôi sẽ phá giùm cô. - cậu khinh bỉ nhìn Thư, bộ hết trò rồi hay sao mà chơi bản thế ?

Không đời nào đâu. Nghiệt chủng của con kia thì anh nâng niu chiều chuộng. Còn con của anh thì anh lại ruồng bỏ là tại sao chứ ? - cậu nhướn mày, đem con của cô đi so sánh với con của Nhi sao ? Cô đánh giá bản thân mình cao quá đấy.

Chưa biết ai là nghiệt chủng đâu ?

Anh..... - Thư tức nghẹn họng, không nói được lời nào. Lúc cậu chuẩn bị ra về thì Thư hét lớn :

TÔI KHÔNG ĐỂ YÊN CHO ANH ĐAU.

Còn nó sau khi về nhà thì chạy lên phòng bé con thăm nhóc. Mấy ngày hôm nay bận nhiều quá nên quên luôn cả con bé, không biết bé con có giận nó không nhỉ ?

Bé con ơi. Ủa con sao thế ? - nó vừa mở cửa vào thì thấy bé con mặt mũi tèm lem ngồi khóc thút thít.

Mẹ xấu..... hic..... cả chú kia cũng xấu..... bỏ bé con một mình..... mẹ không thương con.... hic..... trả con về với ba Minh đi. - bé con nức nở nói làm nó nhìn mà thương vô cùng.

Mẹ xin lỗi mà. - nó kéo bé con ôm vào lòng, vỗ về an ủi.

Mẹ nói..... thật đi.

Nói thật điều gì ?

Có phải mẹ với chú kia ngoại tình không ? Mẹ tính bỏ ba Minh phải không.....- bé con nói tới đây thì lại khóc òa lên.

Không có mà..... A con đừng làm mẹ rối chứ. - nó cảm thấy rất bối rối, làm sao để nói cậu mới là ba nó chứ không phải Minh đây ? Trời ơi, khó nghĩ quá đi.

34. Chap 32

TẠI NHÀ CẬU..... (vâng xin thưa với mọi người đây là nơi đã sản xuất cậu. Chứ không phải nhà cậu đang ở với nó đâu.)

Và hiện giờ thì nó và cậu đang đứng trước cửa. Mặt của nó thì xanh lè như tàu lá chuối ấy, tim thì đập loạn cả lên. Còn cậu thì đứng chờ cho nó bớt căng thẳng (hay nói đúng hơn là sợ).

-Hết chưa ? - cậu ôm nó vào lòng dịu dàng hỏi. Nó thấy vậy thì cảm thấy an tâm hơn một chút rồi gật đầu.

-Vậy đi vào nhé. - cậu nắm tay kéo nó đi vào trong, nó nhìn cậu một hồi rồi mỉm cười. Nó thích nhất là lúc được cậu nắm tay như thế này. Thật ấm áp và dễ chịu, nó chỉ mong lúc nào cũng được như thế này thôi.

-An..... - Thư đang ngồi trong phòng khách thấy dáng cậu từ ngoài bước vô thì rất vui. Tính chạy ra thì chợt khựng lại..... Tại sao nó lại đi theo chứ ? Nó nghĩ nó là ai mà dám bước vào căn nhà này chứ ?

Mẹ cậu thấy Thư như vậy thì bước ra xem, nào ngờ :

-Mày nghĩ đây là đâu mà dám dắt con đ* này về hả ? Còn cô bộ không biết nhục mặt sao mà còn vát xát đến đây chi thế ? Hay muốn tiền, cần bao nhiêu tao đưa ? Sau đi cút đi. - bà tức giận quát lớn, nó thì chẳng hiểu sao mình bị chửi cả nhưng cũng có phần run sợ trước thái độ của bà nên nấp ra sau lưng cậu. Điều này đã khiến mẹ cậu đã khinh còn khinh hơn nữa. Bà tính nói tiếp nhưng.....

-Có chuyện gì thế chị sui ? - một người đàn ông trung niên bước ra. Nó sững lại khi thấy người này, là nó đang nằm mơ sao ? Bất giác nó nói :

-Ba ? - người đàn ông nghe nó nói cũng thất sắc nên quay lại xem. Ông rất bất ngờ, nó nhìn rất giống cô con gái đã mất của ông.

-Cháu là.....

-Ba ơi, ba..... - nó khóc, nó đâu nằm mơ đâu. Đây đúng là ba nó mà, nó chạy lại ôm ông. Ông lúc đầu cũng hơi ngỡ ngàng, có thể nó giống con ông nhưng con bé ấy có hai màu mắt khác nhau kia mà.

-Con có nhầm không ? Con gái ta..... - ông bỏ lửng câu khi thấy nó tháo lens xuống. Là đôi mắt ấy, đúng là nó rồi. Con gái ông....

-Chuyện này là sao chứ ? - mẹ cậu quan sát một hồi thì lên tiếng. Bộ nhà bà là sàn diễn miễn phí cho hai cha con nó thích gì diễn đấy sao ?

-Đây là con gái tôi, đứa mà đã nói là mất cách đây bảy năm về trước. - ông xoa đầu nó. Đứa con gái cứng của ông đã về, nó vẫn còn sống. Nhưng vấn đề là năm đó không phải chính vợ ông nói.....

-Ba ơi. - Ông nhìn Thư, cô là đứa con nuôi ông nhận về để thế chỗ cho đứa con gái yêu của ông. Nếu ông biết trước nó vẫn còn sống thì có lẽ mọi chuyện sẽ không rắc rối như thế này rồi. Và nếu như thế nó cũng đã có thể lấy Ân một cách đàng hoàng, chứ không phải mang tiếng dụ dỗ chồng người như thế này ?

-Thư, con hãy..... li hôn đi. - ông nói, dù sao ông cũng không muốn nó phải mang tiếng xấu. Vậy thà hi sinh con Thư còn hơn.

-Ba nói gì ? Sao ba có thể nói thế chứ ?

-Con không nghe rõ sao ? Ta bảo con hãy li hôn với Ân đi. Con vốn chỉ là kẻ thay thế mà thôi. Không khác được. Vị trí ấy ngay từ đầu đã không phải là của con rồi.

-Cho tôi một lời giải thích. Chắc ông không phiền chứ ? - mẹ cậu chen vào nói.

-Vậy thì mời bà lên phòng chúng ta sẽ nói chuyện rõ hơn.

.
.
.
.
.

Không gian chìm trong yên lặng, không ai nói với ai câu nào. Mỗi người mỗi suy nghĩ khác nhau nhưng chung quy cũng từ một vấn đề mà ra.

-Ân..... anh có thể..... chờ lúc con ra đời rồi hãy li hôn được không ? - Thư đáp ứng nói.

-Không. Việc tôi nhìn thấy cô thôi cũng đã đủ ghê tởm rồi. Cô cứ việc sinh đứa bé, dù sao nó cũng là con tôi nên tôi sẽ lo cho nó. Cô không cần bận tâm. - cậu kéo nó đi ra về. Còn Thư thì ngồi ngây ra, cái cô không ngờ nhất là sao cậu lại có thể tuyệt tình vậy chứ ? Cô lấy điện thoại gọi cho ai đó, nói :

-Không còn nhiều thời gian đâu, làm nhanh đi.

* Tua nhanh nhanh đến buổi sáng hôm sau nhé. Chứ tối ở nhà hai người này không có gì đáng để nói cả. *

TẠI CÔNG TY

Hôm nay nó và cậu đi riêng, thật ra là do cậu bận một chút nên đến trễ. Nó đang tính vào thang máy thì.....

-Nhi. Sao hôm nay em đến sớm vậy ? - Hưng chạy lại chỗ nó đang đứng.

-Vâng tại hôm nay em dậy sớm ạ.

-Em đang đi lên lầu sao ?

-Vâng.

-Cũng vừa hay anh đang tính lên nè, hay chúng ta cùng lên nhé.

-Vâng. - nó ngây thơ nói mà không biết cái thằng nào đó đang mỉm cười một cách gian xảo.

Mọi người thấy mình viết ổn không ? Có thiếu sót hay sai chính tả ở đâu không ? Nếu có thì nhắc mình để mình sửa. À mà mình tính cho truyện này là SE, mọi người đồng ý chứ ạ ?

35. Chap 33 : Cậu Đòi Thêm Bé Con.

Trong thang máy, Hưng đứng cạnh nó. Nhìn khuôn mặt ấy thật không thay đổi bao nhiêu cả, anh rất nhớ nó. Cũng đã mười mấy năm rồi, không biết nó còn nhớ anh không ?

-Em năm nay bao nhiêu tuổi ? - anh quay sang hỏi nó.

-Hơn hai mươi ạ, em già rồi xấu nữa. Không biết sau này có ai rước không đây. - nó tỉnh nghịch trả lời, còn bày đặt nháy mắt với anh nữa.

-Nhìn em anh nghĩ trẻ hơn cơ mà..... nếu không ai lấy thì anh giết nha.- anh bước tới, ép sát nó vào góc tường. Nó thì không biết anh tính làm gì nhưng tự nhiên nó lại cảm thấy hơi bất an một chút.

-A..... - Hưng ôm lấy nó, điên cuồng mút đôi môi nó. Nó cố vùng vẫy nhưng không thoát được, Hưng làm vậy cho đến khi

.....

-Ting..... - cánh cửa thang máy mở ra. Nó sững người khi thấy cậu đang đứng đó, nhìn nó với đôi mắt lạnh thấu xương, bên cạnh cậu Thư đang mỉm cười một cách thỏa mãn.

-Đi.- cậu nắm tay nó lôi đi. Nó đau lắm, móng cậu bấm chặt vào da nó làm chỗ đó lổm chổm máu. Có thể là lần này cậu giận thật rồi, bây giờ nó phải làm sao đây ?

-A. - cậu thô bạo ném nó vào xe. Trên đường về cậu phóng xe như thánh ấy, người đi đường thấy là tự động dạt ra hai bên.

Về đến nhà, cậu lôi nó vào phòng rồi quăng nó xuống đất. Lưng nó do va chạm trúng thành giường nên hơi nhói. Chưa kịp hoàn hồn lại thì.....

-Chát. - cậu cầm roi quất thẳng vào mặt nó để lại một vệt dài rỉ máu trên mặt. Nó điếng hồn, có thể là nó sai nhưng đâu cần cậu phải làm vậy chứ ? Nhưng lỡ cậu mạnh tay thì hơn thì sao ? Thôi xin lỗi cậu vậy. Nó cứ nghĩ thơ nghĩ là xin lỗi cậu sẽ tha ai ngờ.....

-Em xin lỗi cậu, em biết sai rồi. - nó quỳ xuống, chẳng biết nước mắt ở đâu bỗng rơi lã chã trên mặt nó.

-Xin lỗi ? Nói hoài không chán sao ? Tôi thật không nghĩ tới là cô lại có thể lẳng lơ đến thế. Lúc Thư nói thì tôi không tin nhưng bây giờ..... - cậu khựng lại không nói, cứ việc nhớ lại cảnh hồi nãy là cậu lại điên tiết lên. Cậu quất vào vai và lưng nó bốn nhát liền.

-Em xin lỗi mà.....xin cậu hãy tha cho em.- nó khóc lớn, nhìn lại những vệt roi rỉ máu trên người mình. Đây là lần đầu tiên nó thấy cậu như thế đấy.

-Tha ? Cô biết đây là lần thứ mấy rồi biết không. Tại sao cô lại cứ trái lời tôi đi quyến rũ người khác.....- nhưng trái với lời cầu xin của nó, cậu vẫn thẳng tay quất từng nhát roi lên người nó.

-Em không có.... cậu tha cho em đi. Em đau lắm rồi. Hic hic.....

-Câm miệng. Có gì uất ức sao.

-Cậu thật là một con quỷ tàn bạo.- chẳng biết nó lấy đâu ra gan mà nạt thẳng cậu như thế, và đương nhiên cậu đang điên nghe nó nói thì đen hết cả mặt.

-Phải và cô là người của con quỷ tàn bạo này. Bây giờ và mãi mãi chỉ là của riêng mình con quỷ tàn bạo này thôi. - nói rồi cậu kéo nó lên giường, xé toạt những thứ nó đang mặc. Cậu cúi xuống hôn nó (nói hôn cho

có chứ thật ra là cắn cho hả giận ấy.). Tay cậu lướt nhẹ lên những vết roi vừa nẩy rồi cái mạnh xuống khiến nó đau rồi la lên. Lợi dụng lúc nó la lên cậu cậu trườn lưỡi vào bên trong miệng nó, tham lam mút lấy vị thơm ngọt trong đó. Cậu lật ngược nó lại, liếm lên những vết roi vừa rồi. Mùi máu này..... thật ngon quá.

Còn về phần nó thấy cậu làm vậy cũng có phần kháng nhưng vô vọng, cậu khỏe hơn nó nhiều mà. Nên cứ để yên cho cậu muốn làm gì thì làm, dù sao cũng bị cậu ăn chống cự chi cho mệt. Nghĩ là nghĩ thế thôi chứ sợ thì vẫn sợ, cậu mà giận thì làm đau lắm nha và quả thật.....

-A. - nó rên lên khi cậu tiến vào bên trong, mặt nó nhăn lại vì đau. Có lẽ vì thế mà cậu làm nhẹ lại, cậu cúi xuống, thì thào vào tai nó :

-Ngoan.

-Nhưng..... đau..... - nó méo mếu.

-Sinh cho tôi thêm đứa nữa tôi sẽ không làm vậy. - cậu nham hiểm nói. Có thêm đứa nữa thì bảo nó phải ở nhà trong con, khỏi cho ra ngoài nữa. Vậy thì đỡ lo hơn.

-Đau lắm. - nó phản đối, nghĩ lại lúc sanh bé con thôi đã thấy rợn người rồi.

-Không ? Hay cô thích thế này hơn ? - nói rồi cậu thúc mạnh vào làm nó đau chết được. Nó thào nghĩ rằng sinh thêm đứa nó còn đỡ hơn là bị như vậy nha. Thà đau một lần rồi thôi..... còn hơn phải đau một đời a.

-Vâng nhưng cậu phải giữ lời nha. - nó cười toe toét. Nhưng ai kia thì..... (cái này mình không nói đâu..... kì lắm).

Tạm thời là mắt mình bị lên độ nên bị ba mẹ cấm chơi điện thoại, máy tính,..... nói chung là đồ điện tử là bị cấm hết, nên có thể mình sẽ đăng hơi chậm, có gì thông cảm giúp cho mình nha.

36. Chap 34 : Cái Chết Của Thư.

Nó bây giờ đang phùng mang trợn mắt nhìn người ngồi đối diện, còn người ấy thì lại nhả nhả ngồi uống trà và xem như không có gì (mặc dù bị nhìn chấy cả mặt).

-Cậu oiiiiiii..... - cảm giác như mình bị bơ, nó tức giận réo lên.

-Gì ? - cậu trả lời nhưng mắt vẫn không rời tờ báo đang đọc.

-Hai tháng rồi.....

-Thì sao ?

-CHO EM ĐI LÀM ĐI MÀ.

-Không.

-Tại sao ? - nó xịu mặt xuống, ở nhà hoài à, chán kinh khủng. Đã thế cậu còn trả bé con cho Minh, lấy gì để nó trò chuyện đây. Thêm nữa cái con bé vô ơn kia nhất quyết đòi ở với Minh chứ không chịu ở với nó nha.

-Con tôi. - cậu buông tờ báo xuống, đi lại chỗ nó rồi bế nó đặt lên đùi mình. Cậu xoa nhẹ bụng nó rồi mỉm cười, nói tiếp :

-Cô đi làm lỡ con tôi có chuyện gì ai chịu đây ? - cậu nói. Thật ra thì không có đứa này kiếm đứa khác cũng được, cái này với cậu thì dễ rồi. Chỉ có điều đi làm lỡ có thằng nào cướp mèo con của cậu thì sao ?

” Xì cũng là con em chứ có phải con cậu không đâu. ” - nó nhăn mặt, thào nghĩ.

-Bác sĩ nói là thai yếu nên cần phải cẩn thận. - cậu vuốt ve bụng nó, dịu dàng nói. Cái con mèo này không hẳn là kiểu gì cũng nhảy lung tung, rồi lỡ động thai ai chịu đây ? Lúc ấy thì khóc bù lu bù loa lên.

-Biết rồi. - đây là lần thứ mấy cậu nói câu này trong tháng nhỉ ? Làm như nó là con nít không bằng. Nên nhớ là cô có kinh nghiệm sinh bé con rồi nha.

-Chúng ta..... kết hôn đi. - ai đó đỏ hết cả mặt khi nói câu này luôn, nó nhìn mà buồn cười kinh khủng.

-Nhưng..... mẹ cậu..... - nó nghe cậu nói thế thì vui lắm. Cậu đâu biết nó mong cái ngày này lâu như thế nào đâu. Nhưng niềm vui ấy chợt khựng lại khi nhớ tới mẹ cậu rồi Thư nữa.

-Mẹ đồng ý rồi. Tôi với Thư cũng đã ly hôn.

-Thư chịu kí sao ?

-Ba em đã hủy rồi. Vậy..... đồng ý nha !

-Ừm.

-Anh quyết định hai ngày nữa sẽ đám cưới. - cậu hí hửng chạy đi chuẩn bị, còn nó ngồi đực ra. Cái gì mà “anh”, “em” ngọt xớt thế, nghe lạnh cả lưng.

* Cái đám cưới diễn ra rất suông sẻ ngoại trừ ba việc :

1. Chú rể đi nhầm nhà hàng.

2. Cô dâu vấp váy cưới té không dưới năm lần.

3. Phụ dâu (bé con) và phụ rể (Minh) làm loạn lên. Một đứa khóc âm lên không chịu bỏ vợ cũ, một đứa chạy lung tung làm đổ tùm lum đồ.

Vâng và khách mời dở khóc dở cười với đôi vợ chồng nhà này, có người còn quay lại tối quăng lên face hai kẻ nàp đó xem xong mà đỏ cả mặt. Còn hai người nào đó thì tức lộn ruột, một trong hai kẻ đó phải nhập viện vì lí do.....(chắc ai cũng biết nhỉ). Sau lễ cưới..... một âm mưu mới lại được nghĩ ra.

-Hic hic..... - ai đó đợi chồng không được ngồi khóc bù lu bù loa lên.

-Sao thế ? - cậu về thấy nó ngồi khóc thì thắc mắc hỏi. Nó nhìn thấy mặt cậu thì cục tức lại dâng lên, quay mặt đi lên phòng. Ném cho cậu một câu :

-Tối nay ngủ dưới phòng khách đi. - nó phóng nhanh lên phòng đóng cửa một cái rầm, nhanh tay chốt cửa lại. Để thằng chồng yêu mặt ngu chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra.

.
.
.
.

-Vợ ơi sao bắt chồng ở phòng khách ngủ chứ ? - đến khi hiểu ra mà la lên thì nó trong phòng đã ngủ mất tiêu rồi.

Chán nản cậu ngồi phịch xuống ghế, mèo con của cậu dạo này sao khó hiểu. Hay là giận cậu về trễ nhỉ ? Mà có trễ đâu, mới hai giờ sáng chứ mấy.

-RENG RENG..... - điện thoại cậu vang lên. Cậu lấy ra xem thì nhúu mày. Thư gọi cho cậu chi vậy ? Cậu không quan tâm nên tắt máy luôn. Giờ với cậu quan trọng là phải làm cho mèo nhỏ bớt giận đã ?

SÁNG SỚM HÔM SAU

Cậu đang ngồi xem tin tức, trong lòng vẫn còn rất thoải mái. Lí do ư ? Dễ hiểu lắm. Nếu mèo con không cho vào bằng cửa chính thì cậu leo cửa sổ vô, ai cấm đâu. Vô thì thấy mèo con ngủ yên quá nên..... (thôi không nói đâu). Sáng nay ai đó rất thoải mái còn ai kia thì khỏilett xuống giường luôn, nằm chèm bẹp trên giường.

” Hôm nay chúng tôi vừa nhận được tin tiểu thư Trần Minh Thư của tập đoàn Nguyễn Hoàng vừa mất vào tối qua khoảng tầm một giờ tối qua. Hiện vẫn chưa rõ nguyên do. ” - cậu nghe như vậy rất bất ngờ. Hôm qua không phải Thư gọi cho cậu lúc hai giờ sao ? Sao lại nói mất vào lúc một giờ ?

-Chuyện gì thế ạ ? - nó cuối cùng cũng đãlett xuống tới nơi. Vừa ngồi xuống thì thấy mặt của chồng yêu đang đơ ra, nghe xong bản tin nó đã hiểu ngay được vấn đề. Nhưng sao cậu lại đơ ra thế, không lẽ cậu lại..... thích Thư ?

-Sao mặt em nhìn ghê thế vợ ?

-Không. - nó tức giận đi vào bếp.

-Ồ sao cứ giận liên tục vậy nè ? Thật là chiều quá hóa hư nha. - cậu lắc đầu, bữa nào phải dạy lại mèo con rồi.

37. Chap 35 : Ma..... Thư.

* À chap này không phải do con cái đứa vô ơn kia viết đâu. Nó ốm này liệt giường rồi nên ta viết thay, còn nội dung thì do nó biên. Có gì thì ném đá nó chứ đừng ném đá ta, là do nó nhờ ta viết đó. *

Hôm nay ai đó bị chồng bỏ rơi ở nhà nên ức chế ngồi tự kỷ trong phòng, hết ăn rồi ngủ hết ngủ rồi lại ăn.

Nguyên nhân câu chuyện là do cậu đi công tác khoảng một tuần mới về, nó có xin đi theo nhưng lại bị từ chối với cái lí do cực củ chuối là ở nhà dưỡng thai đi (thực sự là ai đó sợ bị mất mèo con ấy).

Nó đi loang quanh trong nhà nhưng chán quá, kiếm mãi chẳng có gì để chơi đã đành mà muốn ra ngoài thì cũng chẳng xong (bị một đám vệ sĩ chặn rồi sao ra). Bị chồng cầm tù hoài à, làm vợ cậu sao cực quá nha.

TỐI _ tầm một, hai giờ sáng.

-RENG..... RENG.....- điện thoại nó vang lên, nó đang ngủ cũng phải lồm cồm bò dậy vì nghĩ là do cậu gọi. Nó lấy điện thoại ra xem thì.....

-Sao số này lạ nhỉ ? - hàng loạt dấu chấm hỏi hiện lên trong đầu nó, ngoài cậu ra có ai biết số nó nữa à ?

Nó không quan tâm cho lắm nên tắt máy, tại cậu có dẫn là ngoài cậu ra không được bắt máy của bất kì người nào hết (cả Minh luôn ấy, chừng nào cậu cho mới được nghe). Nhưng điện thoại vẫn reo mãi, nó xem thì vẫn duy nhất là số ấy. Đến lần thứ năm thì sức chịu đựng đã đi quá giới hạn, nó cầm điện thoại lên và bắt đầu nghe.

-” Alo ”

-” ” - đầu bên kia không trả lời.

-” Alo. Ai vậy ? ”

-” ”

-” Alo ”

-” ” - đầu bên kia vẫn im lặng. Nó tắt máy, thầm nghĩ : ” Người này bị điên hay sao ý nhỉ ? ”.

Đặt điện thoại xuống, nó lại chui rút vào chăn ngủ. Nằm chưa nóng lưng thì thêm lần nữa điện thoại lại vang lên. Nó khó chịu cầm lên xem, vẫn là cái số ấy. Nó quyết định lần này sẽ hỏi cho ra chuyện mới được.

-” Alô ”

-” ”

-” Alô. Ai thế ? Bộ rảnh lắm hay sao mà gọi điện phá tôi hoài thế ? Biết giờ là mấy giờ rồi không ? ”

-” ”

-” Alô ”

-” Tôi đây. ” - đầu bên kia rớt cuộc cũng trả lời. Đột nhiên nó cảm thấy ớn lạnh. ” Mẹ ơi, sao nghe giọng gì mà giống ma quá vậy ? ” đây là suy nghĩ của nó lúc này.

-” Ai thế ? ”

-” Thư. ” - nó nghe vậy. Hoảng hồn vút luôn cái điện thoại vào tường khiến nó bể tan nát.

Không phải Thư chết rồi sao..... vậy ai vừa gọi cho nó, không lẽ là..... Nó ngoài sợ cậu thì sợ nhất là ma nha, cái đó làm nó liên tưởng tới bản mặt cậu lúc giận (nhìn ghê vl). Nó la lớn lên :

-MA..... MA KÌA. - mấy người giúp việc nghe nó la thì hoảng loạn chạy lên xem. Có người bấm số gọi cho cậu nhưng luống cuống sao lại bấm nhầm số Minh kết quả là thằng Minh phải gọi ngược lại cho thằng cậu.

Ai kia nghe vợ có chuyện thì tức tốc phóng về, ứ quan tâm đến cái hợp đồng đang bàn luận. Vậy mà vẫn kí kết thành công mới ghê ấy chứ.

BA TIẾNG SAU

Về đến nhà thì thấy nó đang ngồi co ro ôm gối trong phát tội. Cậu đi lại ôm nó vào lòng, nhẹ nhàng hỏi :

-Sao thế ?

-Ma.... ma..... có ma ấy..... Thư..... - nó lắp bắp, tay bấu chặt lấy áo cậu.

-Ngoan, đừng sợ. Như thế không tốt cho tiểu bảo bối trong bụng em đâu. - cậu đặt nó xuống giường, bàn tay dịu dàng vuốt ve bụng nó. Còn nó thì bây giờ mới nhớ ra là mình còn tiểu bảo bối nữa (vâng ! Quên chính con của nó.)

-Ngủ đi. - cậu nằm xuống cạnh nó, kéo nó vào trong lòng chuẩn bị ngủ thì nó hỏi :

-Còn hợp đồng ?

-Xong rồi.

-Vậy sao ? - nó nghe vậy thì yên tâm ngủ. Đợi lúc nó ngủ say, cậu đứng dậy, đi lại bàn làm việc :

-” Thư sao ? Không phải cô ta chết rồi à ? Sao con này chết rồi mà vẫn phiền thế nhỉ ? ” - cậu suy nghĩ. Ủa mà có ma sao ? Nghĩ lại Vampire còn có thì huống chi là ma thường.

Đẹp cái đồng suy nghĩ vớ vẩn qua một bên, cậu lôi công việc ra làm tiếp. Tiện việc cậu cho người điều tra luôn về cái chết của Thư, chứ không khéo mèo con của cậu bị dọa sợ chết thì sao ?

SÁNG HÔM SAU - ai đó sáng sớm đã chui tọt vào nhà bếp hí hoáy nấu món ăn cho vợ yêu. Nấu xong thì cái nhà bếp vẫn còn nguyên vẹn mà người thì thương tích đầy người, máu me đủ chỗ. Nhưng phủ phàn hơn là con vợ nó lại chê thẳng thừng chê, chê đến nỗi thằng chồng nghe xong mà thúi cả mặt.

Sau khi thuyết giáo xong nó quay sang nhìn cậu thì OMG..... CHÓ MẶT XỤ. Mặt cậu lúc này có thể miêu tả giống như đất nồi ý, đen khiếp luôn.

Đến đây ta bí ý rồi. Mọi người thông cảm nha, để chap sau ta bắt con kia nó bù cho nha. Thông cảm giùm ta.

38. Lịch Đăng Chap Mới.

Là tại mình phải đi học nên thời gian sẽ rất hạn chế (cái này là mình nói thật, không đùa đâu) nên mình sẽ đăng chap vào thứ bảy hoặc chủ nhật nhưng chắc chắn 1000000....% là chap sẽ dài hơn bình thường gấp đôi hoặc gấp ba lần.

Mình rất xin lỗi. Mong mọi người thông cảm nha, với lại năm nay mình thi cuối cấp nữa nên phải học cho tốt không ba má la.

39. Chap 36

Theo chu kì chap trước do con kia viết thì lúc này ” con chó mặt xệ ” nào đó đang mặt mày hầm hầm trút giận lên cái máy tính. Ông gõ phím như thánh, cái nào cũng rầm rầm, rầm rầm và kết cục..... sau hai tiếng, cái máy tính đã hy sinh anh dũng trên chiến trường.

-Chồng ơi.... anh sao vậy ? Đừng làm em sợ nhá.- nó chạy lại chỗ cậu ngồi, làm mặt mèo con dụ dỗ. Đương nhiên là ai đó siêu lòng ngay, ôm con mèo vào lòng rồi cúi xuống, thì thầm vào tai mèo con :

-Em ảm thật, mềm nữa. - cậu nói, hai tay không ngừng xoa xoa cái thứ tròn tròn nhưng hơi cứng (không biết có ai nghĩ bậy không nhỉ ?), quay sang hỏi nó :

-Con gái hay con trai ?

-Khoảng mấy tháng biết giới tính em bé ? - nó hỏi ngược lại cậu.

-Khoảng ba, bốn tháng gì đó.

-Vậy con mấy tháng rồi ?

-Hai tháng.

-Vậy thấy hỏi ngu chưa ? - nó nói rồi đứng lên đi ra chỗ khác. Để thằng chồng mặt thộn ra một đồng ? Ngu sao ? Nói cậu ngu sao trời ?

Tối hôm ấy nó vẫn nhận được cuộc điện thoại của một người nào đó. Nó sợ đến xanh cả mặt, chui rúc vào người cậu.

-Sợ.... sợ lắm..... sợ lắm. - miệng nó không ngừng lẩm bẩm, tay bấu chặt vào áo cậu.

Cậu quay sang nhìn đồng hồ. Đã hai giờ sáng rồi đấy. Cậu tính đi lại bắt máy thì bị nó kéo lại, tức mình cậu cầm luôn cái điện thoại ném cái bốp vào tường cho khỏi réo nữa nhức đầu(lần trước là nó lần này thêm cậu nữa, thiệt là..... tội lỗi tội lỗi.). Im được một lúc thì tiếng điện thoại lại một lần nữa vang lên, nhưng lần này là điện thoại của cậu. Cậu trầm ngâm một lúc, rồi cầm điện thoại lên nghe :

” Alô. ”

“MI LÀM CÁI QUÁI GÌ MÀ TA GỌI HOÀI KHÔNG ĐƯỢC THẾ HẢ ? ” - tiếng nói (thật ra là hét) trong điện thoại làm cậu giật mình, cậu hỏi lại :

“Thằng nào vậy ? ”

“THẰNG CHA MÀY NÈ. ”- lúc này tên nào đó mới hoảng hồn xem ai gọi. Nhìn màn hình xong cậu tái mét cả mặt mày, ríu rít xin lỗi....

“Con xin lỗi, tại con buồn ngủ quá nên không biết..... ”

“Thông tin mi cần ta đã kiếm xong. Mai ta sẽ cho mi xem. Mà mi liệu hồn mà đó nha, chăm sóc đàng hoàng cho con dâu với cháu ta đấy, lén phén là ta THIỀN. ”- sau khi nghe câu khuyên bảo “nhẹ nhàng” sắc mùi

thuốc súng của đảng sinh thành. Cậu sợ sệt quay qua nhìn mèo nhỏ đang ngủ mà nghi ngờ không biết sau này nó có giống như ba cậu không nhỉ ? Eo ơi mới nghĩ mà thấy rùng cả mình.

SÁNG SỚM HÔM SAU thằng nào đó bỏ vợ bơ vợ ở nhà đi chơi làm con vợ hậm hực tức tối, tự nhủ phải cho thằng chồng ngủ ngoài phòng khách mới được.

Nghĩ là làm, nó đi lên phòng khóa hết cửa sổ, cửa phòng ngủ, cửa thư phòng, cửa..... nói chung phòng nào có cửa là nó khóa hết. Xong đem theo chùm chìa khóa rồi ung dung đi ra ngoài đón taxi qua nhà Minh ngủ nhờ. Mấy người giúp việc nhìn nó rồi thở dài..... haizzzz kì này lại có người mệt nữa nhời.

Nó ghé qua nhà Minh thì đúng lúc Minh lại đi vắng. Nó đi lòng vòng quanh sân vườn rồi ngồi xuống cái xích đu gần đó. Tính lấy điện thoại gọi cho Minh thì nhận được cú điện thoại của ai đó.

” Alô. ” - nó bắt máy.

” ” - đầu bên kia không ai trả lời, cứ như thế này thì chắc nó sẽ chết vì yếu tim mất.

” Ai thế ? ”

” Anh nè. ”

” Anh nào ? ”

” Hưng..... mới nghĩ có mấy tháng mà quên anh luôn sao ? ” - Hưng nói giọng có vẻ buồn buồn làm nó thấy hơi ầy ả.

” A em xin lỗi..... ”

” Muốn chuộc lỗi không ? ”

” Muốn. ”

” Vậy đi chơi với anh nhé ? ”

” Nhưng mà em đang..... ”

” Em không thích thì thôi vậy. ”

” A được mà. ”

” Vậy anh đợi em ở đường xxxx nha ? ”

” Vâng. ” - nó chán nản cúp máy, lại phải lết xác tới đó nữa. Mệt quá đi à.

Còn người kia thì sau khi cúp máy đã nở nụ cười bí hiểm, cầm điện thoại gọi cho ai đó.

Quay qua cậu chút.

-Ba kiếm được gì rồi. - cậu cất giọng hỏi sau một hồi hai cha con ngồi đầu mắt với nhau.

-Không thông tin..... tất cả đều bị giấu kín. Có lẽ ai đó đã làm việc này..... ta đang tìm hiểu, có lẽ sẽ sớm thôi.

-Vậy, chưa được sao ?

-Ừ. Tạm thời là mi nên quản vợ mi cho chặt đi, để thằng khác hốt là mệt đấy. Lúc đấy đừng khóc giống hồi mà Nhi nó đăng kí kết hôn với Minh nha, ta không đỡ đâu. - ai đó nghe được thẹn quá bèn lảng qua chuyện khác ngay :

-Con.... con về.

Sau khi thằng con quý tử của mình đi khuất, ông mới thở dài. Con Thư vốn là đứa không phải vừa, cỡ như Ân vẫn chưa chơi lại con bé đó đâu. Hơn nữa hình như đằng sau con nhỏ ấy có một thế lực nào đó đang chống lưng giúp nó thì phải. Chưa có điều gì là chắc chắn lúc này, nhưng có một điều khẳng định là con Thư chắc chắn chưa chết.....

Nó đi đến chỗ điểm hẹn Hưng nhưng chờ mãi vẫn chưa thấy Hưng đến..... mãi đến hai tiếng sau thì.....

-BỐP. - đột nhiên có cái gì cứng phang vào đầu nó và thêm một phát vào bụng, do đau quá nên nó lăn ra bất tỉnh chẳng biết trời trăng mây gió gì cả.

-Cô hơi mạnh tay đấy. - Hưng nhếch mép nhìn nó ngã sòng xoài trên mặt đất với một vũng máu chảy từ hai kẽ chân.

-Nếu không phải nó còn có lợi thì tôi đã đập cho nó chết rồi. - cô gái còn lại trả lời một cách đáng sợ.

-Giao lại cho anh đấy. - cô gái ấy nói tiếp rồi quay mặt đi.

Hưng đứng trầm ngâm một tí, sau đó bế xốc nó lên thả lên xe (là thả chứ không phải đặt đâu.). Với lại nó sảy thai lúc này cũng tốt, đỡ mắc công hấn phải đỡ tay.

Hưng chở nó đến một ngôi nhà ở một hẻm hẻm nào đó của thành phố. Nói nhà thì nghe xa hoa quá, chứ mà nói trắng ra đây còn hơn khu ổ chuột nữa. Thật không ngờ một nơi như Los Angeles này lại có một cái khu như thế này.

Hắn ta bế nó đặt trên một cái miếng ván lớn rồi dùng còng xích tay nó vào cây cột gần đó. Sau đó bỏ ra ngoài mua một ít đồ.

.

.

.

.

Sau một hồi thì nó cũng tỉnh lại, cơn đau truyền từ bụng dưới khiến nó hốt hoảng. Không lẽ tiểu bảo bối của nó..... không..... không thể nào. Nó muốn vùng vẫy nhưng vô vọng, tay bị khóa chặt, người thì đau nhức đủ chỗ.

-Em tỉnh rồi sao ?

-Hưng. Sao anh ở đây vậy ? - nó hỏi một cách ngây ngô.

-Vậy tại sao em ở đây ?

-Anh..... không lẽ anh là người.....

-Phải, em thấy vui không ? - Hưng cười, một nụ cười dịu dàng nhất mà nó từng thấy. Nhưng sao lúc này nhìn nụ cười ấy nó lại muốn đâm chết Hưng.

-SAO ANH LẠI LÀM THẾ ? - nó dường như không giữ nổi bình tĩnh nữa mà hét to.

-Em nhớ anh chứ ? - bỏ ngoài tai câu hỏi vừa rồi của nó. Hưng lảng sang câu chuyện khác.

-Anh điên sao ? Tôi gặp anh khi nào ?

-Tôi là người đã giúp em phẫu thuật lại khuôn mặt. Không lẽ em không nhớ sao ? - nó nheo mắt, việc ấy thì có gì quan trọng sao ?

Mình đã cố nhưng không biết có phải là bị trùng ý tưởng hay không nữa ? Với lại mình đã vắt kiệt ý tưởng rồi mà ra có vài chữ, nếu không hay các bạn cứ ném đá thoải mái nhé.

40. Chap 37

-Thì liên quan cái gì ? - nó nheo mắt, tên này lên cơn à ?

-Lúc đó tên bác sĩ phẫu thuật mắt cho em đã làm hư phần mắt bên trái, sau đó hắn đã bỏ trốn. Chính anh đã hiến mắt cho em, không lẽ em không biết sao ? - nói xong hắn vén cái mái che đi một bên mắt, nó vốn luôn thắc mắc màu mắt của nó bây giờ sậm hơn trước nhiều. Thì ra lí do là như vậy.

-Thật ?

-Phải. - hắn ta dịu dàng trả lời, phải chi thằng chồng nó cũng được một phần thì tốt nhỉ ? Đúng là sự thật đáng lòng mà.

-Vậy bắt em về đây chi ?

-Anh giúp em vậy không lẽ em không đền cho anh gì sao ? - cơ mặt vừa giãn ra thì lại phải nhăn tiếp khi nghe câu này của hắn. Tên này thật.....

-Anh muốn em đền gì ? - nó cố giữ bình tĩnh để hỏi mà trong lòng không khỏi lo sợ.

-Sinh cho anh một đứa con và đồng ý làm vợ anh, nhé ?

-Anh điên sao ? Ân biết sẽ giết anh đấy.

-Thằng đó thì làm gì được. Gia thế nhà anh và nhà nó ngang nhau mà. Muốn chơi anh sao ? Tên đó chưa đủ trình đâu, nên em đừng đề cao hắn quá. - Hưng nói một cách đắc thắng.

-Anh giết con tôi bây giờ anh muốn tôi sinh con cho anh sao ? Anh nghĩ gì vậy ? Bị ngu hay là thiếu năng thế ?

-Con em chết hay chưa làm sao em biết được ?

-Tôi.... - nó cứng họng. Hắn nói cũng có phần đúng, lỡ may tiểu bảo bối vẫn còn sống thì sao ?

-Lát anh sẽ kêu bác sĩ tới khám cho em. Giờ thì nghỉ ngơi đi. - Hưng đi lại tháo trói cho nó rồi nhẹ nhàng bế nó đi lại phía giường.

Hưng không đem nó về nhà bởi vì có thể sẽ bị phát hiện nên đem nó tới đây là an toàn nhất. Cũng không thiệt thòi cho nó là mấy vì Hưng cũng cho sửa sang căn nhà này một chút và mua luôn giường cho nó để nghỉ cho thoải mái. Kể ra hắn cũng tốt nhỉ ?

Trong lúc con vợ đang bán sống bán chết thì thằng chồng lại ngồi nhõn nhõn uống trà tại nhà Minh....

Thật ra là cậu không biết vì người giúp việc vừa báo là nó giận lắm nên bảo là không cho cậu về nhà. Thế nên thôi để khi nào mèo con hết giận rồi về cũng chưa muộn.

-Vợ anh đâu ? - Minh đặt bé con lên đùi mình rồi nói.

-Ở nhà. Mà mi đưa con cho ta bế với, nó con ta mà.

-Con cái beep. Mi nuôi nó ngày nào chưa mà ý kiến với ta.

-Thì giờ nuôi.

-Dẹp.

-Bé con muốn ở với ba không ? - cậu quay qua hỏi bé con nhưng lại nhận cái lắc đầu tuyệt tình của nó.

-Thấy chưa ? Bé con thích ba Minh hơn phải không ?

-Vâng. - bé con gật đầu cái rụp.

-Hứ hông thêm.

-Vậy thì mời về cho.

-Mèo con giận rồi, cho ta ở đây tối nay nhé.

-Không.

-Đi.

-Không.

-Làm ơn, nếu cho ta sẽ tặng mi một chiếc SH.

-SH bốn thiếu gia không thiếu.

-Vậy Audi nhé.

-Ở đây dư.

-Chứ cái gì mới được ? - cậu sắp mất kiên nhẫn với thằng âm binh này rồi nha. Mi mà không phải em ta là ta giết mi lâu rồi.

-Nhi.... bữa nào cho cô ấy qua đây chơi nhé.

-..... Ừm. - suy nghĩ một hồi cậu cũng gật đầu. Chắc hẳn nó cũng nhớ bé con lắm.

-Vậy thì ở đi. Mà muốn ăn thì tự lặn vào bếp nhá, không thằng nào rảnh mà nấu giúp đâu.

-Biết rồi.

-Đứa bé vẫn ổn chưa tới nỗi thiệt mạng. Nhưng phải công nhận là phúc cô lớn thật, chấn động mạnh vậy mà cũng không sao ? - bác sĩ tỏ vẻ rất ngạc nhiên. Đương nhiên rồi vì làm gì có ai mà lãnh một phát vào bụng mà đứa bé vẫn ổn đâu. Trường hợp này quả thật rất lạ.

-Cô ấy ổn không ? - Hưng bước vào hỏi.

-Cô ấy ổn, đứa bé cũng không sao ? Anh làm cha mà sao vô tâm quá vậy ? Để vợ như thế.

-Biết.

-Tôi về à.

-PĂNG. - một phát đạn xuyên thẳng qua đầu vị bác sĩ xấu số làm bà ta chết không biết lí do. Còn nó thì mở mắt to hết cỡ, lắp bắp :

-A.... anh điên..... sao ?

-Bà ta biết nhiều lắm rồi, chết là đáng. - Hưng nhếch môi, rồi quay sang nó nói tiếp :

-Con em phúc lớn nhỉ ? Hay để anh thử lại lần nữa nhé ? - Hưng với tay lấy khúc gỗ gần đó, nham hiểm nói.

-Đừng mà. - nó sợ sệt nép sát vào bức tường.

-Anh đùa thôi. Không cần phải sợ. - Hưng đi lại vuốt ve khuôn mặt của nó, rồi đề nó xuống giường. Cúi xuống thưởng thức đôi môi đỏ mọng của nó.

-Anh.....- nó đánh mạnh vào ngực Hưng kháng cự nhưng vô vọng. Đã thế lại còn bị Hưng nắm tay kéo ngược lên trên.

-Ngoan.

-Buông tôi ra.

-Haizzz. Chán em quá, ở yên đây. Anh đi mua đồ ăn nhé. - Hưng cuối cùng cũng chịu buông nó ra, mặc dù vẫn còn khó chịu nhưng thôi vậy. Còn nó thấy vậy thì như vớ được vàng, vội chạy đi kiếm chỗ nấp.

-Em nhắm trốn được đâu thì trốn nhé, nếu để tôi thấy tôi sẽ ăn em đó. - Hưng đi ra ngoài cũng không quên nói lại một câu.

-Xì trốn được thì tôi đã trốn rồi, đồ cái thứ đáng ghét, khốn nạn, bỉ ổi, vô liêm sỉ,..... - nó tức tối nghĩ thầm (thật ra là rửa thầm).

-Chồng ơi cứu vợ với. - nó nằm phịch xuống giường, thầm mong cậu sẽ tới cứu nó sớm. Nó nhớ cậu lắm, chưa đầy một ngày mà nó nhớ cậu đến phát điên, lại còn thêm được cậu ôm vào lòng nữa.

CÒN THẮNG CHỒNG THÌ.....

-Sai rồi làm lại đi. - cậu la lớn làm bé con giật nảy mình. Làm gì mà phản ứng ghê thế ? Chả hiểu ba Ân có gì hay mà mẹ lại lấy thế nhỉ ? Thấy có khi ba Minh còn dễ thương hơn mặc dầu không đẹp trai bằng ba Ân thôi chứ còn lại thì hơn nhiều.

-Nghĩ gì thế ? - cậu lườm bé con, học không lo toàn lo ra mãi thôi. Có ai mà dạy nãy giờ khan cả cổ mà vẫn làm sai như thế này không ? Cậu nhớ là cả cậu và nó ai cũng giỏi mà sao bé con này ngu vậy nhờ ? Có khi nào là con ông hàng xóm không nhỉ ?

41. Chap 38 : Kim.

BA MINH ƠI BA ÂN ĐÁNH CON. - bé con khóc bù lu bù loa lên, haizz thằng cha này dậy con mà hết la rồi đánh con nhỏ làm nó sợ đến nỗi khóc thét lên, thiệt là hết nói mà.

Ê thằng kia sao mi đánh cục cưng của ta. - Minh xắn tay áo, cầm gậy đánh bóng chày lên nện cho cậu mấy phát sưng nguyên cục ngay mắt.

Con ta, ta có quyền đánh. - cậu cãi lại.

Con ghét ba Ân lắm, thương ba Minh hơn. Một bé con sẽ lấy ba Minh luôn, đem mẹ về cho ba Ân FA đến chết luôn cho coi. - bé con lè lưỡi nói rồi phóng đi mất dạng, kéo theo Minh chạy mất.

Còn thằng cậu thì vẫn còn đờ bởi câu nói của cô con gái yêu quái à nhằm yêu quý của mình mà không ngừng tự nhủ : " Có dịp nhất định phải đi xét nghiệm xem coi con này phải con mình không mới được. "

.....

Và..... tại một nơi nào đó, có một con nhỏ nào đó đang ngồi đang ngồi bấm cái điện thoại nào đó..... vâng con đó không ai khác là nó. Chị ấy bây giờ đang trong trạng thái rất chi là phờn, ngồi bấm cái điện thoại Hưng đưa hồi sáng (t/g : bắt cóc mà sướng thế thì chế cũng muốn a

~).

Em vào đi. - nó nghe giọng của Hưng nói vọng vào thì giật thót, vội giấu cái điện thoại dưới gối rồi trùm mềm giả bộ ngủ.

Nó làm rất nhanh nhưng chỉ tiếc là Hưng đã thấy hết rồi, hần chỉ mỉm cười. Đột nhiên người con gái kia hỏi :

Dẫn em đến đây chi thế ? - Hưng nghe vậy thì lại cười, dịu dàng nhìn nó đang cuộn tròn trong chăn ngủ (lúc đầu là giả nhưng giờ thì nó ngủ thật rồi...), nói :

Muốn cho em xem một người.....

Ai vậy ?

Là chị dâu tương lai của em.- cô gái kêu nhú mày khi nghe Hưng nói thế. Gặp chị dâu ở cái nơi thế này à ? Ân tượng nhỉ.

Cô nào có phúc vậy ?

Là cô nhóc đằng kia, nhưng cô nhóc ngủ rồi.

À.... - cô gái nhìn theo hướng chỉ tay của Hưng và không khỏi ngạc nhiên khi thấy nó đang nằm ngủ. Không thể nào là cô gái này được, không phải cô ta là.... chắc chắn là anh mình đã bắt cóc cô nhóc này rồi.

Em sao thế ? - Hưng lay cô em gái của mình.

Không.

Anh có chuyện bận một chút, em ở đây canh chừng nhé.

Ừ.

Đợi Hưng đi khuất, lúc này cô gái kia mới đi lại chỗ nó. " Nhẹ nhàng " gọi nó dậy :

CÁI CON MẮM KIA MÀY DẬY NGAY CHO BÀ.

Mổ.... động đất à ? - nó ngã lăn xuống đất, luôn mồm luôn miệng hỏi.

Tỉnh chưa ? - nó quay sang nhìn cô gái, lấp bắp hỏi

Ki....Kim..... ? (mọi người còn nhớ cái tên này chứ ?)

Còn nhìn ra bà sao ?

Kim ơi ta nhớ mi quá à !!!!- nó chạy lại ôm Kim, nũng nịu nhìn như một đứa trẻ.

Nhớ mà theo trai bỏ bạn, thứ đồ xấu xa. Con mắmm hám trai.....

Thôi.... Ê mà mi có quan hệ gì với Hưng thế ?

À! Chút ta nói, bây giờ chạy ra khỏi đây đi.

Nhưng xích....- bộ tưởng thoát là dễ à, xích một đồng đây.

Lo gì, chế mày đây có cả chùm khóa của Hưng đưa nè.

.....

Sau một hồi ngo ngoay thì cuối cùng cũng mở được cái khóa. Kim quăng nó lên xe rồi phóng ga chạy như thánh làm nó mặc dù ngồi trong xe cũng có cảm giác muốn lộn ra ngoài.

Két.... - Kim đột ngột thắng gấp làm nó đập nguyên cái bản mặt vào ghế trước. Nó oán giận nhìn con bạn đáng ghét trước mặt.

Sao thắng gấp thế ?

Tới nơi rồi. - Kim quả thật là một fan cuồng của Minh nhá, điều tra luôn cả địa chỉ nhà luôn này.

Sao mi biết ?

Bảo nói.- Kim điềm nhiên trả lời.

Bảo nào ? - Kim nghe tới câu này thì đen mặt, rống lên :

LÀ THẲNG ANH MÀY ĐÓ, LO THẲNG ÂN RIẾT MÀ QUÊN ANH MÀY LUÔN À ?

Ô nhớ rồi !! - lúc này nó mới nhớ ra vấn đề là hồi đó nó có cho Bảo địa chỉ nhà Minh ấy thế mà giờ lại quên khuấy đi mất.

Vô gặp chồng mày đi. - nói xong Kim kéo nó đi vào mặc cho nó đang vùng vẫy la oai oái cái mồm.

Kim lấy chìa khóa ở đâu chả biết mà mở cửa ngon lành rồi tự nhiên đi vào nhà, ngồi gác chân lên ghế, tự rót trà uống và cầm tạp chí lên ngồi đọc một cách rất chi là tỉnh.

Em mới tới à. - Minh thấy Kim thì tỏ ra rất vui, chạy lại ôm Kim cứng ngắt và bơ luôn con chị dâu đang đờ ra một xó.

Mẹ ơi !!!! - Thiên Nhi chạy ra méc nó (là méc chứ không phải mừng đâu nha) - Ba Ân đánh con kìa !!!!

Bé con nói xong giơ cánh tay đang đỏ ửng do bị roi quất trúng, méo máo nói làm nó cảm thấy xót vô cùng. Liền trừng mắt qua nhìn cậu đang đi xuống lầu làm ổng lạnh hết cả sống lưng.

Anh dám đánh con tôi hả Thiên Ân ? Anh muốn tôi thiến anh không ?

Không đâu mà vợ, mà em hết giận anh rồi đúng không ? Nên mới tới kiếm anh phải không ?

Nó nghe xong mà tức muốn học máu quên luôn cái việc bé con vừa bị chồng yêu ăn hiếp, còn Kim đang uống nước thì phun cả vào mặt Minh rồi cười sảng sặc. Còn hai tên kia thì đờ ra chẳng hiểu gì.

Hóa ra là cả hai anh này nghĩ là nó giận cậu nên không cho cậu về nhà. Và việc nó bị bắt cóc thì đương nhiên hai tên này chả ai biết cả nên nó với Kim quyết định là sẽ giấu luôn việc này. Về việc của Hưng thì có lẽ không cho cậu biết có lẽ hay hơn, nói ra lỡ cậu điên lên thì tội nghiệp Hưng lắm.

Ê mà mi với Minh có quan hệ thế nào ? - nó đột nhiên quay qua hỏi làm cho Kim đỏ mặt, ngượng ngùng nói :

Ta với Minh đang..... đang.....

Quen nhau. - Minh chen vào nói hộ.

Vợ ơi về nhà nào !! - cậu nói xong bế xốc nó lên đi ra ngoài. Còn nó chỉ biết ú ớ ngồi than thân trách phận thôi, có thằng chồng thiệt là bá đạo.

Cho bé con về với. - bé con nín tay cậu, nũng nịu nói nhưng lại bị cậu lườm cho một cái cháy mặt.

Kh.... - cậu chưa kịp nói xong thì nó chen vào nói :

Về nhà với mẹ nha.

Dạ.- bé con đắc ý nói, quay qua nhìn cậu cười một cách nham hiểm. Hổ hổ ba yêu quý ơi con sẽ cho ba ghen chết luôn nè, chờ đi.

2/9 có ai đi chơi không ? Hay phải ở nhà ôm một đồng bài giống ta ?

42. Chap 39 : Khủng Bố.

** Chap này ta xin tặng cho tất cả mọi người đã đọc truyện của mình. Nàng @KagamineRiku2712, @Reviil, @Love_heart0316, @princemoon123, @HmMo67, @katori2406, @Tuongvy1234, @thaihieungoc, @Mia8687023..... (còn nhiều lắm nhưng mình chỉ nhớ nhiều đó thôi.) và tặng cho em huonggdollyy (chị giữ lời rồi nha ^-^) và hai con mắm W124589, 0TieuMieu0 (mặc dù tao chẳng biết là tụi bây có bén mảng ghé thăm truyện tao chưa)**

-Ba Ân ơi con đói!!!! - bé con giở giọng làm nũng, réo cậu từ nhà trên lật đật phóng xuống xem ra sao. Chứ không vợ giận thì mệt.

-Có chuyện gì ? - cậu mặt mày nhăn nhó, khó chịu hỏi.

-Đói.

-Người làm đâu sao không kêu ?

-Không thích.

-Vậy thì nhịn đi.

-M.... ưm.... - bé con đang tính nói thì bị cậu bịt mồm lại lôi ra nhà bếp.

Lúc này cậu mới nhẹ giọng dỗ dành mà không để ý là cô con gái của mình đang nở một nụ cười cực đều.

-Ba đâu biết nấu đâu, con kêu người làm đi.

-Bác Nguyên phải đi làm vườn, cô Đào phải quét sân, anh Thông phải lái xe chở MiMi (con mèo của bé con ấy) đi khám, chị M.....

-Thôi đừng kể nữa, ba nấu. - cậu đành ngậm ngùi nấu đồ thôi chứ sao. Chắc chắn là con nhóc này sai mấy người kia làm nè. Bây giờ cậu khẳng định luôn là con này là con quỷ chứ không phải người nha. Sợ quá đi.....

.....

Lúc này nó đang ở trên lầu ngồi suy nghĩ, thật không biết là dạo này làm sao mà nó luôn thấy bất an. Cả tuần nay nó cứ nằm mơ thấy ác mộng, rồi hay bị khủng bố bởi những bức thư từ ai đó..... nhưng chẳng dám nói cậu, nó lại sợ cậu bị nó kéo vào rắc rối.

-Vợ ơi. - dòng suy nghĩ bị cắt đứt khi nó thấy cậu lết lên phòng trong tình trạng trầy xước đủ chỗ.

-Anh sao thế ? - nó hốt hoảng chạy lại hỏi han.

-Do con em đẩy, nó bắt anh nấu ăn.

-À. - nó thở dài nhưng rồi chợt nhớ đến chuyện gì đó, nó lên tiếng hỏi :

-Cái nhà bếp sao rồi ?

-Hả ? - cậu tưởng mình nghe nhầm nên hỏi lại.

-CÁI - NHÀ - BẾP - SAO - RỒI ?

-Sao em không hỏi chồng em có sao không mà lại đi hỏi cái nhà bếp thế ? - cậu xụ mặt, hóa ra cái nhà bếp quan trọng đối với vợ quan trọng còn hơn cả cậu nữa. Mai phải phá cái bếp ấy mới được, mốt ra nhà hàng ăn luôn khỏi nấu.

-Anh bị thương cách mấy cũng có chết đâu mà lo. Nên em lo cho mấy cái chén sẽ bị bể hay mấy con dao có mẻ miếng nào không có khi lại tốt hơn lo cho anh đấy.

-Vợ xấu. Giận vợ rồi, chồng đi làm đây.

-Vâng chồng đi nhé. - cậu tưởng nó sẽ khóc lóc ỉ ôi lời cậu lại ai dè.... nó còn phủ hơn cậu tưởng. Haiz quả thật đời không như mơ.

.
. .
. .
. .

Đợi cậu đi nó mới dám moi điện thoại ra xem thì lại nhận thấy cả mười mấy tin nhắn. Mà tất cả tin nhắn này chỉ từ một số điện thoại, nhưng có điều lạ là chẳng bao giờ nó gọi được số này. Mỗi lần gọi chỉ đều nghe đúng một câu " Số điện thoại quý khách gọi không có thật, xin vui lòng kiểm tra và gọi lại.... "

Mà nội dung tin nhắn cũng như khuôn đúc chỉ vồn vện vài chữ như " Tao sẽ trở lại.... ", " Tao sẽ giết mày.... " hay " Mày là con chó xấu xa.... ", đại loại thế. Một ngày cả chục tin. Không những tin nhắn ở điện thoại mà thậm chí còn gửi cả thư đến nhà, rồi xác mấy con chuột, hay răn rít gì đó. Khủng khiếp hơn có lần còn gửi cả bầy bọ cạp làm nó sợ ngất lên ngất xuống, hại mấy người giúp việc phải một phen khốn đốn. Vừa giải quyết đồng bọ cạp vừa lo cho nó, ấy thế mà nhất quyết nó không nói cho cậu biết. Nó thật sự muốn phát điên lên, vừa lo đối phó với đồng thư khủng bố vừa lo cậu biết chuyện thật rất khó. Đề phòng cậu phát hiện nó lập luôn mật khẩu khóa luôn laptop, điện thoại rồi cả mấy ứng dụng trong điện thoại nữa. Hết chuyện này đến chuyện kia, khi nào nó mới được yên đây.

..... Quay qua một nơi nào đó

-Vậy có ác quá không ? - Hưng đang nói chuyện với ai đó qua điện thoại.

-Ác gì ? Cái con quỷ ấy chưa chết thì tao chết. Mà tao cũng thật không ngờ mày lại vô dụng thế. Có chút chuyện cũng làm không xong.

-Vô dụng sao cô không tự làm đi, hay bản thân quá phế vật để có thể làm. Mà cô nên nhớ Nhi đang mang thai đấy, đứa bé có chuyện gì Ân không tha cho cô đâu.

-Tha gì chứ ? Con nhỏ đó mà chết thì càng tốt. Mà mày cứ làm như kế hoạch tao đưa đi. Chỉ cần xong thì mày có được nó, tao có Ân. Vậy thì đôi bên cùng có lợi, đúng không ?

-Cứ vậy đi.

Hưng cúp máy rồi thẫn thờ ngồi suy nghĩ, liệu việc làm của hắn là đúng hay sai đây. Liệu như thế nó có đến bên hắn không ? Hay đến mặt hắn nó cũng không thèm nhìn ?

..... Quay qua chỗ cậu

Thật ra là hôm nay cậu không đi làm nhưng được lệnh triệu tập của phụ thân đại nhân nên đành bỏ vợ yêu ở nhà vậy. Đến nơi thì cậu gặp được khuôn mặt thần thánh của ba mình đang hầm hầm sát khí làm té bật ngựa ra sau và vô tình làm rớt một đồng sách trên kệ xuống đè lên người.

-Ân, lại đây ba có chuyện muốn nói.

-Chuyện gì mà mặt ba nghiêm trọng thế ?

-Vợ con bị bắt cóc, con biết chứ ?

-Cô ấy bị bắt cóc, mới sáng vẫn còn ở nhà mà. Sao thế được ? Để con về xem sao. - cậu hốt hải tính chạy đi thì bị ba cậu nắm đầu kéo lại.

-Thằng ngu, ta có bảo là nó mới bị bắt đâu. Mà đừng nói là mi không biết nha.

-Không. - nghe câu này của con trai mà tim ông như vỡ thành ngàn mảnh. Ôi bây giờ thì ông đã biết thằng con mình nó yêu vợ đến mức nào rồi.

-Ta nghĩ về việc bắt cóc lần này là do Thư sắp đặt.

-Con nhỏ đó chết rồi mà, không phải sao ba ?

-Con thấy xác nó chưa mà bảo nó chết. Với lại ta nói cho con biết, con hãy coi chừng đấy không khéo có ngày mất vợ.

-Sao ba nói bóng gió hoài thế ? Nói thẳng ra luôn đi, sao con lại mất vợ ạ ?

-Về mà xem lại cách ăn ở của nhà mi. Đi ra chỗ khác cho ta đọc sách.

Cậu lặng lẽ đi ra khỏi phòng, trong lòng nặng trĩu. Tại sao nó không nói cho cậu biết chứ, hay nó có điều gì muốn giấu cậu ?

.....

Thế đấy, mỗi người một tâm tư, mỗi người một suy nghĩ, mỗi người một mưu kế. Thế điểm cuối cùng cho mưu kế vì khát vọng tình yêu không thành là gì ? Thư và Hưng làm thế để nhận được gì ? Tình yêu..... hay những tháng ngày tăm tối sau xông sát ?..... Không ai quyết định được cả, chỉ có bản thân họ mới quyết định được thôi.

43. Chap 40 : Có Cái Gọi Là ” Từ Bỏ ”.

Tình yêu là thứ khó nắm bắt nhất..... Nó khiến một đứa vốn hay cười có thể bật khóc và khiến cho một người vốn lạnh lùng trở nên yếu đuối vô cùng..... Nhưng yêu cũng chẳng có gì là sai ? Chỉ sai là vì ta yêu không đúng người và đến sai thời điểm.....

.....

Hôm nay là một ngày mưa lớn buồn.....

Hưng ngồi cô đơn ở một quán cà phê ven đường, nhẹ nhàng nhâm nhi một tách cà phê đen đặc. Anh không cảm thấy vị đắng của cà phê, chỉ cảm thấy có cái gì đó đau đớn lên nỗi trong lòng.....

Hưng ngồi suy nghĩ,..... suy nghĩ về những gì anh đã làm để chỉ mong có được nó trong suốt thời gian qua. Anh cảm thấy bản thân thật đáng sợ, thật ích kỉ..... Anh ước gì ngày đó anh không gặp nó thì tốt biết bao..... một cô gái cỡ chừng mười lăm tuổi, thân hình nhỏ nhắn đáng yêu, chỉ riêng cái là vết sẹo dài kia đã hủy hoại nét đẹp thiên thần ấy.....

Bốn năm trước.....

” A xin lỗi ạ ! ” - nó ríu rít xin lỗi khi vô tình va phải ai đó đang đi trên đường, nhìn nó lúc ấy bối rối thật ngộ. Cái mặt cứ đỏ ửng lên.....

Lúc này Hưng cũng đang ngồi uống cà phê trong quán, nói chuyện với một số người bạn của anh. Thấy nó như thế anh không khỏi phì cười. Một người bạn của anh thấy thế thì thắc mắc hỏi :

” Cậu cười gì thế ? ”

” Oh! Không..... chỉ là..... ”

” Là gì ? ”

” Cô nhóc kia thật đáng yêu ! ” - Hưng chỉ tay về phía nó đang đứng bên kia đường. Một người bạn anh thấy vậy thì liền hiểu, có người vội đáp :

” Cô nhóc ấy nghe đâu là vợ của Tổng giám đốc của một công ty nào đó mới nổi gần đây ấy ? ”

” Vậy à ? ” - Hưng nghe vậy thì có hơi thất vọng, nhưng có lẽ bạn anh nói thế cũng đúng. Đến bây giờ anh mới để ý rằng nó đang mang thai, cái bụng cũng to rồi. Chẳng biết ai lại tốt số thế nhỉ ? Có một cô vợ đáng yêu đến thế (T/g : có vẻ hư cấu.).

Quả thật nhắc cái gì không trúng chỉ mỗi nhắc Tào tháo lại linh đến vậy. Cỡ chừng năm mươi phút sau thì có một cậu trai, dáng vẻ cũng rất bảnh trai. Lại thêm làn da trắng muốt và đôi mắt xanh thật cuốn hút, quả thật là một đôi trời sinh.

Nhưng anh chợt nghĩ lại, cách quan tâm của người này với nó không giống với chồng và vợ, nó giống như một người anh đối với em mình hơn. Thắc mắc ngày càng lớn, anh quyết định cho người điều tra nhưng kết quả nhận được chỉ là con số không. Tất cả thông tin về nó đều được giấu kín.....

Lúc nghe tin nó chuẩn bị phẫu thuật, anh cũng vì hiếu kì mà đến xem. Nào ngờ lại hay tên bác sĩ do bất cẩn đã làm hỏng một bên mắt của nó, đang lúc bệnh viện hoảng loạn về vấn đề này thì anh lại chịu hiến một bên mắt cho nó. Thật lúc ấy chẳng hiểu sao anh lại làm như thế cho một người xa lạ, một người mà ngay cả cái tên anh cũng chẳng biết.

Ngày nó có thể nhìn thấy cũng là ngày mà con mắt trái của anh trở nên vô hồn, xung quanh chỉ là một màu đen. Nhưng nhất quyết anh chẳng chịu phẫu thuật, không biết là tại sao..... mặc dù nhà anh dư sức làm điều ấy.

.....

Anh nghĩ tới đó lại phì cười, quả thật là một kỉ ức đẹp.

Bây giờ có muốn sửa sai cũng muộn rồi, tất cả chỉ là quá khứ. Có lẽ bây giờ nó ghét anh lắm.....

Cũng là tại anh mà..... chắc anh phải từ bỏ thôi.....

Ở nơi nào đó cũng có một người đang ngồi thẩn thờ suy nghĩ, nhớ lại những kỉ niệm rồi chợt mỉm cười.

” Ân này ! ”

” Gì ? ”

” Em thích anh! ”

” Thì sao ? ”

” Anh có thích em không ? ”

” ”

” Ân!! ”

” Không. ”

” Em nhất định sẽ làm anh thích em ”.

~

Nghĩ lại cũng thật buồn cười, kể từ sau ngày ấy, cô cứ bám theo cậu như một con ngốc. Luôn leo đèo theo cậu, luôn mồm độc thoại trong khi cậu ngồi đọc sách. Cô lảm nhảm mãi cho đến khi không lảm nhảm được nữa.

Nghĩ lại thấy bản thân thật ngốc, cô xinh đẹp, lại tài giỏi, tiểu thư con nhà giàu mà hà cớ gì cứ phải mang nặng một mối tình mãi chẳng dành cho mình. Nhưng.... càng muốn chấm dứt thì lại càng yêu,....

Cô hạnh phúc đến nhường nào khi biết giữa cô và cậu có hôn ước và cũng đau đến tột cùng khi biết người cậu yêu chỉ là một con osin. Đến lúc ấy cô thấy mình thật hèn kém, cô quyết định trả thù.... Càng làm thì càng lậm, càng ngu..... để bây giờ có nhà cũng chẳng được về, con có cha mà cũng chẳng được nhận..... Cô ngốc lắm phải không ?

-Mẹ ơi !! - Giọng nói của một bé trai vang lên trong căn phòng nhỏ chật hẹp sâu trong khu ổ chuột.

-Gì thế con yêu ?- Thư dụ dằng nhìn đứa con trai bé bỏng của mình, mỉm cười hỏi. Lúc cười quả thật Thư rất đẹp, một nụ cười hiếm hoi nơi cô.

-Ba khi nào về ?

-Mẹ không biết !! - cô buồn bã trả lời. Đôi mắt bắt đầu tuôn những giọt lệ trong suốt.

-Sao mẹ khóc ?

-Không con yêu. Thôi lo ăn đi.

-Vâng ! Con sẽ mau lớn để bảo vệ mẹ, sẽ không để mẹ khóc nữa đâu.

-Ừ.

Nhìn đứa con cô cảm thấy đau xót. Chắc cô nên từ bỏ thôi, cứ tranh chấp mãi thế này rồi Lạc Thiên sẽ ra sao. Nhưng cũng không thể để thằng bé không có cha được, cô sẽ thú tội, cô sẽ nói với cậu về Lạc Thiên.....

” Hạnh phúc là cái thứ cho vay

Và chia tay là cái giá phải trả

Người yêu thì quá dễ để có

Còn hạnh phúc lại quá khó để tìm. ”

Mình mượn luôn chap này để nói luôn, nếu cảm thấy yêu khó quá đừng yêu nữa, chỉ có mình đau thôi. Mình bị rồi nên rất hiểu, thích người ta hai năm trời để nhân lại toàn nước mắt. Lúc đi mình khóc rất nhiều, khóc suốt hai tuần liền. Hóa ra trước giờ toàn do mình ảo tưởng.... Đơn phương đau lắm..... thích ai đó nhiều lắm mà người ta đến mặt mình cũng chẳng chịu nhìn.

44. Nhờ Vả.

Ai nghĩ nội dung tiếp dùm mình đi, con tác giả nó bí rồi.

Nếu không muốn đợi thì qua truyện mới đọc đi chờ mình nghĩ nội dung đã. Quoi quá đi mất, mới giải quyết xong đồng bài tập phê kinh luân.

45. Chap 41

Àn ơi em thấy khó chịu quá, đau nữa ! - nó nhăn mặt, cố gắng nói.

Có sao không ? Hay em sắp sinh ? Để anh đưa em đi bệnh viện nhé. - cậu luống cuống chẳng biết làm gì, tự nhiên nó nói đau làm cậu sợ, cứ quỳnh quáng cả lên.

Bác sĩ nói hai tháng nữa mới sinh mà. Thôi anh đi lấy xe đi.

Ừ. Em cẩn thận đấy !!

Nó ngồi thần thờ dựa vào ghế, nhăn mặt lại khi thấy có vệt màu đỏ chảy ra. Nó hốt hoảng, được một lúc mới định thần lại được :

Tại sao lại chảy máu chứ ? Không lẽ..... ÀN ƠI !!!! - nó hét lớn, cố gọi tên cậu nhưng không được, nó ngất luôn trên ghế.

Lúc cậu trở vô thì thấy nó ngất như thế nên hoảng lắm, lôi hết đám người làm trong nhà ra kéo nó lên khiêng ra xe.

Cậu cố phóng nhanh hết sức đến bệnh viện, thậm chí còn khiến một đám cảnh sát rượt theo. Đến tới bệnh viện cậu bế xốc nó chạy vào trong, mém xô ngã ông bác sĩ già. Dù biết thế nhưng cậu không quan tâm, cậu chỉ biết lúc này mạng sống nó đang bị đe dọa, cậu cần phải làm gì đó để giúp nó.

.
. .
. .
. .

Bác sĩ ông cứu cô ấy được không ? - cậu gần như phát điên lên khi cứ thấy bác sĩ ra vào này giờ đã hai tiếng rồi mà chẳng có thông báo gì. Tức mình cậu kéo ông bác sĩ vừa bước ra, hỏi hộc hởi.

Xin lỗi cậu. Chỉ giữ được đứa bé thôi, vợ cậu mất máu nhiều quá. Tôi nghĩ.... cậu nên vào gặp cô ấy lần cuối đi.

Cái gì ? - cậu không tin vào tai mình, xô ông bác sĩ qua rồi chạy vào trong xem tình hình. Đập vào mắt cậu bây giờ là nó đang nằm bất động trên giường với khuôn mặt gần như trắng bệch.

Cậu đi lại gần nó, máy móc nói :

Nhi..... em ổn chứ ?

Nghe tiếng cậu, dù vẫn mệt nhưng nó vẫn cố quay sang, nhìn cậu rồi chột mím cười nhẹ :

Em ổn mà. - cậu nhìn nó mà cảm thấy đau. Cái nụ cười ấy, trước đây cậu rất thích ngắm, mỗi lần ngắm đều rất vui nhưng sao nhìn vào ấy mà cậu đau thế này ?

Anh khóc sao ? - nó lấy tay lau đi những giọt nước mắt trên mặt cậu. Dù biết mình sắp chết nhưng ít nhất nó vẫn vui, vui vì cậu đã khóc vì nó.

Không khóc. - cậu nắm lấy tay đó, gần như cậu suy sụp hẳn.

Em yêu anh, Ân à !! - nó nói xong thì mất.

Cậu nhìn nó, vậy giờ chỉ còn mình cậu ở lại thế gian cô độc này thôi sao ?

Anh yêu em..... anh sẽ đợi..... đợi em chuyển kiếp.

..... Thế đấy, đám tang của nó diễn ra trong sự tiếc thương của nhiều người. Nhưng có một việc mà không ai ngờ, hai vị khách không mời cũng như không nghĩ là họ sẽ tới. Đây là Thư, và mẹ nó..... bà ấy cũng tới.

Tôi có thể nhìn mặt nó không ? - bà ghen ngào, dù ghét nhưng vẫn là con bà. Thấy nó thế bà cũng đau.

Được. - Ân tuy khó chịu nhưng vẫn miễn cưỡng đồng ý.

Cho em thăm với ! - cậu nhìn Thư rồi nheo mắt nhưng vẫn đồng ý.

Thư đi tới chỗ nó, quỳ xuống nói :

Tôi xin lỗi những gì đã làm với cô, tôi không mong cô tha thứ nhưng ít nhất cũng cho Lạc Thiên nhận ba được không ?

Cái gì ? - cậu đi lại gần Thư, gần giọng hỏi.

Lạc Thiên là con anh. Em tới đây đưa cho anh, em nghĩ thông rồi. Em không muốn tranh giành chi nữa. Em sẽ đi, nhưng mong anh hãy cho Thiên nhận cha. Chỉ vậy thôi.

Tôi sẽ nuôi. Cảm ơn vì cho tôi biết. - lúc này cậu mới nhìn qua Lạc Thiên, thằng nhóc này rất khá khinh. Nhóc có đôi mắt hai màu giống nó, mái tóc đen bóng bĩnh rất mượt.

Chú là ba cháu sao ? - Lạc Thiên tròn xoe mắt nhìn cậu, ngây thơ hỏi.

Phải.

Thế kia là chị cháu sao ? - nhóc chỉ về phía bé con đang lại gần. Lúc này cậu mới giật mình quay lại xem, ai lại nói chuyện này cho bé con nghe thế ?

Ba ơi mẹ con đâu ? - bé con nước mắt ngấn dài, la lối om sòm.

Mẹ con..... - cậu bối rối, thật không biết phải giải thích sao với bé con.

Mẹ con chỉ đi du lịch thôi, một thời gian sẽ về mà ! - Minh đi lại xoa đầu bé con, dịu dàng nói.

Thật không ? - bé con dụi mắt, nín khóc ngay.

Thật.

Ai đây ? - mãi lúc sau bé con mới để ý đến sự có mặt của Thiên.

Em con.

Em sao ?

Ừ.

Vậy em là em chị ? Thích quá !!!!! - bé con vui vẻ reo lên, quên luôn chuyện của mẹ. Vì đơn giản nó chỉ nghĩ..... mẹ đi sẽ về lại ngay với nó thôi mà.

.
. .
. .
. .

400 năm sau (cái này nghe có vẻ hư cấu).

Ba này, chừng nào mẹ về thế ? - Thiên Nhi lay lay tay cậu, hỏi.

Không biết, nhưng có lẽ sắp về rồi. - cậu quay sang nhìn cô nhóc này, Thiên Nhi nhìn rất giống nó, từ đôi mắt cho đến khuôn mặt đều rất giống.

Vậy sao ? - bé con cũng bán tín bán nghi, sao ba nói gần về mà lâu thế ?

Chị này, đi chơi với em không ? - Thiên từ đâu bay lại ôm chầm lấy bé con rồi kéo con bé chạy mất dạng.

Bây giờ chỉ còn mỗi mình cậu trong căn phòng rộng lớn này, thật cô đơn và lạnh lẽo làm sao. Cậu nhớ tiếng cười của nó, nhớ giọng nói của nó, nhớ tất cả thuộc về nó.

Nhi ! Khi nào em quay lại, em biết là anh nhớ em đến mức nào không ?

.....

Cậu đi lang thang, chẳng biết sẽ đi đâu, chỉ đơn giản là đi thế thôi. Nhưng cậu đã bắt gặp một khuôn mặt ngỡ như sẽ không bao giờ gặp lại.

Cậu nắm tay cô gái có khuôn mặt như nó. Vẫn là đôi mắt hai màu, vẫn là khuôn mặt ấy, không lẫn vào đâu được. Chỉ khác cô gái này không phải con người, mà là vampire.

Có chuyện gì sao ? - cô gái quay qua hỏi cậu, vẫn là giọng nói thân quen ngày nào, nhưng sao giờ nghe nó xa cách thế ?

Nhi ?

Câu chuyện nào rồi không có kết thúc nhưng mình không viết kết thúc, mình sẽ cho các bạn tự suy nghĩ ra kết thúc cho riêng các bạn. Có thể là hạnh phúc, nhưng cũng có thể là bất hạnh, tùy vào suy nghĩ mỗi người.

Còn về phần Hưng, cậu chàng không xuất hiện ở chap cuối này, sau khi nó mất cậu cũng sang Anh định cư và lấy một cô vợ ngoại quốc xinh đẹp. Đứa con đầu lòng của họ là một đứa con gái và là vợ của Lạc Thiên bây giờ. Đừng thắc mắc tại sao cô bé ấy là người mà có thể sống tận 400 năm. Hãy thử tưởng tượng đi, có thể cô bé ấy được Lạc Thiên biến thành vamp hoặc đại loại thế.

Mình rất vui vì các bạn đã theo dõi cho đến tận bây giờ, mình rất cảm kích. Một lần nữa xin chân thành cảm ơn các bạn.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thien-than-yeu-ac-quy-co-the-sao>